

Giới thiệu Theo Đuổi Nam Thần

Tình đây, Giản Hân phát hiện mình ngủ cùng nam thần, đã lâu rồi không ăn thịt thật không biết có mùi vị gì... Giản Hân tò vè, cũng giống như Trư Bát Giới ăn thịt, cái gì cũng chưa từng thử qua. Nhưng giờ đây người trước mặt cô lại là nam thần quyền rũ bật nhắc của công ty.

Hắn chính là Hoa Thần, người thừa kế của tập đoàn Hoa thị, trông coi toàn bộ mảnh truyền hình Hoa Liên, nhưng vóc dáng của anh không hề thua với bất kì diễn viên, người mẫu nào của Hoa Liên, thân hình gộp cảm mê người, nhìn tràn đầy sức mạnh. Một sức cuốn hút khó tả chợt dâng lên trong lòng cô. Mời các bạn đón đọc truyện ngôn tình mạng nhiều cảm xúc Theo Đuổi Nam Thần.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tình một đêm

Mùa hè, trời đặc biệt sáng, mặc dù thủy tinh có thể phản xạ phần lớn tia sáng, nhưng dần dần tia sáng cũng chiếu tới.

Giản Hân chính là từ trong ánh nắng tỉnh lại, cô lim dim mở mắt ra, ánh sáng chiếu theo đường nét bên giường, phía trên là đèn bàn nghệ thuật để tạo hình, hình như là tác phẩm nổi tiếng của nhà thiết kế nội thất Italy. Mơ hồ di chuyển ánh mắt theo ánh sáng, khăn trải giường bằng tơ tằm, hai gối nằm xóc xếch cũng là vật liệu của tơ tằm.

Cô híp mắt, thỏa mãn cọ tới cọ lui, nhìn cửa sổ trước mặt, ngoài cửa là tòa cao ốc nhìn thật quen mắt, đó là nơi mà mỗi ngày cô đều đi làm - Công ty điện ảnh Hoa Liên.

Vậy đây là chỗ nào? ! Giản Hân kinh ngạc xoay người ngồi dậy. Kéo chăn đang đắp trên người xuống, lúc này mới phát hiện vẫn còn một người nằm trên giường.

Giản Hân kéo chăn quấn thân mình lại, run rẩy từ từ xoay người, chỉ cảm thấy thân hình ngủ say trên giường này thật quen mắt. Vì vậy không nhận được đưa tay xoay khuôn mặt của đối phương lại, đối phương chính là người mà mình mơ ước, khổ cực theo đuổi nửa năm vẫn không có kết quả, là nam thần.

Hoa Thần! Tiếng hét chói tai vang xung quanh...

Giản Hân bịt miệng mình lại, cố gắng nhớ lại nguyên nhân của chuyện tối qua, nhưng trong đầu chỉ là cảnh hai người triền miên.

Cô nhớ kỹ đôi môi anh, mỏng mà nóng, lúc dán vào da thịt cô, giống như có thể cảm nhận được máu nóng trong người nổi lên.

Cô nhớ kỹ ngón tay của anh, mang theo đường vân tay, khắc trên người cô, giống như lửa nóng rừng rực. Từng chút, từng chút toát lên vẻ mê hoặc.

Cô nhớ kỹ lồng ngực anh, lúc áp sát trên người cô, truyền tới nhiệt nóng như muốn hòa tan cô, cô nhớ kỹ cô xoay người ôm cổ anh, vùi đầu vào bả vai anh, muốn tìm một nơi dựa vào...

Như vậy là, miếng thịt mình thêm từ lâu đã được ăn xuống bụng. Nhưng vì sao lại không có chút chướng bụng và cảm giác thỏa mãn nhỉ? Giản Hân không nhận được nhìn về thân thể nằm nghiêng kia, nhìn nhan sắc của Hoa Thần khi ngủ.

Trên giường Hoa Thần đang nhắm mắt ngủ say, tiếng hít thở đều đều. Giản Hân nhìn lông mi của anh cũng không ngắn hơn so với mình bao nhiêu, tưởng tượng lúc anh mở đôi mắt sâu xa, ánh mắt như vòng xoáy cuốn vào lòng người.

Sau đó, ánh mắt cô lại dừng xuống sống mũi cao của anh, tiếp là môi. Môi của Hoa Thần mỏng, mím chặt nhìn có vẻ vô tình, mép lại vênh lên, giống như trời sanh ra dùng để hút hồn người khác vậy.

Đầu chỉ là gương mặt mê hoặc lòng người, anh còn được cho là người có vóc dáng hoàn hảo. Nghĩ đến vóc dáng, Giản Hân lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, kéo chăn trên người Hoa Thần xuống.

Hoa Thần là người thừa kế của tập đoàn Hoa thị, trông coi toàn bộ mảnh truyền hình Hoa Liên, nhưng vóc dáng của anh không hề thua với bất kì diễn viên, người mẫu nào của Hoa Liên, đáng người gầy, nhưng còi quăn áo ra là đủ loại cơ bắp. Thân hình gộp cảm mê người, nhìn tràn đầy sức mạnh, Giản Hân nhìn chằm chằm Hoa Thần, chỉ cảm thấy không khí trong phòng ngày càng khô nóng...

Giữa hai đùi truyền đến cảm giác đau nhức và dịch lỏng. Giản Hân hiểu được đây là do hôm qua để lại, lại không thể nhớ ra phần quan trọng, giống như hương vị của thịt kho, cô đã ăn vào trong miệng, nhưng còn chưa kịp thưởng thức, thì đã tự trôi xuống bụng, điều này làm cho người ta thực khó chịu.

Mà loại thịt ngon như vậy, cô cũng không dám đảm bảo sẽ có lần kế tiếp hay không. Tuy không nhớ nổi hôm qua đã phát sinh lúc nào, nhưng Giản Hân biết, chốc lát Hoa Thần thức dậy, chỉ sợ sẽ dùng ánh mắt lạnh lùng thường ngày nhìn cô, hận không thể khiến cô biến mất lập tức trước mắt anh.

Có thể thực sự không còn cơ hội nữa. Lòng Giản Hân khẽ động, ánh mắt nhìn Hoa Thần ngày càng nóng bỏng, thầm nghĩ muốn nếm thử thịt đỏ xem rốt cuộc nó là mùi vị gì, không cần nhai kỹ, chỉ liếm một chút là tốt rồi...

Giản Hân dè dặt nhìn thân thể Hoa Thần, phát ra tiếng động nhỏ, cô nhanh chóng lùi về phía sau, nhìn Hoa Thần lần nữa, không chút dấu hiệu nào tỉnh lại. Mấy phút sau, Giản Hân di chuyển lại gần.

Giản Hân khom người cúi đầu xuống, liếm liếm môi của mình, khẽ kêu lên: “Tổng giám đốc -- “

Không hề trả lời.

“Hoa Thần -- “

Vẫn không có trả lời.

Giản Hân cầm tay mình, cố gắng hôn lên môi của Hoa Thần, từ từ rồi dừng lại một chút, cũng không rõ là cảm giác gì, nhưng trong lòng thỏa mãn không ngừng. Giản Hân nhắm hai mắt lại, muốn cảm nhận một chút.

Giản Hân nhắm mắt lại liền bỏ lỡ ánh mắt sắc bén của Hoa Thần, ánh mắt ấy giống như ánh mắt của con sói khi nhìn thấy con mồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lần đầu tiên

Giản Hân chỉ cảm thấy môi của Hoa Thần mềm mại và ấm áp, dán lên thật là thoải mái, cô vừa định ngẩng đầu lùi về phía sau, lại bị một lực đặt lên lưng, thân thể không khống chế được mà ngã về phía trước, cả bộ ngực liền áp sát vào lòng Hoa Thần, kết hợp lại, môi không chỉ là hôn nhẹ, mà như có ngọn lửa nóng rực nào đó, có người mút vào.

Đầu lưỡi của Hoa Thần liếm quanh môi của mình, Giản Hân sợ đến ngay cả mắt cũng không dám mở, một là xấu hổ hai là không dám. Thân thể Giản Hân giật nhẹ, có chút hoảng hốt nói, “Tổng...”

Đầu lưỡi kia giống như con rắn nhanh chóng len vào miệng cô, quấn lấy đầu lưỡi của cô, cướp đoạt tất cả ước át của cô.

Từ lúc Giản Hân biết chuyện, liền một lòng một dạ đặt trên người Hoa Thần, cho đến bây giờ ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng chưa từng có, thì làm sao có thể chịu đựng nổi sự nhiệt tình này, bị Hoa Thần làm cho hoa mắt, ngay cả thở cũng quên, mỗi hơi thở đều bị anh thưởng thức qua, đầu lưỡi Hoa Thần bá đạo tùy ý mà công chiếm lãnh thổ, mang theo hơi kích thích.

Đến cuối cùng Giản Hân cảm giác hít thở không thông, mới nhớ đến bây giờ mình nín thở, liền dùng mũi hít một hơi mạnh, bộ ngực theo đó mà phập hòng lên xuống, chiếc chăn trên người rớt xuống, da thịt trần trụi dán thật chặt vào anh, Giản Hân ngượng ngùng muốn đẩy Hoa Thần ra. Đối phương ra sức nghiền ép môi của cô một lúc lâu mới buông ra.

Giản Hân cảm nhận được không kích, vội vàng hít thở hai cái, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ xem phải giải thích thế nào.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có bất kỳ cơ gì.

Đội Giản Hân hít thở ổn định, thất lưng liền bị người ta kéo lại, môi Hoa Thần lại dè xuống lần nữa, Giản Hân nhắm mắt lại ôm lấy đầu Hoa Thần, nghĩ thầm, hôn đi hôn đi, tốt hơn là tổng giám đốc khiến mình không giải thích được, chờ việc này qua đi, sau đó mình trở về công ty xin từ chức, sau đó chết cũng không xuất hiện trước mặt Hoa Thần, như vậy anh sẽ đỡ chán ghét cô một chút.

Mặc dù trong lòng Giản Hân nghĩ vậy, nhưng không ngờ Hoa Thần là một thầy giáo rất tốt, anh đùa bỡn với đầu lưỡi của Giản Hân rất lợi hại, khiến cho thân thể Giản Hân nổi lên một tia chờ mong, trong lòng rất háo hức: Lần đầu tiên không nói đến, vậy lần thứ hai hôn nhau là có ý gì đây, kiên nhẫn dạy mình hôn như thế nào, lẽ nào anh vẫn có chút tình cảm với cô?

Ý nghĩ này làm lòng Giản Hân khẽ động, không tự chủ được cắn Hoa Thần một cái. Nhìn người bên cạnh không vui liếc mắt nhìn mình, nhưng không tức giận. Giản Hân không tự chủ được lẩm bẩm một câu: “Đây không phải là đang nằm mơ chứ?”

“Em thử nói xem?” Giọng nói của Hoa Thần tràn đầy dự cảm, Giản Hân ngẩng đầu lên, liền thấy được hình dáng của mình trong mắt anh.

Chiếc chăn không che được bầu ngực, ước át, tròn trịa sưng đỏ lên do bị người ta mút, vẻ mặt đòi hỏi nhìn Hoa Thần.

Không không --, chính ngày hôm qua còn là một con chim non, sao bây giờ lại biến thành bộ dáng của phụ nữ quyến rũ? ! Trong đầu vang lên một tiếng oanh, Giản Hân vội vã rời khỏi người của Hoa Thần.

“Tổng... tổng giám đốc...” Giản Hân ôm chầm ho khan vài tiếng, mới tìm lại giọng nói của mình, “Tổng giám đốc, việc này... là một sai lầm”

“À, vậy thì nói đi.”

“Tôi hôm qua em uống say.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó. . . Chúng ta cứ như vậy.” Giản Hân cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ nổi tối hôm qua mình đã làm gì, nghĩ đến người đàn ông này, chỉ cần nghĩ thôi mà đã nhiệt huyết sôi trào, chỉ nghĩ thôi mà cả người đều lạnh run, cô cúi đầu không dám nhìn Hoa Thần, một lát sau lại nói, “Tổng giám đốc, việc này hôm qua thật là bất ngờ... Cũng không phải là chuyện gì, mọi người đều trưởng thành rồi, coi như tìm một thú vui vậy...”

Vâng, tối hôm qua quả thực cô thật vui vẻ. Tuy rằng Hoa Thần có mở lòng với cô hay không cô cũng chẳng biết, nhưng mà người đàn ông này, Mà tổng giám đốc không thoải mái chắc cũng không ăn hiệp con gái đâu. Lại thất Hoa Thần không phản bác. Giản Hân cho là anh thăm thẳm chấp nhận. Cô vừa mới thở mạnh, định đứng dậy khỏi giường, bỗng dưng cô tay lại bị Hoa Thần nắm lại.

Anh lôi cô quay đầu lại, nhìn vết tích trên nơi nào đó, giọng mỉa mai nói, “Lấy lần đầu tiên ra làm thú vui?”

Cô nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy vết máu nằm chính giữa khăn trải giường. Nháy mắt cô đỏ bừng lên, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ: Xong, chẳng lẽ anh cho cô cổ tình bày ra, dâng lần đầu tiên lên cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đơn phương thích cũng là một loại bệnh

Không thể phủ nhận, Giản Hân thích Hoa Thần, từ lần đầu tiên gặp anh đã bắt đầu thích. Đương nhiên, khi đó cô vẫn không biết anh chính là người thừa kế của tập đoàn Hoa thị.

Nhớ lại lúc đó là trong một nhà hàng, Giản Hân vừa gõ lên bàn, vừa không chịu được chờ đợi người hẹn của mình, vừa quay đầu lại thấy được Hoa Thần ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Anh ăn mặc vừa nhìn đã biết là quần áo được may cắt của tư nhân, âu phục màu xám tro vừa người, cổ áo hơi bị kéo ra.

Trang phục này luôn có thể khiến cho người đàn ông toát lên vẻ cấm dục, nhưng do cổ áo hơi mở ra, là cho cấm dục xoay ngược thành sức quyến rũ. Giản Hân nhìn người đàn ông nho nhã , trong nháy mắt liền đắm chìm. Ma xui quỷ khiến như thế nào mà đến gần anh.

“Tôi đang đợi người.” Anh ngừng đầu, trong mắt có ý cười, “Tiểu thư cô tùy tiện như vậy hình như không tốt.”

“Nhưng quen biết một chút cũng tốt mà --” Cô có chút xấu hổ, nhưng vẫn rất cứng đầu, “Có người nói bây giờ là lúc con người dùng phương thức xã giao là chủ yếu.”

Đối phương nhếch khóe môi. nhìn cô một cái rồi kêu phục vụ đổi cho mình căn phòng. Giản Hân nghĩ cô nên tuyên bố thất bại là vừa.

Mặc dù Giản Hân không trang điểm, nhưng căn bản không tệ, tốt xấu gì cũng coi là một mỹ nữ, từ nhỏ đến lớn cũng không ít bạn học nam đến gần. Từ trước đến nay cô cũng chỉ lễ phép cười cho qua, không nghĩ tới ngày hôm nay ra tay, lại ngay đụng ngay một người như vậy. Lần này, cô chán nản được một trận, mãi đến lần thứ hai gặp được Hoa Thần, là vào hôm sinh nhật của bạn, cô chán đến chết mà đi dạo xung quanh. Vì vậy, bắt gặp Hoa Thần đang ở sân gọi điện thoại.

“Chào anh --” Thấy anh nói điện thoại xong, trong lòng cô ngo ngoáy một cái, vẫn là mặt dày đi tới, lại thấy đối phương cũng không có nhận ra mình, cô nói ra lời mà mình đã chuẩn bị xong, “Có thể cho tôi mượn điện thoại anh dùng một chút không?”

“Dưới lầu có điện thoại.” Anh nhìn cô một cái, khá lịch sự mà nói một câu trả lời cô.

Câu này tốt hơn những câu Giản Hân dự đoán trước hơn nhiều. Vì vậy cô không chút tức giận nào mà bước tới thêm vài bước nói, “Tôi có việc gấp muốn tìm người một chút, lên lên lầu xuống lầu lại quá bất tiện...”

Yên lặng một lát, cô nghĩ mình sắp chống đỡ không nổi. Lúc này Giản Hân phát hiện, trong túi sách của mình đang phát sáng... Là màn hình điện thoại. Quá xấu hổ, Giản Hân nhất thời cũng không nghĩ ra nên giải thích như thế nào, chỉ có thể nói sự thật, “Quả thật là tôi muốn số điện thoại của anh, haha, bị anh nhìn thấu...”

Anh nhướng mày, “Tôi không có thói quen cho người xa lạ số điện thoại --”

“Tôi đồng ý, việc này làm sao có thể quen được,” cô có chút tán đồng gật đầu, “Mà lần này thôi, lần sau không như vậy nữa là được.”

Nói xong liền chuyển mặt.

Sau này, Giản Hân cầm số điện thoại, gửi tin nhắn cho Hoa Thần, nhưng tới bây giờ vẫn không nhận được hồi âm, mỗi này cô thật vất vả lấy hết dũng khí gọi một cú điện thoại, lại phát hiện không gọi được.

Sau đó nữa, Giản Hân biết được thân phận của Hoa Thần, cô nghĩ, Hoa Thần là người như vậy nhất định sẽ có nhiều số dành cho công việc, số mà tiết lộ ra ngoài chắc cũng đã sớm bỏ đi. Nghĩ như vậy, Giản Hân cũng lấy điện thoại mình ra xóa dãy số kia, chỉ cần nghĩ tới mình mặt dày đùa giỡn với người như vậy, Giản Hân thật hối hận.

Người như vậy, làm sao có thể là người đàn ông bình thường, rõ ràng là nam thần. Loại nam thần này làm sao có thể theo đuổi được, rõ ràng chỉ đứng xa nhìn cũng không thể. Tất nhiên, nếu như có thể nhìn gần thì rất tốt. Biết Hoa Thần là người thừa kế của tập đoàn Hoa thị, đồng thời thường xuyên xuất hiện ở truyền hình Hoa Liên, Giản Hân không chút do dự nộp lý lịch vào công ty điện ảnh Hoa Liên, với bằng đại học tại nước ngoài, cô liền được nhận vào điện ảnh Hoa Liên làm một nhân viên nhỏ.

Với thân phận của Hoa Thần, bên cạnh không thiếu những nữ minh tinh. Mỗi lần nhìn anh dắt nữ minh tinh ra vào, Giản Hân biết rõ không nên vọng tưởng gì, nhưng vẫn không nịn được mà đau khổ hết lần này đến lần khác (Tại sao lại là hết lần này đến lần khác, cho tới bây giờ Hoa Thần cứ thay đổi phụ nữ hết lần này đến lần khác). Ở đây dày dò dần vật, rốt cuộc lương tâm của thượng đế đã trời dậy với Giản Hân. Nữ thư ký duy nhất bên cạnh Hoa Thần kết hôn, nhất thời không tìm được người thích hợp, công ty điều Giản Hân bổ sung vào.

Tuy nói thường ngày sắp xếp thời gian công việc là do thư ký Jeff có kinh nghiệm xử lý, Giản Hân chẳng qua chỉ là một tay sai việc. Nhưng lâu ngày, cuối cùng cô cũng được gặp mặt Hoa Thần.

“Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?” Hoa Thần nhìn chăm chăm Giản Hân, bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu.

Giản Hân đang bưng cà phê tay run một cái, suýt nữa làm cà phê đổ xuống mặt đất, cô quay đầu lại nhìn Hoa Thần cười: “Tổng giám đốc, gương mặt tôi khá phổ biến.”

“Thật vậy sao?” Khóe môi Hoa Thần nhếch lên, bỗng nhiên móc ra một cái điện thoại Vertu màu đen. Giản Hân để cà phê xuống, còn chưa kịp tìm điện thoại của mình, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên trong căn phòng yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tự mình ngồi lên

Giản Hân nhìn Hoa Thần, không biết sao lại nhớ đến một màn trong phòng làm việc lần trước, mặc dù lúc này bên trong rất yên tĩnh, nhưng dường như cô có thể nghe được tiếng chuông gõ leng keng trên dây thần kinh của mình.

Cô nhìn anh, trên trán khăn trang đến nỗi toát mồ hôi, hoảng hốt không biết nói gì, “Tổng giám đốc... Tôi không có ý... Ngài đại nhân đại lượng... Tha cho tôi đi mà.”

“Tha thứ?” Hoa Thần hứng thú nhìn Giản Hân, “Cô có biết mình đang nói gì không?”

“À?”

“Cô cho việc này cùng với việc trước đây cô trà trộn vào công ty điện ảnh Hoa Liên là giống nhau sao, cũng là một chuyện nhỏ sao?”

“Tôi... Tôi...”

Giản Hân ấp úng chẳng biết trả lời như thế nào, bỗng nhiên Hoa Thần đưa tay kéo Giản Hân lại gần mình, Giản Hân né tránh không được, chiếc chăn trên người cứ thế mà rơi xuống, cả người trần truồng dựa vào ngực của Hoa Thần, cả thân hình bị Hoa Thần ôm vào lòng. Hoa Thần giờ tay kẹp lấy đỉnh hông phần của cô, vịn vào nhào nặn làm nó thẳng đứng. Tay kia vòng ra phía sau hông cô, dọc theo sống lưng lần tìm về phía dưới.

Đây là tình huống hi?! Giản Hân nhất thời bối rối, mãi một lúc sau cô mới tìm được lý do thích hợp -- đại khái là nam thần có dục vọng mạnh hơn người khác, sáng sớm cần có nhu cầu phát tiết.

Thế nhưng bàn tay kia lại trêu đùa khiến cô không chịu nổi, tay của Giản Hân không tự chủ được mà nắm chặt chiếc hăn, hai chân tuyệt nồn không còn sức lực khẽ run lên, từ lâu thân thể đã rơi vào tay giặc, chỉ còn sót lại một chút lý trí, khiến cô mở miệng nói: “Dạ. . . Tổng giám đốc. . . Dạ. . . Không nên. . . Không thể. . .”

“Không thể?” Hoa Thần cũng không ngừng tay, nắm chặt bầu ngực của Giản Hân, “Thật vất vả lắm mới lên giường của tôi, mà bây giờ sao lại nhả nhỏ, chẳng lẽ là lát mềm buộc chặt?”

“Không có. . . . Tổng giám đốc, tôi không có ý đó. . . Tôi thực sự biết sai rồi. . . .”

Giản Hân cắn môi, cố gắng kiềm chế tiếng rên rĩ mà nói, một câu ngắn ngủi nhưng rất khó khăn để nói lên, Hoa Thần nhìn cô một cái, bỗng nhiên nhân từ mà buông lỏng tay ra. Giản Hân thở ra một hơi, cảm động đến rơi nước mắt mà nhìn Hoa Thần, mới vừa muốn nói gì cho hợp với tình hình, đã thấy Hoa Thần nhếch môi nhìn mình, nụ cười có chút hiểm độc.

“Tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng không phải cô muốn tôi tha thứ sao?” Anh miễn cưỡng nằm trên giường, vén chăn đã che bộ phận mấu chốt đó lên, mở hai chân ra ngẩng đầu lên đầu dục vọng, lại nhìn Giản Hân nói, “Tự mình ngồi lên đi.”

Giản Hân ngơ ngác nhìn anh, suýt nữa hoài nghi mình nghe lầm, người trước mắt này là nam thần trong lòng mình sao, anh cao lớn, anh nhã nhặn, sao trước mắt lại tà ác như vậy, đây chính là con người thật của Hoa Thần sao, cô rúc hai chân lại, không khỏi lùi về phía sau một chút..

“Thế nào? Không hiểu lời của tôi sao?” Anh híp mắt nhìn cô, kéo cô đến chân mình, “Hay là, cần tôi dạy cô?”

“Không. . . Tôi. . . Tôi sẽ. . .”

Chưa ăn thịt heo cũng đã gặp qua heo chạy, bây giờ là thời đại Internrt. Giản Hân nhìn sắc mặt đáng sợ của Hoa Thần, trong lòng run rẩy, tách hai chân ngồi xuống bên hông anh.

Bởi vì xấu hổ, cô lựa chọn tư thế đưa lưng về phía Hoa Thần, chậm rãi di chuyển cái mông tuyết trắng, từ từ ngồi xuống dừng lại phía trên cự vật kia.

“Ngồi xuống --” Người đàn ông phía sau thích thú nhìn quả đào mật nở nang trắng muốt, thậm chí còn hơi run rẩy theo cái mông nhỏ, mang theo không ít âm thanh kháng cự.

Giọng nói khàn khàn mang theo dục vọng, Giản Hân như bị đầu độc, nghĩ đến qua cái gì không nên làm cũng đã làm. Cuối cùng Giản Hân liều đại, từ từ cong đầu gối ngồi xuống phía dưới.

Nhưng khi chạm vào lửa nóng của cự vật kia, thân thể phản xạ nhích lên một chút, ngừng một hồi, mới từ từ ngồi xuống một lần nữa.

Nơi riêng tư của cô căng đau và tê dại. Cả người giống như bị lửa đốt, nóng hừng hực, ngày càng kéo dài, vầng trắng của cô rất nhanh chảy ra từng lớp mồ hôi, bộ ngực tuyết trắng phập phồng, lúc đầu thờ dốt nói: “. . . Tổng giám đốc. . . Quá sâu. . . Tôi.. Tôi không chịu được... A”

“Thật sao?” Người phía sau hừ nhẹ một tiếng, bàn tay nhanh chóng di chuyển lên cái eo nhỏ nhắn của cô, vật nam tính thẳng đứng trước hoa huyết, sau đó dùng lực, tiến thẳng sâu vào hoa tâm

Ta đăng trước một chương tôi ta đăng chương tiếp theo

Đã sửa bởi Linh Ngọc lúc 19.09.2016, 17:12.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

14 thành viên đã gửi lời cảm ơn Linh Ngọc về bài viết trên: Bangtan, Candy2110, Diệp bạch, Harley Huỳnh, Hàn Mạch Mạch, Katherina Phạm, Linh shine, Phairin, Vũ Văn Vi, myduta, sunzie, thuy Jenly 4, trinhchi199, lonbia214

Có bài mới Hôm qua, 13:01

Hình đại diện của thành viên

Katherina Phạm

Lớp phó học tập

Lớp phó học tập

Ngày tham gia: 21.02.2014, 19:00

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 627

Được thanks: 447 lần

Điểm: 0.52

Có bài mới Re: [Hiện đại] Theo đuổi nam thần - Thiên Phàm Quá Tẫn (New chương 4) - Điểm: 1

Bóc tem. Xem ảnh này có âm mưu nha.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Katherina Phạm về bài viết trên: Linh Ngọc

Có bài mới Hôm qua, 14:24

Hình đại diện của thành viên

Phairin

Thủ quỹ

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 07.09.2016, 21:42

Bài viết: 67

Được thanks: 26 lần

Điểm: 0.42

Có bài mới Re: [Hiện đại] Theo đuổi nam thần - Thiên Phàm Quá Tẫn (New chương 4) - Điểm: 1

Chắc..anh này nham hiểm thật nha...

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Phairin về bài viết trên: Linh Ngọc

Có bài mới Hôm qua, 17:03

Hình đại diện của thành viên

Nam Cung Nhu

Lớp phó kỷ luật

Lớp phó kỷ luật

Ngày tham gia: 20.06.2016, 17:16

Bài viết: 410

Được thanks: 262 lần

Điểm: 0.63

Có bài mới Re: [Hiện đại] Theo đuổi nam thần - Thiên Phàm Quá Tẫn (New chương 4) - Điểm: 1

-. Anh main chính thật nhamient'ss ~ Ahhi ~ Bất quá ta thích ~ Hóng chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ai dạy cô phóng túng như thế?

“A...” Trục tiếp tiến vào khiến Giản Hân ngẩngg đầu lên hét một tiếng chói tai.

Vật nam tính nóng rực dán chặt vào hoa tâm của cô, thích thú mà chôn sâu vào cơ thể cô, hầu như ngay cả một khe hở cũng không có.

Người phía dưới là nam thân của mình, nhưng vừa nghĩ tới tiểu huyết đang gắt gao nuốt trọn cơn thịnh to lớn của nam thân. Trong lòng vui mừng đã áp đảo tội ác, tiểu huyết của cô vui sướng, nhẹ nhàng mà sát chỗ tư mật, làm cho cô muốn rên rỉ, muốn run rẩy...

“Mới vừa ăn đã chịu không nổi rồi sao?”

Bàn tay to lớn của Hoa Thần đặt trên bụng Giản Hân, mạnh mẽ nâng thân người cô lên, cơn thịnh chôn sâu trong thân thể cô từ từ rút ra. Giản Hân không cách nào chịu nổi dựa vào vách tường.

“Lại hút rồi sao ----”, “Hoa Thần vừa để hai tay xuống, dùng sức trên lưng, đẩy mạnh dục vọng của mình vào sâu trong nhụy hoa mềm mại, non nớt.

“A...” Lần này, Giản Hân chỉ cảm thấy trước mắt rực rỡ, hình như có chút nhớ lại trận cuồng dã cao trào hôm qua.

Không chịu nổi khoái cảm cô theo bản năng mà trốn tránh, lại bị người đàn ông phía sau lấy tay dùng sức đè bụng cô lại, ép buộc cô đón nhận động tác của anh, sau đó rút ra một cái, lại tiếp tục đâm sâu xuống, khiến dâng trào cảm giác vui vẻ, không để cho cô kêu lên tiếng nào.

“Tổng giám đốc. . . Quá. . . Quá sâu. . . A. . .” Đường như bị xuyên qua quá mãnh liệt làm cho cô thật khó chịu, không chịu nổi mà thờ dốc rên rỉ, “Tổng giám đốc. . . Thật lớn. . . Thật sâu. . .”

Hôm qua vẫn còn là xử nữ, ngày hôm nay liền biến thành đáng về này.

Hai tay Hoa Thần luồn dưới nách Giản Hân, nắm lấy bộ ngực lớn tròn trịa của cô, làm cho bầu ngực cô cứng lại, dùng hai ngón tay kẹp lấy nhũ hoa nhẹ nhàng chuyển động, “Ai dạy cô phóng túng như thế?”

Ai dạy? bên trong AV, GV không phải là như vậy sao. Giản Hân bị Hoa Thần hỏi đến chẳng biết trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cắn chặt môi. Cô lẩm bẩm trong miệng.

Giọng nói kia lọt vào tai Hoa Thần, càng làm cho lòng anh ngứa ngáy. Anh nâng thân thể Giản Hân lên, làm cho hai bộ phận cọ xát nhau, xoay thân thể cô lại, để cho cô đối mặt với anh, ngồi trên hông của anh.

“. . . Đừng. . . A. . .”

Thịt huyết bị cọ xát, Giản Hân không thể nào chịu nổi cảm giác này, xoay nửa vòng tròn, làm cho cô vui sướng đến sắp phát điên, cô đè nén không được phải run rẩy kêu thành tiếng, phục hồi tinh thần lại, thấy tư thế của mình đã đối mặt với Hoa Thần.

Hoa Thần giương hai mắt nhìn thẳng cô. Gò má Giản Hân nhanh chóng ửng đỏ, cô theo bản năng ôm lấy hai bầu ngực mình lại, nhưng cảm giác chướng bụng phía dưới lại nhắc nhở cô, bản thân đang làm một chuyện ngu ngốc.

Quả nhiên, Hoa Thần sùng sốt một chút, khóe môi nhếch lên ý cười, anh đưa tay đẩy từng ngón tay của cô ra, mạnh mẽ đâm vào hai cái, Giản Hân liền không còn sức lực chống lại, nắm chặt khăn trải giường cúi đầu xuống rên rỉ.

“Bây giờ đã biết xấu hổ rồi sao? Không phải da mặt cô rất dày sao?” Hai tay anh cầm lấy bầu ngực của cô, ngón tay tao vân vê, kẹp lấy hai nụ hoa, “Mới vừa rồi còn phóng túng kêu lên như vậy, sao bây giờ một tiếng cũng không kêu?”

Thân thể theo động tác của anh mà run rẩy, nụ hoa thỉnh thoảng truyền đến đau đớn và tê dại cảm giác khác thường, Giản Hân cắn thật chặt môi, giống như trước cúi đầu xuống ngăn không cho phát ra tiếng rên rỉ.

Hoa Thần càng bị cô làm cho ngứa ngáy khó chịu, cơn thịnh bắt đầu đứng dậy, đôi mắt đen như mực, sâu như vực thăm nhìn Giản Hân, “Kêu lên thành tiếng, giống như vừa rồi.”

Sắc mặt Giản Hân đỏ bừng cúi đầu xuống, hồi nãy không dám nhìn thẳng Hoa Thần, sợ bị người trước mắt quyến rũ, sợ mình thực sự không biết xấu hổ mà kêu lên thành tiếng. Nhưng bị anh nói như vậy, cho dù là da mặt dày, cô cũng sẽ có chút thẹn thùng.

“Không nghe lời... Sao?” Hoa Thần thấy thế, sắc mặt rồi đột nhiên lạnh đi vài phần, động tác vẫn chưa dừng lại, hai tay cầm bầu ngực Giản Hân từ từ đi xuống, dừng lại chỗ hai người giao hợp, đưa hai ngón tay đè tiểu hạch trong hoa huyết, từ từ vân vê nó.

“A. . . Không nên. . . Tôi nói... Tôi nói... A...” Mọi cảm giác đau đớn, tê dại, khoái cảm do động tác của anh làm cho Giản Hân nhất thời đầu hàng. Cô cảm thấy xấu hổ, vứt bỏ da mặt, đầu hàng uốn éo người phóng túng kêu lên, “Thật sâu. ĐỪNG. Thật lớn. . . Tổng giám đốc. . . Tôi bị trướng. . . A.”

“Thích không?”

“Thích. . . . Thích a. . . . A. . . Không được a. . . Quá sâu a. . .”

Anh nheo một con mắt lại, vội vàng nâng cô lên, giọng nói khàn khàn mang theo thờ dốc nhẹ nhẹ: “Nói... Làm như thế này thoải mái hay khó chịu... Chơi như thế này có khó chịu không?”

Thân thể mềm nhũn, Giản Hân nhìn Hoa Thần, chỉ cảm thấy trong mắt anh có hàng ngàn ánh sáng, khiến cho cô trầm luân, đôi mắt ướt át run rẩy của cô, vút bỏ hết thấy cổ kị, xấu hổ nói, “Thoải mái a. . . Đừng. . . Thật sâu. . . . Bị trượng. . . Tôi. . . Được tổng giám đốc làm rất thoải mái... được tổng giám đốc chơi rất thoải mái...”

Giọng nói mềm mại vang lên. Hoa Thần nhìn đôi mắt quyến rũ trước mặt, hai tay đẩy mạnh cái mông tuyết trắng, từ từ tiến vào.

Cảnh tượng trước mắt làm toàn thân Giản Hân đều căng thẳng, nghênh tiếp hòa hợp với anh.

Tâm trí trống rỗng, chỉ có thân thể ngày càng khoái cảm. Giản Hân từ vui vẻ phóng túng dần dần biến thành khóc lóc cầu xin, đau khổ vui sướng làm cho cô quên hôm nay như thế nào, chỉ có thân thể cùng anh hòa hợp.

“... Đừng. . .”

Cúi đầu hét lên, sau đó dùng sức ôm chặt cả người Giản Hân, Giản Hân nằm trong lòng ngực rắn chắc của anh, bị siết thật chặt, nơi nào đó đã tràn đầy nước, cô vô lực nằm trên lồng ngực anh, cùng anh nhấp nhô lên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Cao trào qua đi, Hoa Thần ôm lấy Giản Hân đi vào phòng tắm. Lúc Giản Hân lấy lại tinh thần thì Hoa Thần đã đổ nước đầy bồn tắm, ôm cô cùng nhau ngồi vào đó.

Giản Hân thấy mình ngồi bên cạnh Hoa Thần, trong lòng có chút hoảng sợ, cũng có chút dè dặt sự vui sướng, nhưng sợ hãi vẫn là nhiều nhất, sau một lát cô mới run run nói, “Tổng giám đốc... Anh muốn làm gì?”

“Tắm.” Hoa Thần nhìn cô một cái, giống như khinh bỉ cô khi đặt ra một vấn đề ngu xuẩn như thế.

“Không, không phải là, đương nhiên tôi biết là tắm... Nhưng mà, tại sao là cùng nhau...”

“Tất nhiên là để tiết kiệm thời gian --” Hoa Thần nhìn cô, híp mắt một cái, “Mười giờ rưỡi công ty còn có buổi họp, cô không phải là quên chứ?”

Làm trợ lý Hoa Thần, Giản Hân tự nhiên sẽ rõ thời gian công việc của anh hơn cả anh nữa, phản ứng kịp ngay hôm nay đã trễ, trong lòng Giản Hân chỉ cảm thấy có hàng vạn con kiến đang bò nhúc nhích...

Trong nháy mắt ngẩn ngơ, bỗng nhiên Giản Hân cảm thấy có vật gì cứng đang chà đạp hoa huyết của mình, hai chân theo bản năng khép lại, cô cúi đầu, lại thấy Hoa Thần đang kéo hai chân mình ra, hai ngón tay giờ ra giữa miệng huyết, tinh dịch đang chạy ra từ hai ngón tay anh.

“Tổng giám đốc!” Giản Hân bị giật điện, cả người run lên, khép mạnh hai chân lại.

“Mở ra --” Sắc mặt của Hoa Thần Hoa Thần nhất thời khó coi.

Giản Hân nhìn Hoa Thần, chân khép càng chặt, còn dùng hai tay ôm lấy chân, hoảng sợ và xấu hổ nhìn Hoa Thần.

“Xấu hổ?” Hoa Thần nhìn động tác của cô, từ từ thu tay lại, chợt nhíu mày, “Vậy tự cô lấy ra đi.”

Dùng tay rửa sạch chỗ này? Lúc này Giản Hân mới hiểu được vừa rồi là Hoa Thần giúp cô rửa sạch tinh dịch trong cơ thể mình. Nhưng mà ---- anh muốn cô mở hai chân ra, lấy tay của bản thân mình mà rửa sạch, động tác này có gì khác với thủ dâm đâu! Giản Hân cúi đầu không dám nhìn Hoa Thần, gương mặt ngày càng đỏ.

“Hay là cô muốn có đứa bé?”

Không---, cô còn chưa nghĩ đến việc mang thai! Giản Hân bị Hoa Thần nói làm cho hoảng sợ, buông lỏng tay xuống, Hoa Thần liền tách hai chân cô ra, đưa ngón tay từ từ thăm nhập vào, từ từ mon trón bên trong vách thịt, móc tinh dịch ra khỏi tiểu huyết.

Chính giữa bồn tắm đã xuất hiện một lớp tinh dịch mỏng, ngày càng nhiều. Thân thể Giản Hân co lại, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn cảnh tượng dâm mỹ này.

Xử lý xong, Hoa Thần đổ nước trong bồn tắm một lần nữa, thấy thân thể Giản Hân co lại liền nói một câu: “Qua đây----”

Giản Hân có chút ngỡ ngàng, ngẩng đầu lên chỉ thấy Hoa Thần đang nhìn mình, khóe môi xuất hiện nụ cười, nhìn đáng vẻ thật dịu dàng. Giống như là bị trúng độc, cô không chút nghĩ ngợi thân thể từ từ tiến lại gần.

Mới vừa lại gần, bỗng nhiên Hoa Thần xoay lưng lại, dồn tất cả trọng lượng thân thể lên hai chân cô, gối đầu xuống, híp mắt, chỉ chỉ cổ của mình, “Giúp tôi xoa bóp.”

Cái gì, cô bị anh ăn cho sạch sẽ, bây giờ còn xoa bóp giúp anh? ! Vậy vừa nãy anh dịu dàng là có mục đích, dùng mỹ nam kế sao? ! Giản Hân vừa khóc không ra nước mắt, vừa hối hận bản thân mình quá háo sắc mà, nhưng vẫn đưa tay xuống cổ Hoa Thần, nhẹ nhàng đắp bóp.

“Lực quá nhỏ.”

Được rồi, cô nhin. Giản Hân cắn răng tăng thêm lực cho cánh tay.

“Đi xuống một chút.”

“Trên lưng cũng muốn.”

“Đừng, vẫn còn thất lưng.” . . .

Giản Hân cắn răng chịu đựng yêu cầu của Hoa Thần, dần dần tay bắt đầu nhức mỏi.

“Tay nhức rồi sao?” Cuối cùng, Hoa Thần cũng ngồi dậy khỏi đùi cô, xoay người lại, “Thế nhưng, vẫn còn một nơi...”

Tay Giản Hân bị Hoa Thần nắm sờ lên một nơi, cô kinh ngạc giật mình, qua một lúc mới phản ứng được, xấu hổ đỏ mặt, giống như cầm một củ khoai lang nóng vội vàng muốn buông ra, thì hai tay bị kéo thật chặt.

“Sờ nó cho tốt.” Anh nắm tay cô, sờ lấy côn thịt, bắt cô chà xát hai cái.

“Tổng giám đốc. . .”, Trong tay giống như bị lửa đốt, nghĩ chính bàn tay mình chà xát lên chỗ đó, lần này thực sự muốn khóc. . .

“Thế nào...” Hoa Thần mở đôi môi mỏng kêu gọi lên tiếng, nửa mở mắt, con ngươi mang theo vẻ mê mẩn, giọng nói khàn khàn giống như đã động tình, “Nắm chặt nó, di chuyển lên xuống.”

Mỹ nam kế, cái này quả là quyến rũ! Khuôn mặt nhuộm màu tình dục của Hoa Thần thực sự quá mê người, trong lòng Giản Hân đầy kích động, hai tay đã hành động trước lí trí. Cô chuyển tâm làm theo chỉ thị, hai tay vằm lấy vật thể to lớn, chà xát lên xuống.

“Thế này phải không?”

“Đúng... nhanh hơn một chút.”

Nghe anh hài lòng rêu lên, và cảm giác được vật trong tay ngày càng lớn hơn, trong lòng Giản Hân càng kích động, miệng khô lưỡi rát.

Đôi tay nhỏ bé linh hoạt ở dưới nước không ngừng chuyển động, tiếng nước ào ào.... Thật vất vả lắm mới đợi được lúc Hoa Thần phát tiết ra ngoài, hai tay Giản Hân run rẩy, xem ra buổi trưa mình chắc không cảm nổi chiếc đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Từ lúc đặt Hoa Thần vào cấp độ nam thân, Giản Hân không hề có những suy nghĩ quá mức với Hoa Thần. Nhưng trải qua một buổi sáng mãnh liệt như vậy, các huyền tượng trong nội tâm đang dần phát ra.

Giản Hân ngồi ở trong phòng làm việc, trong đầu rối loạn, cả ngày đều không có tinh thần gì. Cô nghĩ mình cũng đã là người trưởng thành rồi, nếu xảy ra việc này thì cũng rất tự nhiên, nhưng chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh thác loạn buổi sáng, cô không thể nào bình tĩnh được...

Giản Hân lấy gương ra, chỉ nhìn thoáng qua mình trong gương, liền không nhìn được “A” một tiếng, không hề son môi mà đôi môi lại đỏ sừng lên,... Nhìn đáng vẻ này của mình mà đi gặp Hoa Thần, nói với anh mình không hề có suy nghĩ gì, Giản Hân cô chính là người đầu tiên không tin.

Mà thôi, da mặt cũng đã dày 20 năm, bây giờ không cần phải xấu hổ. Nghĩ như vậy Giản Hân liền cầm lấy văn kiện trên bàn, đi đến phòng làm việc của

Hoa Thần.

“Tổng giám đốc, văn kiện anh cần.” Gõ cửa và bước vào, Giản Hân đứng trước mặt Hoa Thần, đưa văn kiện lên.

“Đề xuống đi ——” Tay của Hoa Thần gõ gõ trên bàn, cũng không có ngẩng đầu lên, lúc làm việc anh đeo một cái mắt kiếng gọng màu vàng, làm anh giống như lạnh lùng, khiêm tốn mà cấm dục.

Cấm dục? Giản Hân bị từ ngữ mình hình dung mà lại hoảng sợ, lúc lên giường người trước mặt đây rõ ràng là một cảm thú, tuy rằng cảm giác bị cấm thú ẫn cũng không tệ lắm..

“Còn có việc?”

Giọng nói của Hoa Thần làm cắt đứt suy nghĩ của Giản Hân, Giản Hân thấy anh cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên khỏi máy vi tính, vì vậy hít một hơi thật sâu, liều mạng nói, “Tổng giám đốc, tôi vẫn còn thích anh.”

“À?” Khóe miệng anh nhếch lên, hứng thú nhìn cô, “Sao lại đột nhiên nói việc này?”

“Không phải đột nhiên, kỳ thực tôi đã sớm muốn nói ---” Giản Hân cúi đầu xuống một chút, gương mặt hơi đỏ lên, “Bởi vì tôi --- tôi rất rụt rè, vì thấy vẫn luôn cất giấu tâm tư của mình.”

Rụt rè? Khóe môi Hoa Thần rút lại, nín cười nói, “Sau đó thì sao....”

Sau đó, lại có sau đó, ý của anh là để cho mình nói hết? Nhưng trước đây không phải anh thấy cô liền không thích sao? Trước đây lúc cô vào vấn đề này anh đều lên tiếng dừng lại?

Sao bây giờ anh nhìn mình, bảo mình nói hết... Chẳng lẽ bây giờ anh thay đổi ý định, nguyện ý xem xét mình? Giản Hân nhìn Hoa Thần, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao mà mở miệng, chỉ có điều trong lòng không ngừng toát lên hương vị ngọt ngào.

“Cốc, cốc” Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Giản Hân ổn định lại tinh thần, lại thấy Hoa Thần nhú mày, còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, một bóng người trực tiếp đẩy cửa bước vào.

“Surprise——” Một giọng nữ hồn nhiên vang lên, áo trắng quần đỏ, Cổ Du giơ một ly rượu đỏ đi đến, “Nhìn em một chút lên đầu giá giúp anh như thế nào?”

“Christy——” Hoa Thần có chút kinh ngạc, “Sao em lại đến đây?”

Christy Cổ Du là nữ minh tinh mới của Hoa Liên, trong khoảng thời gian này đang xây dựng danh tiếng, mà con đường của nữ minh tinh này luôn bằng phẳng, chắc là có quan hệ với Hoa Thần, báo chí cũng thường đưa tin cô đi cùng Hoa Thần, tất cả mọi người đều suy đoán bọn họ đang quen nhau.

“Sao em lại không thể tới?” Christy giống như không nhìn thấy Giản Hân, đi tới bên người Hoa Thần ôm lấy cánh tay của anh làm nũng nói, “Suốt ngày anh chỉ biết đến công việc, cũng không đến thăm em, nên em phải đến tìm anh?”

Sắc mặt Giản Hân từ hồng chuyển sang trắng, trắng lại chuyển sang xanh, sau đó lại chuyển sang hồng, giống như con tắc kè: Đúng vậy, tại sao cô có thể quên gần đây Hoa Thần đang gặp gỡ với Christy chứ. Vậy mà cô còn ở đây bày tỏ với Hoa Thần.

Nhất thời Giản Hân có cảm giác giống như bị bắt gian tại trần, có tật giật mình, cô im lặng rời khỏi phòng, còn tốt bụng đóng cửa phòng lại, dựa vào tường thở một hơi, chỉ cảm thấy mình thật mất mặt.

Giản Hân lặng lẽ trở về phòng làm việc của mình, không yên lòng làm việc, sau khi làm xong lại do dự mà đáng thư từ chức trên máy tính, chờ cô gõ xong, thì đã quá giờ tan việc nửa tiếng. Ước muốn trong lòng còn sót lại đã bị bóp nát, Giản Hân cảm điện thoại lên, định tìm người rủ đi hát thì bỗng nhiên điện thoại của phòng làm việc vang lên.

Chỉ nhìn thoáng qua dãy số, Giản Hân liền vội vàng nghe: “Tổng giám đốc?”

“Ừ?” Giọng nói của Hoa Thần có vẻ tâm tình không tệ: “Không phải cô còn lời chưa nói hết sao?”

Trời ạ, anh chính là không ngại làm cô mất mặt sao, Giản Hân thẹn thùng: “Không có! Kỳ thực tôi không có gì lời nào muốn nói.”

Hoa Thần: “Thật không có?”

Giọng nói thương lượng này, khiến Giản Hân nhớ đến rất nhiều đoạn kịch, khi người xấu cầm tiền đề bịt miệng, Giản Hân suy nghĩ một chút, thử dò xét hỏi: “Cái này, có thể có?”

Hoa Thần: “Có thể.”

Giản Hân hít một hơi, “Thấy anh buổi sáng làm chuyện như vậy với tôi thật không bằng cảm thú, để duy trì hình tượng của anh hay là anh dùng tiền để đập chết cái miệng của tôi đi.”

... Thật lâu cũng không có âm thanh, giống như có tiếng thờ đốc nặng nề và âm thanh của nghiêng răng.

Có phải mình hơi lớn tiếng? Giản Hân mắt bò rồi mới lo làm chuông: “Kỳ thực không cần đập chết tôi, có thể giữ lại một nửa cái mạng mà.”

Âm thanh nghiêng răng của bên kia càng nặng hơn, từng chữ từng chữ của Hoa Thần truyền tới: “Bây giờ đến phòng làm việc của tôi, ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lúc Giản Hân đi tới phòng làm việc của Hoa Thần, thì Hoa Thần đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại, nhìn về mặt nghiêm túc của Hoa Thần chắc là chuyện của thương nghiệp, Giản Hân cũng không có hứng thú nghe lén, cô nhàm chán nhìn xung quanh, chợt thấy trên bàn làm việc có tấm chỉ phiếu đang bị cây bút máy dè lên.

Lẽ nào anh thực sự dùng tiền đuổi mình đi? Giản Hân xích lại gần một chút, chờ cô tỉ mỉ xác nhận một dãy số không trên tấm chỉ phiếu, cô hít mạnh một hơi: Mấy số này sợ là thuê người ta giết người diệt khẩu cũng đủ rồi.

“Đang nhìn cái gì vậy?”

“Không --, không có gì.”

Trong nháy mắt sững sờ, Hoa Thần đã nói chuyện điện thoại xong, Giản Hân vội vàng thu ánh mắt lại, bả ra dáng vẻ nhìn xung quanh.

“Ngồi đi, chúng ta nói chuyện.” Hoa Thần tháo cá vạt ném lên bàn, đi tới tủ rượu rót một ly đưa cho Giản Hân.

Giản Hân nom nớp lo sợ mà ngồi xuống, chỉ cảm thấy bản thân mình đang đòi hỏi, cô nhận lấy ly rượu, một hơi uống sạch, cũng không dám nhìn Hoa Thần, chỉ đưa ly rượu lên, “Cho tôi một ly nữa!”

Về mặt kì lạ của Hoa Thần nhìn cô một cái, nhưng vẫn cho cô thêm một ly nữa.

Uống hai ly rượu, mặt của Giản Hân bắt đầu phồng hồng, thân thể cũng có chút nóng lên. Hoa Thần liền lấy đi ly rượu trong tay cô, ngồi bên cạnh Giản Hân, “Cô run rẩy làm gì, rất lạnh sao?”

Về mặt Hoa Thần dần dịu lại, “Cô vào công ty được bao lâu rồi?”

Giản Hân suy nghĩ một chút nói: “Hơn nửa năm rồi.”

Hoa Thần không chậm cũng không nhanh uống từng hớp rượu, “Vậy cô nói xem trong có ý kiến gì với tôi không?”

Cô có ý kiến gì với anh không? Vấn đề này hỏi thật đúng người rồi, cô không chỉ có cái nhìn đối với anh, còn đang tìm cách với anh đây này.

Giản Hân ngắm nhanh khuôn mặt tuấn tú của Hoa Thần, nhờ rượu bắt đầu nịnh nọt: “Tổng giám đốc, ngài là ông chủ thành công nhất, người cũng còn trẻ, phong độ, là thanh niên tài giỏi đẹp trai, là người phong lưu phóng khoáng, ngài còn là tấm gương mà hàng vạn đàn ông ao ước có được, ngài là người trong lòng của hàng vạn thiếu nữ...”

“Được rồi.” Mặt Hoa Thần không đổi sắc ngắt lời Giản Hân: “Vậy cô thử nói một chút, tự cô vào công ty tôi có cảm giác thế nào với cô?”

Vấn đề này vừa ra khỏi miệng Hoa Thần, miệng Giản Hân liền á khẩu không trả lời được. Anh có cảm giác thế nào với mình? Vấn đề này nếu để cho Giản Hân trả lời nhất định chỉ có một chữ “Được”, nhưng cô không thể nào mở miệng được...

Lông mày Giản Hân bắt đầu nhú lên, ho khan hai tiếng sau đó nói: “Tổng giám đốc rất quan tâm các cấp dưới của mình.”

“Tôi hỏi là tôi có cảm giác gì với cô.” Hoa Thần hứng thú liếc mắt nhìn cô, nhếch khóe môi: “Cô hãy dụng tâm suy nghĩ một chút ----”

Suy nghĩ một chút, còn phải dụng tâm? Chính là muốn cô loi hết hỏi ức trước kia ra sao. Giản Hân nghĩ mình cả đời này mặt mũi đều nhét trên người Hoa Thần... Về mặt cô cầu xin, sau đó phàn nàn nói: “Tổng giám đốc, tôi muốn cự tuyệt câu hỏi này, không phải anh không cho chứ?”

“Cô muốn như vậy?” Sắc mặt Hoa Thần trầm xuống, sau một lúc lâu mới hiện lên một tia châm chọc: “Giản Hân, tôi cho cô dụng tâm, chẳng lẽ cô cũng không dùng não sao?”

Lời này làm cho Giản Hân không biết nói gì, tại sao cô không dùng não, chính là từ khi biết Hoa Thần cho đến nơi trong đầu cô chưa từng suy nghĩ một lần, cái kết luận này thật là tuyệt.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Hân nhăn lại, đáng vẻ oan ức, bất đắc dĩ Hoa Thần thở dài, nói: “Giản Hân, tôi không tùy tiện phát sinh quan hệ với người khác, tôi nói như vậy em hiểu không?”

Anh nói anh không tùy tiện phát sinh quan hệ với người khác... Vì thế anh muốn tìm mình tính sổ sao? Giản Hân nghĩ đến tấm chi phiếu trên bàn, nhất thời sợ hãi, cô nhìn đôi mắt âm u của Hoa Thần, lập tức gật đầu nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu!”

“Được...” Hoa Thần đưa tay định vuốt những cọng tóc rối của Giản Hân, lại thấy cô nói: “Tổng giám đốc anh cứ yên tâm, chỉ cần tổng giám đốc duyệt thư từ chức và ch tôi tiền tôi liền biến mất không xuất hiện nữa. Tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho anh.

Sau khi nói rõ ràng, Giản Hân thở ra một hơi, cầm ly rượu lên uống một hớp, uống xong mới phát hiện ly này là của Hoa Thần.

Anh sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu phải không, chỉ là một ly rượu thôi mà... Hay là mình đã nói sai gì rồi? Giản Hân nhớ lại lời mình nói một chút, thấy không thích hợp nhất chính là lấy tiền. Chẳng lẽ tấm chi phiếu trên bàn không phải cho mình? Nếu như là vậy, thì nguy rồi, cô nhìn Hoa Thần, cười hai tiếng: “Tổng giám đốc. . . Cái kia. . . thật ra tôi chỉ giữ một chút, nếu anh không muốn đưa tiền ...”

Lời còn chưa nói hết, miệng đã bị chặn lại, đầu lưỡi của Giản Hân bị Hoa Thần đưa giỡn dây dưa, cô mơ hồ nghĩ, đây chính là cao thủ hôn môi tron truyền thuyết sao, lưỡi của anh tùy ý cướp đoạt trong miệng cô, mang theo mùi vị rượu nho làm cô say mê, nhất thời Giản Hân không chống cự nổi, mãi đến lúc Hoa Thần buông cô ra, Giản Hân mới thích ứng được, hai tay để ở trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Bị hôn đến hôn phách điên đảo, lúc Giản Hân hồi phục lại tinh thần, cô mặc đồ công sở, nút áo sơ mi bị sút ra, lộ ra khe rãnh giữa hai bầu ngực, áo bra màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

“Tổng giám đốc...” Hai tay Giản Hân chống lên, có chút vội vàng né tránh, mãi đến sau lưng dính sát vào sofa.

“Nghe nói tôi rất tàn nhẫn với em?” Hoa Thần tới gần cô, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô đặt vào ngực mình, nghiêng người dựa vào ghế salon, hai tay ôm chặt Giản Hân, đôi mắt đen bởi vì bầu ngực mềm mại mà âm u.

“Chuyện này...” Nhận thấy hàm ý trong lời nói của Hoa Thần, Giản Hân nhăn nhó muốn thoát khỏi Hoa Thần, lại không biết động tác này đã vô ý trêu chọc người đàn ông ngày càng nóng hừng hực.

“Không ai nói cho em biết, bị đàn ông không nên tùy tiện cử động sao?” Hoa Thần ôm càng chặt, thấy Giản Hân đã thực sự yên lặng, anh bắt đầu dùng miệng mình cời cổ áo sơ mi của Giản Hân ra, vùi đầu vào bờ vai trắng mịn nhẹ nhàng hôn: “Nghe nói tôi làm chuyện không bằng cảm thú với em, là như vậy phải không?”

“Ừ ạ. . . Không có. . . Là em nói sai. . .” Vừa nhắc tới chuyện vừa rồi, khuôn mặt Giản Hân đỏ bừng lên, cô bị Hoa Thần ôm chặt vào lòng, muốn giãy dụa lại không dám, cánh tay bé nhỏ nhúc nhích là Hoa Thần ngày càng khó chịu.

Đừng thấy Giản Hân lớn lên thanh thuần, thật ra là cô sở hữu khuôn mặt điển hình của thiên sứ, vóc dáng của ma quỷ, hai bầu ngực bị nội y ép chặt khiến người ta thấy thật đầy đặn, da thịt trắng nõn, trơn mềm như nước, eo thon mảnh khảnh, cái mông nhỏ tròn đầy đặn, đôi chân thon dài như ngọc, kết hợp với tể thế ngồi như vậy càng khiến người khác mê hoặc.

Hoa Thần đưa tay vào bên trong mái tóc Giản Hân, nhẹ nhàng nhấc một cái, làm trán cô dán lên trán mình, có chút bất đắc dĩ.

Giản Hân nhìn Hoa Thần, thấy sống mũi cao của anh, mắt kính đã tháo xuống, lông mi dài giống con gái của anh nhẹ nhàng chớp trước mặt cô, đôi mắt đen mang theo mùi dục vọng, cũng có chút âm đạm. Trên người anh không còn lạnh lẽm mà tỏa ra mùi vị tình cảm.

Bị anh nhìn như vậy, Giản Hân cảm thấy mình giống như là tội nhân thiên cô, khó chịu trong lòng dần dần bị mãnh liệt thay thế, cô sắp không chịu nổi rồi.

“Tổng giám đốc, anh đừng nhìn tôi như vậy. . . Tôi sẽ không nhịn được. . .” Cô bị thân thể phản bội, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, đôi mắt như xuất hiện nước, trong cơ thể cồn cào, không khỏi buột miệng nói ra.

“Không nhịn được cái gì?” Đôi mắt đen của Hoa Thần dừng trên người cô, giọng nói khàn khàn, nhiều chữ nói rất nhí, trên khuôn mặt tuấn mỹ đã tràn đầy dục vọng.

“Nhịn không được làm ra chuyện không bằng cảm thú a. . .” Không tự đề nén được, Giản Hân vươn đôi tay bé nhỏ lên trước khuôn mặt của anh, dịu dàng phác thảo từng góc cạnh tinh xảo của người đàn ông này, từng chút từng chút làm động lòng người, vào lúc này dục vọng trong người không ngừng phát ra...

Hoa Thần nhìn thấy Giản Hân đã động tình, anh cũng lười giải thích, nghĩ thầm, nếu nói không rõ, thì làm cho xong.

“Em nghĩ thế nào là chuyện không bằng cảm thú?” Hoa Thần nhếch môi, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại, ngâm ngón tay vào miệng, ngâm đến nỗi không chừa một kẽ hở nào, “Yên tâm, tôi sẽ phối hợp với em..”

Sự tê dại của ngón tay truyền đến. Trong nháy mắt cả người Giản Hân mềm nhũn, cô thừa nhận bị người đàn ông trước mắt này làm chuyện cảm thú là một điều hạnh phúc, mùi vị của anh bao quanh mũi, thân thể của cô không tự chủ được mềm nhũn trong lòng anh, trở nên khát vọng anh... Cô nhìn Hoa Thần, trong mắt lộ vẻ mê hoặc.

Nhận thấy được ánh mắt của Giản Hân, Hoa Thần cười cười, nhả ngón tay trong miệng ra, nghiêng đầu cúi xuống cắn lên đôi môi non nớt của cô.

Cảm xúc mê mại khiến Giản Hân khẽ ngân lên, không đợi kêu thành tiếng, liền bị anh nuốt toàn bộ vào bụng, bá đạo chiếm trọn chiếc lưỡi của cô, dạy cô cách dùng đầu lưỡi, dạy cô làm sao mút lấy lưỡi của anh, ngày càng sâu....

Nụ hôn này, khiến tim Giản Hân đập liên tục, hai cánh tay nhỏ bé vòng lên cổ Hoa Thần, trước mắt như có những bông hoa nở rộ...

Chờ Hoa Thần dừng lại, thân thể mềm mại của cô dựa vào ngực anh, được một trận thỏa mãn, thở gấp nhìn Hoa Thần, giọng nói vui mừng: “Tổng giám đốc. . . Chẳng lẽ nói. . . Anh chấp nhận em..?”

“Hừ...” Hoa Thần đưa ngón tay đến môi của cô, nói, “Anh muốn chúng ta làm chuyện không bằng cảm thú...”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Áo ngực màu hồng nhạt dễ dàng bị cởi ra, hai bầu ngực no tròn theo động tác của anh mà nhảy ra ngoài, hai đỉnh phần hồng trở nên căng cứng.

Giống như có thứ gì lướt qua, mang theo cảm giác khoái cảm, Giản Hân vô lực ôm cổ Hoa Thần, bám sát vào ngực anh, ngượng ngùng lại khó chịu: “Tổng giám đốc... Đây là phòng làm việc...”

“Yên tâm đi, sẽ không có ai vào đâu.” Hoa Thần đưa ngón tay đến đáy quần Giản Hân, cách một lớp vải mỏng khẽ trêu chọc, làm yêu dịch dần dần thấm ướt lớp vải, dính vào ngón tay thon dài của anh.

“Đừng...” Mùi tình dục quen thuộc lại tới, cả người không thể khống chế được dục vọng, dưới bụng dâng lên cảm giác mềm mại, Giản Hân động tình ưm một tiếng, nhưng không biết mở miệng thế nào.

“Muốn sao?” Hoa Thần đưa tay kéo quần lót Giản Hân ra, ngón tay dè dặt trước cửa huyết, từ từ đi vào, ngón tay khẽ tách thịt non mềm bên trong, bắt đầu tiến vào...

“Tổng giám đốc. . . Đừng. . . Không nên. . . A. . .” Hai tay Giản Hân vẫn còn ở trên cổ Hoa Thần, cô ngẩng đầu lên, từng tiếng rên rỉ phát ra, hai bầu ngực đung đưa cùng tiếng thở dồn dập...

Nhịn không được, Hoa Thần cúi đầu ngâm ngực trái của Giản Hân.

“Đừng. . . A. . . A a. . .” Hàm răng Giản Hân cắn chặt, phía dưới tiểu huyết bị động tác của Hoa Thần chảy ướt.

Cảm thấy mình không thể nhịn được, rốt cuộc Hoa Thần chìa tay cởi chiếc váy của Giản Hân xuống, “Cởi xuống.”

Chiếc váy bám trên lưng, áo sơ mi hoàn toàn cởi ra, áo ngực cũng bị đẩy lên, Giản Hân cúi đầu thấy dáng vẻ của mình, mắc cỡ cắn chặt môi, nhưng cô cũng không từ chối, cô nhìn người đàn ông đầy dục vọng trước mắt, cô muốn lấy lòng anh.

Giản Hân phối hợp nâng mông lên, bàn tay của Hoa Thần bắt đầu đi xuống..

Làm sao mà Hoa Thần không nhìn ra Giản Hân xấu hổ mà còn muốn lấy lòng anh, anh rất thích dáng vẻ này của cô, nó làm anh không nhịn được mà muốn trêu đùa lần nữa, nhưng anh càng thích dáng vẻ phóng đảng của cô, giống như buổi sáng vậy.

Anh hôn một cái lên gò má của Giản Hân, đứng lên khỏi sa lon trước mặt Giản Hân, xấu xa kéo tay của cô đưa đến eo mình: “Bây giờ em giúp anh cởi ra.”

Khác với Giản Hân quần áo lộn xộn, căn bản quần áo của Hoa Thần rất chỉnh tề, toàn thân chỉnh tề, chỉ có nơi đáy quần bị sưng lên, anh không thể đẩy lùi căn bệnh này, dục vọng sẽ khiến anh sinh ra một loại gọi cảm tà ác.

Giản Hân đỏ mặt xấu hổ, nhưng vẫn ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị của Hoa Thần, thân thể mềm mại quỳ xuống, vươn tay đưa đến nơi đó...

Từ góc độ của Hoa Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Hân đang chăm chú nhìn anh, hai bầu ngực vì trọng lực càng lộ vẻ no đủ, đầu ngực hồng phấn căng cứng, nhìn thật mê người...

Giản Hân từ từ cởi dây nịch của anh ra, quần lót màu đen nhanh chóng đập vào đáy mắt, bên trong lớp vải mỏng kia dần dần hiện lên...

Mặc dù hoa huyết và hai tay của Giản Hân đã từng tiếp xúc thân mật với nó, nhưng cô cũng chưa từng đáng giá cẩn thận nó, hôm nay khoảng cách gần như vậy quan sát được, Giản Hân cảm thấy lạnh lùng, cô nuốt một ngụm nước bọt, chột nghe tiếng cười của Hoa Thần: “Vẫn chưa thỏa mãn sao?”

“...” Bị trêu chọc một phen, Hoa Thần từ từ rút ngón tay ra khỏi tiểu huyết của Giản Hân, nơi nào đó rất khó chịu, anh thật sự khát vọng muốn được chen vào, hung hăng nhét vào... Nghe giọng nói khêu gợi của anh, cô thành thực gật đầu, “Dạ...”

Anh hài lòng, dịu dàng vuốt ve gò má của cô, ngón tay đặt lên môi cô, nói, “Bây giờ hôn nhẹ trước, sau đó anh sẽ thỏa mãn em.”

Ánh mắt cháy bỏng, giọng nói đầu độc, vẻ mặt mê người,... Cô nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng dán chặt môi mình lên.

Cách một tầng lớp vải dán chặt môi lên bộ phận mẫn cảm nhất của người đàn ông, chớp mũi nóng bừng, thậm chí Giản Hân có thể cảm nhận được chỗ đó, nó nóng hổi như vậy, thật lớn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hơi nóng xuyên thấu qua lớp vải mỏng, dục vọng trên người ngày càng mãnh liệt, dù có trở ngại ngăn cách, Hoa Thần vẫn có thể cảm nhận được nơi mềm mại no đủ của Giản Hân... Anh không đùa giỡn với cô nữa, ôm cô ngồi trên ghế salon, cởi bỏ ràng buộc, nắm chặt dục vọng đâm chĩa vào tiểu huyết.

Giản Hân mới trải qua sự đời, chỗ đó tương đối chắc, hơn nữa Hoa Thần vốn kiêu ngạo, lúc tiến vào cần rất nhiều sức lực.

Lớp thịt non không ngừng hút đầu qui của anh, thậm chí còn hút chặt như muốn nó tiến sâu vào. Hoa Thần hơi ngửa lên, căng thẳng đâm dục vọng của mình thẳng sâu vào...

“Đừng... A...” Dục vọng to lớn tiến vào, Giản Hân không thể nào nói lên được cảm giác này, rất trướng, rất thỏa mãn, rất khó chịu, thậm chí có cả đau đớn, nhưng đây là một loại thỏa mãn khó diễn tả thành lời. Giản Hân không nhận được bật ra tiếng rên rỉ.

Giản Hân rên rỉ không hề cố ý làm ra vẻ quyến rũ, chỉ là trực tiếp lộ ra thỏa mãn của mình. Tiểu huyết của cô không ngừng hút chặt dục vọng của Hoa Thần. Hoa Thần thoải mái ở bên trong cô lớn thêm một chút.

Hoa Thần hít một hơi, đâm dục vọng thật sâu vào... Giản Hân uốn éo người, bắt đầu liên tục rên rỉ.

“Để chịu thì kêu lên.”

Hoa Thần động đậy thất lung, vừa làm cũng không quen thúc giục Giản Hân kêu lên. Giản Hân theo lời anh, vâng lời rên rỉ lớn hơn.

“Không phải kêu như vậy,” Bỗng nhiên Hoa Thần ngừng động tác, nâng mông Giản Hân lên, để cho cô ma sát với dục vọng của mình, xấu xa nói, “Em phải kêu giống như buổi sáng đó.”

“Tổng giám đốc...” Lỡ tai Giản Hân ửng đỏ lên, vẫn không nhận được kêu lên một tiếng.

“Kêu lên, anh liền cho em.”

“...” Muốn trực tiếp như vậy sao, Giản Hân xấu hổ nhắm chặt mắt lại, nhưng thân thể khó chịu mà gãy dựa...

“Không muốn?” Hoa Thần thấy thế, cố ý rút dục vọng đang chôn sâu trong cơ thể Giản Hân, quy đầu ma sát với âm đạo của cô, hết sức khiêu khích nhưng lại không chịu tiến vào.

“Đừng... A...” Thân thể Giản Hân khó chịu gãy dựa.

“Muốn anh làm gì, hãy kêu lên.”

“Ừ. . . Muốn. . . Tổng giám đốc. . . Đi vào. . .” Giản Hân then thùng giấu khuôn mặt vào ghế salon.

“Còn gì nữa không?”

“Muốn tổng giám đốc động đây...” Cảm thấy Hoa Thần cũng không có thoả mãn, Giản Hân lại cắn răng nói, “Ừ. . . Dừng sức động đây. . .”

“Đổi một từ, “ Hoa Thần cầm tay mềm mại của Giản Hân, bắt đầu vuốt ca, bỗng nhiên ra sức đè hoa hạc của Giản Hân. “Phải nói muốn anh *** em.”

Giản Hân thấy toàn thân khó chịu, giống như có dòng điện chạy qua cả người, hai mắt thiếu chút nữa không ra nước mắt, cô nghiêng đầu nhìn Hoa Thần, bản thân anh quần áo chỉnh tề, lại biến cô thành dáng vẻ này, còn muốn cô nói những từ đó... Quả thực là điên khùng, khiến cho người khác thật tức giận mà!

“Nói không nên lời?”

Tay của Hoa Thần lưu luyến hoa huyết của Giản Hân, ngón tay dính đầy dịch mật, Giản Hân bị vui sướng làm mắt không chế, rốt cục cũng nói: “Tổng giám đốc. . . *** em”

“Lớn lên.”

“Em nói. . . Muốn tổng giám đốc dốc đi vào, hung hăng *** em. . .” Giản Hân không thể nhịn được nữa, ghen đỏ mặt nói một câu.

Hoa Thần cúi đầu mà nở nụ cười hai tiếng, lần thứ hai đi vào trong..

Bàn tay to lớn của Hoa Thần dọc theo chiếc eo nhỏ nhắn của cô, để dục vọng to lớn của mình trong thân thể cô không ngừng động đây, miệng còn không quên dụ dỗ: “Kêu lên, anh muốn nghe.”

Giản Hân đang mơ màng trong tình dục, sợ động tác của Hoa Thần ngừng lại, cô mặc kệ xấu hổ, lớn tiếng rên rỉ:

“. . . A. . . Tổng giám đốc. . . Thật lớn. . . Được to. . . A. . . Em bị trướng. . . Tổng giám đốc. . . .”

Giản Hân nói vậy làm Hoa Thần rất thoả mãn, anh cử động phần eo bắt đầu lên xuống..

“. . . Tổng giám đốc. . . Dừng .. A. . . Thật là thoải mái. . .”

Giản Hân vô lực chìm trong bể dục. Hai tay cô nắm chặt ghế sofa, hai chân không tự chủ được co lên, miệng thốt nên lời rên rỉ.

“A a. . . A. . .”

Sau một hồi, cùng với tiếng thét chói tai, thân thể cô khẽ run lên, bụng hơi co lại, đầu ngược lên cao, run rẩy đạt tới cao trào... [Tĩnh lược ngàn từ]

Hoa Thần từ từ rút dục vọng mình ra khỏi cơ thể Giản Hân..

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Trợ lý đặc biệt

Lúc Christy ra khỏi phòng làm việc của Hoa Thần, sắc mặt nhìn không tốt lắm, Giản Hân nhớ mình đã từng làm chuyện mắc cỡ như vậy, cũng không tiện đi lên chào hỏi, chỉ đứng từ xa nhìn, thấy Christy nhét tấm chi phiếu quen thuộc vào trong túi, bước đi không hề quay đầu lại.

Giản Hân lặng lẽ quay về bàn làm việc của mình, âm thầm suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi đây.

Tấm chi phiếu Christy cầm trên tay chính là thứ mà hôm qua Giản Hân thấy trên phòng làm việc của Hoa Thần, thấy tình hình này, tám mươi phần là phí mà Hoa Thần cấp cho Christy rồi đi.

Nói như vậy, Hoa Thần là bởi vì quan hệ với mình nên mới chia tay cùng Christy? ! Tổng giám đốc dùng phương thức như vậy khiến Giản Hân không hề vui mừng, ngược lại còn có chút sợ hãi.

Giống như cô thấy mình không lâu trong tương lai, Hoa Thần nhắc bút viết mấy con số không ném trước mặt mình, nhìn cũng không thêm mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này cực khổ cho cô, ngày mai cô không cần tới làm nữa.”

Không không --, vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Giản Hân cảm thấy cả người đều không ổn.

“Jess, Boss đưa cho cô.”

Trong lúc còn sững sờ, Jeff đưa tới một phong thư, Giản Hân mở ra nhìn, bên trong là tám chi phiếu, cô có chút kinh ngạc mà nhìn Jeff, “Đây là muốn gì?”

“Boss nói là trả trước tiền lương cho cô...” Lúc thấy tờ chi phiếu đỏ, mắt Jeff lóe sáng, nhưng dù sao anh cũng là người đi theo Hoa Thần nhiều năm, rất nhanh liền hiểu ra sự tình, sắc mặt như thường mở miệng nói: “Đúng rồi, từ hôm nay trở đi cô lên chức trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, cô nhanh nhẹn như vậy, lại theo tổng giám đốc làm trợ lý đã lâu, cũng đã đến lúc đi theo bên cạnh ngài.”

“Đuổi kịp” là làm việc cùng tổng giám đốc. Giản Hân không nghĩ mình đến nơi này có thể bên cạnh anh.

Hiện nay Hoa Thần có bốn người trợ lý, Jeff có thâm niên nhất, mọi hoạt động hội nghị quan trọng của tổng giám đốc anh ta đều có thể “Đuổi kịp”, còn là Peter là người đàm phán đối ngoại của Hoa Thần, mà công việc nội bộ của công ty, đứng sau Hoa Thần luôn là Alex trầm tĩnh, về phần cô, ai cũng không đề cập tới.

Hiện tại, Giản Hân thực sự có chút hồ đồ, làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, cô làm sao có thể “theo kịp” Ngoại trừ thời gian làm việc cùng ba trợ lý, Hoa Thần cũng chỉ có ăn, lái xe, ngủ và lúc đi cầu.

Ngủ a, được A được H. . . Giản Hân nhất thời nghĩ tới, bản thân mình lại có thể quan hệ bất chính với Hoa Thần, cũng như là người không có quyền cũng chẳng có thể nhìn sắc mặt của người khác mà sống lại bị đại Boss thâm hiểm chơi quy tắc ngầm.

Đương nhiên, trong lòng đã có cách, Hoa Thần không có mở miệng nói cho cô bên cạnh, rốt cuộc Giản Hân cũng không chịu nổi.

Cô rất muốn đập tay xuống bàn, lớn tiếng chất vấn Hoa Thần: “Nói! Rốt cuộc anh thích tôi bao nhiêu, vớ đúng là thích đến nóng ruột nóng gan bỏ ra trăm phương ngàn kế để tôi đi theo anh không?”

Nhưng thực sự, cô nghĩ Hoa Thần trả lời tám phần mười là như vậy: Cô suy nghĩ quá nhiều, tôi thấy cô chân dài eo nhỏ mềm yếu dễ bị bắt nạt. Vì vậy cố gắng tuyển cô làm trợ lý.

Sau khi kết luận, Giản Hân quyết định chọn dùng chiến thuật vòng vèo.

“Tổng giám đốc, anh nói làm trợ lý đặc biệt rốt cuộc là làm những gì vậy?” Giản Hân vừa pha trà ngon đặt trên bàn Hoa Thần, vừa cười nói.

“Loại chuyện này em cũng cần tới hỏi tôi?” Hoa Thần nhìn cô một cái, nhũn mày.

“Không phải là, chỉ là nói như thế nào đây. . . Anh xem, tôi quê mùa, lại thiếu nhanh nhẹn, tôi sợ mình không thể đảm nhiệm được công việc này.”

“Em nhận thức mình cũng rất sâu, có khuyết điểm gì, nói ra đi.”

“ . . .” Giản Hân suy nghĩ một chút, trở về bình thường nói, “Cũng không có, ngoại trừ hai điểm nói ra, những thứ khác đều tốt vô cùng.”

Hoa Thần ngừng một hồi mới đưa trà trong miệng nuốt xuống, bên môi mang theo nụ cười như có như không: “Vậy em đối với mình rất tự tin.”

“Nhưng cũng chỉ là tương đối ổn, Peter cẩn thận tỉ mỉ nghiêm cẩn, Alex ôn trọng thạo đời, Jeff—— “

“Ý em là bọn họ hợp với công việc này hơn?”

“Dạ dạ “Giản Hân vội vã gật đầu.

“Không được!” Hoa Thần phủ định hoàn toàn khiến đôi mắt Giản Hân tràn đầy ánh sáng hi vọng. Cô còn chưa kịp mừng rỡ, lại nghe anh mở miệng nói: “Quá lãng phí.”

“ . . .” Giản Hân khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy trái tim mình như vỡ tan thành thủy tinh rơi xuống đất.

“Em cũng đừng ủ rũ, có một số việc, bọn họ không làm được.” Nhìn Giản Hân vẻ mặt uể oải, Hoa Thần lại nói thêm một câu.

“Chuyện gì?” Giản Hân dường như lại thấy được hi vọng.

“Buổi tối có một tiệc rượu, em hợp hơn bọn hắn.”

Tiệc rượu? Loại xã giao này cần bạn gái đi chứ không phải trợ lý...

Chờ một chút, anh nói cô đi tiệc rượu? Cái này là thừa nhận gián tiếp thân phận của mình sao, đôi mắt Giản Hân không giấu được ý cười.

“Tổng giám đốc, anh muốn dẫn tôi đi tiệc rượu, nhưng anh xem tôi lại mặc đồ này...” Giản Hân chỉ chỉ quần áo dành cho nhân viên trên người mình, “Nếu không anh cho tôi về nhà thay quần áo khác trước?”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Xế lễ phục

Giản Hân chỉ nói là mình về nhà thay quần áo thôi, kết quả đã bị Hoa Thần đưa tới một nơi thoạt nhìn Giản Hân biết đây là loại tầng cấp nào, bản thân mình nhất định không trả nổi.

Làm phụ nữ, thấy nhiều lễ phục đẹp như vậy, tất nhiên Giản Hân rất thích, nhưng vừa nhìn giá tiền, nó bằng ba bốn tháng lương của cô cộng lại, trong nháy mắt sự vui vẻ của Giản Hân đã biến mất, nhân viên bán hàng nhìn cô nhiệt tình giới thiệu.

“Tiểu thư, cô thích chọn kiểu dáng gì. Tôi có thể giúp cô giới thiệu.”

“Cô nhìn tôi xem hợp với kiểu dáng gì.”

“...” Nhân viên lại tiếp tục nói. “Tiểu thư là muốn mặc trong dịp nào?”

“Tiệc rượu, ừ, đi theo lĩnh đạo của công ty.”

Dường như nhân viên bán hàng đã hiểu ra, quan sát vóc dáng của cô, đưa hai bộ lễ phục nghe nói là mới nhất cho cô thử. Giản Hân không có ý phản đối, vì vậy cầm bộ lễ phục nhìn một cái. Sau khi thay quần áo xong, nhìn chính mình trong gương, luôn cảm thấy ăn mặc như thế nào quá gọi cảm.

Chiếc váy chỉ ngắn tới hông lộ ra đôi chân thon dài, Giản Hân nhíu mày hỏi nhân viên: “Cái váy này có phải quá ngắn rồi không?”

Nhân viên vội vàng xoa tay: “Không đâu, chân cô xinh đẹp như vậy, lộ ra rất là gọi cảm.”

Tuy nói như vậy, nhưng trừ bắp đùi, phía sau lưng lộ ra hoàn toàn, cái này nếu ngồi xổm người xuống. . .

Lúc Hoa Thần bước vào bên trong, đập vào mắt anh chính là hình ảnh Giản Hân hơi cúi người, ngón tay trắng mịn đang phủ lên chân, phía sau lưng lộ ra ngoài. Lễ phục đó rực làm cô càng thêm mê người, từng đường cong lộ rõ ra bên ngoài.

Trong phút chốc, lòng mày Hoa Thần bắt đầu nhíu lại.

Nhìn vào gương Giản Hân thấy Hoa Thần đang ở sau lưng mình, có chút ngượng ngùng, quay đầu lại liếc nhìn nhân viên cửa hàng: “... Hình như không được hợp cho lắm, cô vẫn là giúp tôi chọn bộ khác đi.”

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên Hoa Thần ngăn cản, sau đó gật đầu với nhân viên: “Tự chúng tôi chọn được rồi.”

“Váy hai vị cứ tự nhiên chọn lựa, có gì cần giúp đỡ hãy gọi tôi.”

Giản Hân không biết lý do, chờ nhân viên rời khỏi, Hoa Thần kéo Giản Hân đứng ngay ngắn lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Em chuẩn bị mặc như thế nào đi tiệc rượu sao.”

Giản Hân vội vã lắc đầu: “Đây là nhân viên vừa rồi chọn giúp em.”

“Sao không tự mình chọn?” Hoa Thần liếc cô một cái, buông lỏng tay nói “Đi đổi bộ khác.”

Cái gì đổi bộ khác, nói như quần áo ở đây có thể tùy tiện chọn vậy.

Giản Hân yêu thương ví tiền của mình, nhịn không được mở miệng lẩm bẩm một câu, không nghĩ tới Hoa Thần lại nghe được. Anh ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt có chút khó coi, “Em là nghĩ anh ngay cả mấy bộ quần áo như thế này cũng không mua nổi?”

Là em mua không nổi a, Giản Hân thờ dãi trong lòng, qua một lúc lâu mới phản ứng được lời nói của Hoa Thần, vội vàng mở miệng nói, “Tổng giám đốc, ý của anh là muốn mua lễ phục cho em?”

Mặt của Hoa Thần càng đen hơn, anh nhìn cô, ánh mắt trở nên có chút sâu: “Lẽ nào em dự định tự mình trả tiền.”

“Không có, không có. . . Giản Hân vội vã khoát tay, cười cầm quần áo đi vào bên trong phòng thử, chưa từng có người đàn ông nào mua quần áo cho em, nên em không có kinh nghiệm, lần sau em biết...”

Lần sau? Lần sau cùng người đàn ông khác?

Hoa Thần đứng dậy, bước vào bên trong phòng thử quần áo của Giản Hân.

Giản Hân bị Hoa Thần ép sát vào vách tường trong phòng thử đồ, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm: “Tổng giám đốc. . .”

Tay của Hoa Thần vuốt ve bắp đùi trắng nõn của cô, hơi thở nóng rực thả vào cổ cô: “Có biết không, người đàn ông đưa vào phòng người phụ nữ lúc đang thay đồ, chỉ có một ý nghĩ.”

Giản Hân cảm giác được trên bụng có vật cứng nào đó, còn bị nhẹ nhàng cọ, ngược ngược khước từ nói: “Là ý nghĩ gì..”

Hoa Thần nặng nề nở nụ cười một tiếng, đáy mắt tràn đầy hình ảnh dục vọng, liếc cô thật sâu, gần từng chữ nói: “Giúp cô ấy cởi.”

Giản Hân hiểu ra, khẩn trương nhìn Hoa Thần: “Tổng giám đốc ý anh là bây giờ anh cũng đang ý nghĩ này phải không?”

“Đúng vậy.” Hoa Thần cúi đầu hôn lên mặt cô, môi anh nhẹ nhàng cắn môi cô, đầu lưỡi tiến vào, nút đầu lưỡi của cô.

Bộ ngực mềm mại của Giản Hân dán vào người anh, thờ phập phồng.

Thế nhưng lễ phục trên người thực sự bó rất chặt, làm bộ phận đầy đặn của cô càng thêm rõ ràng. Càng không ngờ khi dán lên trên người Hoa Thần nó càng căng cứng.

Bàn tay to lớn của Hoa Thần dần dần lướt khắp bắp đùi non mịn của cô, sau đó đưa tay ra phía sau hông cô, nắm chặt lưng cô, rồi đưa tay xé rách bộ quần áo trên người.

Nghe được âm thanh của quần áo bị xé rách, Giản Hân lại càng hoảng sợ, níu chặt hai cánh tay anh: “Tổng giám đốc anh muốn làm gì?”

Đáy mắt Hoa Thần trở nên âm u, nhẹ nhàng cắn vào làn môi dưới của cô: “Chẳng phải là đang giúp em thay đồ sao.”

Ghét, thật sự là đáng ghét mà. Giản Hân lắc đầu, “Tổng giám đốc, không cần phiền đến anh động tay, loại việc này em nghĩ tự mình làm vẫn tốt hơn.

Khóe miệng Hoa Thần nhếch lên, lộ ra ý cười, cúi đầu lúi cúi của cô. Đầu lưỡi ấm áp khiến cô mất cảnh, toàn thân Giản Hân như có dòng nước nóng chảy dọc qua mang cảm giác khác thường tê dại.

Hai luồng trắng nõn phía trước nhảy ra, chỉ có đỉnh phần hồng vẫn còn bị dấu ở trong, Hoa Thần cúi đầu nhìn, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Giản Hân lúng túng rút tay về ôm lấy bộ ngực của mình, dính sát vào tường, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tổng giám đốc, bên ngoài có người. . .”

Hoa Thần dường như không có nghe được nữa, cúi đầu ngăn chặn miệng nhỏ nhắn của cô, bắt đầu cùng cô dây dưa.

Bàn tay to giắt lại đôi tay của Giản Hân, để hai luồng trắng muốt lộ ra, đỉnh phần hồng căng cứng cũng đã lộ ra ngoài, anh nheo vài cái, rồi cúi đầu xuống ngậm nút.

“Đừng. . .”

Giản Hân rên rỉ một tiếng, vội vàng đưa tay ra che, trùng mắt cúi đầu nhìn người đàn ông vùi đầu vào trước ngực mình, trên mặt cô nổi lên một mảnh mây đỏ do mắc cỡ.

Lễ phục trên người Giản Hân đã bị anh kéo tới không còn hình dáng gì, lễ phục đỏ au cũng không che được thân hình kiều diễm, cô mờ to mắt, con ngươi chứa đầy nước tỏ vẻ cuồng cuồng, gương mặt trắng nõn ẩn hiện nét xuân tình.

Yết hầu Hoa Thần khê động, anh thật sự rất muốn hung hăng chà đạp cô dưới thân mình..

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tác dụng của cái gương

Hoa Thần lại cúi đầu hôn cô mãnh liệt, bàn tay chạy dọc khắp người cô.

Tim của Giản Hân đập nhanh hơn. Dựa vào tường thờ dốc, phía dưới bụng như có một luồng nhiệt.

Hoa Thần vuốt ve tấm lưng trắng muốt của cô, ra sức ngậm đỉnh phần hồng, một tay khác lại bắt đầu chuyên tâm nghiền nát lõi vào hoa huyết.

Chờ ngón tay bị ướt bởi mật hoa, anh kéo miếng vải hình tam giác xuống, nhẹ nhàng ma sát bộ phận nhạy cảm qua quần tây.

Giản Hân anh làm như vậy không hề có chuẩn bị, thân thể có chút khó nhịn: “Tổng giám đốc... Thật là khó chịu...”

Ánh mắt nóng bỏng của Hoa Thần nhìn cô chăm chú, hai ngón tay ở nơi nào đó ra sức vân vê, móc, làm nước ra càng nhiều, anh cảm thấy đầu ngón tay của mình đã thấm nước: “Thế nào khó chịu ở đâu?”

Giản Hân ngượng ngùng nghiêng đầu qua chỗ khác, chân lại bị anh nâng lên. Cô chỉ còn cách quẩn cả hai cánh tay lên đôi vai rắn chắc của anh, cắn chặt môi, trong mắt như nhuộm một tầng nước xuân, đôi môi sáng bóng, hàm răng khê cắn không biết muốn trả lời như thế nào.

Hoa Thần nhìn bộ dáng xấu hổ, hèn dỗi của cô, khoe miệng cong lên, ngón tay dọc theo vách thịt tiến thẳng sâu vào, ngón tay cong lên hình vòng công tìm kiếm điểm nhạy cảm của cô.

Giản Hân run lên, toàn thân đều căng thẳng

“Ồ đây khó chịu?” Hoa Thần nham hiểm nhấn ngón tay xuống vài cái, giống như đã tìm được nơi cô động tình rồi.

Giản Hân càng run dữ dội hơn, trước ngực hai luồng trắng nõn hồ hấp phập phồng thật mê người, toàn thân bắt đầu gợn sóng.

Ngón tay Hoa Thần lại đổi chỗ khác nhấn mạnh vào, giọng nói càng thêm khàn khàn: “Ồ đây? Hay là ở đây?”

“Đều khó chịu a. . .” Lưng Giản Hân dính sát vào tường, mái tóc đen... rơi là tả, chuyện này lúc trước đã trải qua, cô rất rõ tính tình nham hiểm của Hoa Thần. Vì vậy thờ phỉ phò thấp giọng nói: “Tổng giám đốc. . . Phía dưới thật là khó chịu. . . Mau giúp em đi mà.”

Dù sao ở đây cũng là nơi công cộng, Hoa Thần cũng không ý dấn vật Giản Hân quá nhiều, nghe được Giản Hân chủ động mở miệng cầu xin, anh cũng không trì hoãn nữa thời gian, cúi thất lưng ra bắt đầu động thân tiến vào.

Bị anh đứng thẳng xâm lược, toàn thân Giản Hân không có chỗ nào có thể dựa vào, chỉ có thể càng thêm dùng sức vịn thân thể mạnh mẽ, ánh mắt thật sâu rơi vào ngũ quan anh tuần trên mặt anh.

Trán anh có lớp mồ hôi mỏng, đuôi lông mày nơi khoe mắt lộ ra vẻ sắc bén, thoát nhìn rất gọi cảm khiến cô không thể nào kiềm chế được, anh mang theo đôi mắt đầy sắc tình dục dụ người khác muốn phạm tội, Giản Hân nhịn không được ôm lấy cổ của, đưa lưỡi ra liếm tầng mồ hôi mỏng kia.

Đầu lưỡi nhỏ nhấn mềm mại, khê lướt qua trán, giống như có dòng điện chạy qua khiến anh cảm thấy ngứa ngáy tê dại, dưới thân Hoa Thần không ngừng tiến vào, nặng nề liếc nhìn cô.

Không biết có phải là ở chỗ như phòng thử quần áo này làm kích thích như vậy hay không, động tác của Hoa Thần ngày càng thêm mạnh, phía sau lưng Giản Hân bị móc treo quần áo trong phòng cọ phải làm sung đỏ lên đau nhói, nhịn không được đưa hai tay ra phía sau người xoa nhẹ.

Hoa Thần nhìn động tác của cô, bỗng nhiên dừng lại, Giản Hân cho là anh có lòng tốt buông tha cô, ai ngờ anh lại ôm hông của cô, bế cả người cô lên.

Giản Hân cực kỳ kinh ngạc, anh sẽ không phải là ôm cô bay lên chứ!

Hoa Thần đặt Giản Hân trước gương của phòng thử đồ, Giản Hân nhìn toàn thân mình là bộ lễ phục màu đỏ không chỉnh tề, có chút sững sờ. Mãi đến Hoa Thần lại đâm vào, cô mới đột nhiên hoàn hồn lại.

Hoa Thần hung hăng đâm cô vài cái, khiến cô chật vật thiếu chút nữa là té vào cái gương, vội vàng đưa tay ra đỡ, giận dữ quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Hoa Thần nắm tay cô, cùng nhau để trên mặt kiếng lạnh lẽo, tay kia nắm lấy bàn tay thon gầy của cô, tay dưới vội vã xoay đầu cô lại: “Nhìn vào”

Giản Hân bị ép nhìn đôi nam nữ đang dây dưa trong gương, đôi mắt xanh đen của người đàn ông nóng bỏng nhìn đáng đập động tình của cô, còn cô thì vẻ mặt trần đầy mê loạn.

Tầm mắt của cô không tự chủ đi xuống dưới, bầu ngực trắng muốt của chính mình, theo động tác của người đàn ông này, không ngừng nhảy loạn, xuống chút nữa là giữa hai chân, tiểu huyết run nhè nhẹ mở ra, mật dịch trong suốt từ từ chảy xuống, giữa hai chân thỉnh thoảng lộ ra côn thịt màu tím đen không thuộc về mình, hình ảnh đầy dâm mỹ.

Giản Hân xấu hổ đỏ mặt, phía dưới tiểu huyết bởi vì thị giác kích thích trở nên càng thêm động tình, Hoa Thần mím môi cười, đưa tay ôm lấy hai luồng đang chuyển động, côn thịt mạnh mẽ thâm nhập, rồi chậm rãi rút khỏi, côn thịt chuyên tâm ở trên vòng thịt non, lưu luyến, anh cắn nhẹ vành tai cô thấp giọng ní non: “Buông lỏng một chút, sao lại hút chặt như vậy.”

Cũng không biết là nói miệng phía trên hay là miệng phía dưới của cô.

Tiếng nước chảy, cùng tiếng đâm vào ngày càng nhanh, Giản Hân cắn răng không để cho mình kêu lên thành tiếng, uốn éo người theo động tác của Hoa Thần, nụ hoa đỏ không ngừng chuyển động.

Hình ảnh trong gương quá mức dâm mỹ, Giản Hân không dám nhìn nữa.

Hoa Thần kéo đầu cô lại, nhìn vào gương, khiến cô nhìn thấy côn thịt tím đen của anh rút ra, đưa thịt non trong tiểu huyết ra ngoài, một mảnh ửng đỏ, khiến cô nhìn thấy dịch mật chảy ra dính đầu chỗ hai người giao hợp...

Giản Hân sắp bị anh ép tới điên rồi, trong đầu một mảnh trắng xóa. Không biết điên cuồng này giằng co bao lâu, cô thấy hai chân mình mềm nhũn, thân thể run rẩy, hầu như không thể nào đứng thẳng được.

Hoa Thần nhìn về mặt cô lúc cần môi. Không tốt, lúc này anh mới nhanh chóng rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cậu nhìn tôi có thích hợp trên giường không?

Địa điểm đãi tiệc rượu là một biệt thự ven biển, mọi người tập trung trong một sân hình chữ V, sàn nhà làm bằng thủy tinh vàng tỏ ra ánh kim quang, đây là nơi phồn hoa...

Khách đã tới đầy đủ, Giản Hân đi theo ánh đèn cùng Hoa Thần bước vào, thỉnh thoảng có người mang ly rượu đỏ sang, hoặc là cúi đầu chào hỏi, khi bọn họ nhìn thấy Giản Hân thì cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng chẳng có ai lấy can đảm hỏi Hoa Thần vì sao lại thay đổi bạn gái.

Đây không phải là nơi quen thuộc của Giản Hân, cô cũng không am hiểu về trường hợp xã giao này. Cô đứng sau lưng Hoa Thần thì thấy hình như mình phiên đến anh, sau đó chạy đi chỗ khác tìm thức ăn.

“Cảm ơn nhiều.”

Giản Hân nhận lấy khăn lau xong, ngẩng đầu lên nhìn, chiếc khăn tay này là của vị tiểu soái ca kia, mà hiện tại cậu ta đang nhìn chăm chăm chiếc khăn trong tay mình bằng ánh mắt cổ quái.

Có vấn đề gì không? Giản Hân có chút kỳ quái, nhìn kỹ một chút tờ khăn kia trên mặt có ghi một chuỗi số điện thoại, bên trái còn ghi một cái tên bằng tiếng Anh --- Oscar.

“Ha ha, tôi vô ý quá..” Giản Hân cười khan hai tiếng, thấy sắc mặt đối phương bắt đầu có chút khó coi, vội vàng rút một tờ khăn giấy trên bàn đưa tới, “Nếu cậu thực sự muốn cho, thì cứ viết lại là được rồi.”

“Cái gì là tôi thực sự muốn cho ---” Tiểu soái ca nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu, “Đây là lần trước cô hỏi số điện thoại của tôi đó, cô không nhớ gì sao?”

Cái gì? Cô muốn? !

Giản Hân nhớ kỹ mình ngoại trừ mặt dày xin số điện thoại Hoa Thần nhiều lần, cũng chưa từng cùng người đàn ông thứ hai làm như vậy. Trước mắt nhìn tiểu soái ca này cũng không tệ, nhưng nếu so sánh với Hoa Thần thì quả là không cùng cấp bậc, cô làm sao có thể không có mắt nhìn như thế được.

Nhưng quả thực mình không hề xin, thì bây giờ đang xảy ra chuyện gì đây? Giản Hân ngẫm nghĩ một hồi nhất thời phản ứng lại --- Đừng mạnh động.

Giản Hân cười cười đến gần hai bước, nhìn dáng vẻ như “Chị đã hiểu” cô nhìn thẳng tiểu soái ca, thoải mái mà vỗ vỗ bờ vai của cậu ta: “Em trai à, đây là thủ đoạn có sáng kiến, nhưng chị đã có..”

Nghe đến biểu cảm của Hoa Thần, vẫn là không nên nói ra từ bạn trai, nhưng mà nhìn dáng vẻ của đối phương như bị tổn thương:

“Giản Hân, cô thật sự không biết tôi?!” Vẻ mặt tiểu soái ca cca khiếp sợ, thiếu chút nữa là tiến lên bóp chặt cổ cô, “Khuya ngày hôm trước cô còn muốn lên giường cùng tôi. Ngày hôm nay cô liền không biết tôi? !”

Cái gì? Cô muốn lên giường cùng anh ta? ! Giản Hân đưa tay bịt miệng tiểu soái ca lại, kéo cậu ta tới một góc.

“Chúng ta quen biết?”

“Ừ.” Vẻ mặt Oscar như tôi không muốn nói chuyện với cô nữa.

“Chuyện khi nào?”

“Khuya ngày hôm trước, trong tiệc rượu của công ty.” Khóe môi Oscar nhếch lên.

Giản Hân suy nghĩ một chút, vỗ đùi, “Cậu là ca sĩ mà công ty mới ký hợp đồng đó sao?”

Oscar nhìn cô, dáng vẻ như “giờ này cô mới nhớ ra sao”

Giản Hân lại có chút khản trương, nghĩ đến đêm đó bản thân mình uống say, cô lại vội vàng mở miệng hỏi: “Anh nói chuyện tôi muốn lên giường cùng anh, đây là chính miệng tôi nói.”

“Cũng không phải là chính miệng cô nói, nhưng mà hàm ý vẫn là như vậy.”

Cái gì mà hàm ý vẫn là như vậy, anh nói chuyện thật dễ nghe”

Khoe miệng Oscar càng nhếch lên: “Lúc đó tôi nói cô lớn lên ngày càng đẹp có nhớ tới không?”

“Nói nói điểm chính!” Giản Hân cắt đứt Oscar, nhỏ giọng thăm thì nói, “Tôi biết tôi lớn lên rất đẹp. . .”

Nói thăm vẫn không thấy đúng, bởi vì lúc này trong đầu cô bỗng hiện lên đoạn hai người đối thoại.

Oscar nói: “Em lớn lên xinh đẹp quá a, vào Hoa Liên sao không đi làm minh tinh, đáng về này của em rất thích hợp thể hiện trước ống kính.”

Giản Hân sững sốt một hồi: “Trước ống kính, tôi không có hứng thú, cậu xem bộ dáng của tôi có thích hợp trên giường không?”

. . . .

Khúc sau Giản Hân không thể nào nhớ nổi, cô quay đầu hoảng sợ nhìn Oscar, cô không cùng anh làm việc đó chứ.. Nhưng rõ ràng cô tỉnh dậy trên giường Hoa Thần mà.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều ——” Oscar nhìn về mặt nghĩ ngợi của cô, lại mở miệng nói, “Sau đó Jeff nói cô chưa làm xong việc, liền gọi cô đi.”

A, thì ra là như vậy! Giản Hân thở dài một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực.

“Này, đáng về của cô là có ý gì hả? !” Oscar lại mất hứng, giọng điệu khó chịu nói, Đúng là chính miệng cô nói muốn lên giường mà.”

“Tôi nói là lên giường, nhưng không hề nói muốn lên giường cùng cậu.” Giản Hân ra vẻ khinh bỉ.

“Cô...” Oscar tức giận, hừ một tiếng mở miệng nói, “Đừng tưởng rằng mình xinh đẹp! Cô muốn lên giường cùng tôi còn phải đợi tôi đồng ý nữa đó. Tôi không phải là người tùy tiện như vậy!”

Vậy cậu cho tôi số điện thoại làm gì chứ?

Giản Hân rất muốn hỏi cậu ta câu này, nhưng thấy người xung quanh đều nhìn Oscar, cảm thấy lúc này không thích hợp cùng đây đưa với cậu ta, cô nâng váy đi tìm toilet, ai biết còn chưa đi xa cánh tay đã bị người nào đó kéo lại.

Mặt Hoa Thần tức giận, kéo Giản Hân ra khỏi biệt thự, đến phía trước xe anh, anh mới buông lỏng tay.

“Tổng. . . . Tổng giám đốc. . .”

“Lên xe.”

“Vậy còn tiệc rượu kia..”

“Em còn có mặt mũi ở lại?”

“. . . .”

“Hay là coi trọng tên tiểu háo sắc kia? Không muốn đi?”

“Không có, không có! !”

Giản Hân bật người tự mở cửa xe ngồi lên. Chờ Hoa Thần lên xe, vội vàng mở miệng giải thích:

“Tổng giám đốc. . . Vừa rồi cái kia chính là hiểu lầm.. Em không nhận ra cậu ta,.. Sai rồi, phải nói là không hề quen biết, à chỉ gặp có một lần...”

“Gặp qua một lần đã la hét trên giường.” Mặt Hoa Thần đen lại ngắt lời cô.

“. . .” Trong lúc nhất thời Giản Hân không có cách nào phản bác.

“Giản Hân, em cũng vừa phải thôi.” Hoa Thần tức giận nhìn cơ, giọng nói lạnh đi, “Lên giường của tôi mà vẫn còn muốn dụ dỗ với người đàn ông khác sao.”

“Không có. . . Làm sao như vậy được, đừng nói vậy, em không hề dụ dỗ, cho dù muốn dụ dỗ, cũng không phải anh ta.”

“Vậy em muốn loại nào?”

Lời nói này của Hoa Thần làm Giản Hân rất khó chịu, anh nói cô giống như là rất lẳng lơ vậy, cô cảm thấy nhiều năm đơn phương của mình lại bị chà đạp

như vậy, cô nắm chặt tay, nổi giận hết lên, “Tổng giám đốc anh có thể nghi ngờ phẩm chất của em, nhưng nhất định không được chà đạp lên tình yêu của em... Em thật sự không hề dụ dỗ, cho dù có cũng là tổng giám đốc! Không được chà đạp lên IQ của em, bởi nhọ thẩm mỹ của em, phá vỡ nguyên tắc của em!”

...

Một trận gió thổi qua, Giản Hân nói thật nhanh.

Còn Hoa Thần, đầu tiên là ngẩn người, khuôn mặt dần dần dịu lại, trong mắt nổi lên ý cười.

Cười nhếch miệng...

Giản Hân âm thầm cúi đầu: Phải! Đời này của Giản Hân trước mặt Hoa Thần không thể nào có hai từ “đa mặt” được.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Cám ơn tổng giám đốc, tạm biệt tổng giám đốc!”

Lúc Hoa Thần lái xe đưa Giản Hân về nhà, Giản Hân lại không có biểu hiện gì. Tháo dây an toàn bước xuống xe.

Hoa Thần đang căng thẳng, lại thấy Giản Hân không có biểu hiện gì, chủ động mở miệng nói, “Không mời anh lên ngồi một chút sao?”

“Tổng giám đốc, không phải là em không muốn mời anh vào, chỉ là gần đây chị của em và chồng chị ấy đang xảy ra mâu thuẫn, mấy ngày nay đều ở nhà của em, thực sự rất bất tiện.

“A, thì ra là như vậy...” Hoa Thần nhún mày.

“Dạ dạ, chính là như vậy -- “

Giản Hân quay đầu nhìn Hoa Thần cười cười, còn chưa kịp lên tiếng, đôi môi lại bị chặn lại, đầu lưỡi của Hoa Thần lập tức tiến vào, càn quét khắp miệng nhỏ nhắn của cô, ra sức mút đầu lưỡi của cô, nhẹ nhàng trêu đùa, quấn quít trong miệng, không hề có phương hướng, thậm chí còn đi sâu vào trong cổ họng cô.

Ô ô. . .” Giản Hân cảm giác mình đã tê dại, không khí trong người cũng dần bị cướp mất, trước mắt là một mảnh màu đen.

Chờ lúc cô phục hồi tinh thần, thì cả người đã nằm ngang trên ghế tài xế, khóa cửa lễ phục đã sớm bị kéo ra, bầu ngực cũng bị đưa ra, mà lúc này tên tội thần Hoa Thần lại đang chôn trước ngực cô, ngậm bầu ngực đầy đặn bên trái của cô, đầu lưỡi không có quy luật đùa giỡn đầu ngực, làm nó trở nên căng cứng, làm nó khát vọng anh chà đạp.

“A. . . Ừ. . . Tổng giám đốc. . .” Giản Hân khó chịu uốn éo thân thể, xấu hổ đẩy Hoa Thần ra, đỏ mặt nói: “Đây là. . . Đây là đang trên xe a!”

“Thì sao?” Người đàn ông trước ngực cô ngẩng đầu lên, đưa tay tới khoe môi cô, đôi mắt lóe sáng như những vì sao trong màn đêm: “Vậy em muốn ở nhà anh hay là nhà em?”

Giọng nói và ánh mắt của anh như dụ người khác phạm tội. Bị mê hoặc trong lúc nhất thời Giản Hân không tìm được lý do phản bác, động tác trên tay cũng dừng lại.

Lần thứ hai người đàn ông này lại bắt đầu ngậm liếm, cánh tay lại đưa xuống dưới thân cô, vén váy ngang đầu gối của cô, kéo hai chân cô xa nhau, nhón tay từ từ chen vào từ chỗ hờ hai bắp đùi, nhẹ nhàng chạm vào thịt mềm cách lớp vải mỏng đã ướt đầm.

Cách lớp vải, ngón tay Hoa Thần mang theo kích thích. Giản Hân chỉ cảm thấy tư mật nổi một trận tê dại, ngón tay theo hoa huyết từ từ đi xuống, mang đến cảm giác âm áp khó tả.

Giản Hân rên rỉ một tiếng, theo thói quen muốn kẹp chặt hai chân.

Ngón tay của Hoa Thần dừng lại một chút, sau đó bỗng chui vào trong quần lót, ngón tay giữa của anh hung hăng tiến vào bên trong hoa huyết của cô.

“Dừng. . .”

Giản Hân mở to hai mắt nhìn, hoa huyết bỗng nhiên co rút nhanh, cô ép thật chặt dị vật xong quần, Hoa Thần chỉ cảm thấy đầu ngón tay âm áp và ướt

áo do thịt non mềm mại hút chặt, mật dịch nhanh chóng theo ngón tay anh chảy ra., động lên trên bàn tay của anh.

Thân thể này thật là sao lại mẫn cảm như thế, sau khi được anh dạy bảo đúng là ngày càng hoàn hảo.

Nghĩ như vậy, động tác của ngón tay anh bắt đầu từ từ tiến vào, dụ dỗ vách thịt mềm mại mẫn cảm bên trong, nhẹ nhàng đâm vào...

Hồ hấp Giản Hân trở nên gấp gáp, hai chân trắng nõn run rẩy không ngừng, nơi tư mật không ngừng chảy nhiều nước, vòng eo nghênh hợp cùng anh đạt tới đỉnh điểm.

“Tổng giám đốc. . . Đừng. . . Ừ. . .” Âm thanh rên rỉ truyền từ miệng của cô ra, tiếng rên rỉ triền miên, quyen rũ truyền thẳng vào lòng, như cổ tình trêu ghẹo, anh nhìn không được lại đưa ngón tay, dùng sức đâm thẳng sâu vào bên trong huyết của cô, thỉnh thoảng ngón cái xoa nhẹ bầu ngực đầy đặn phía trên, nhẹ nhàng nhưng nặng nề trêu chọc vài cái. Tay nắm chặt chiều cô nơi đây đã, trên dưới cùng kết hợp, bàn tay thon dài bóp chặt, xoa ngực của cô

“Ừ, ừ. . . Tổng giám đốc. . .” Giản Hân ngửa đầu đưa bờn với người đàn ông của cô, cái cổ bời vì động tác của cô làm cho thẳng cao lên.

“Thoải mái sao?” Hoa Thần đang nút đầu ngực của cô, sau đó mở miệng hỏi, anh lấy ngón tay khác đề lên hoa châu bên dưới của cô, ngón giữa và ngón trỏ cùng nhau ma sát điểm mẫn cảm.

“Đừng. . . Hắc. . . Hô. . . Thoải mái a. . . Thật thoải mái. . .” Giản Hân nhìn không được thấp giọng thờ dốt, cảm giác tiểu huyết đang bị cầm chặt, ngón giữa của Hoa Thần đi đến chỗ mẫn cảm nhất, hung hãm đâm sâu vào, kích thích từng đợt sóng vui sướng, ...

“A. . . Tổng giám đốc. . . Không nhanh được. . . Đừng. . . A. . .” Hoa châu của cô rất khó chịu, nhưng đầu ngón tay của người đàn ông này vẫn không ngừng kích thích nó. Giản Hân hét lên một tiếng, thẳng người ra, một lượng mật hoa phun ra từ mật cốc, mật hoa chảy dọc theo bắp đùi trắng tuyết thon dài đi xuống, dưới thân cô hiện giờ toàn là nước.

Cảm nhận được động tác của Giản Hân, Hoa Thần buông lỏng tay, cời chiếc váy mà từ lâu đã ướt của cô ra, sau đó dùng sức ôm cô ngồi trên hai chân của mình. Kéo khóa quần tây của mình xuống, móc côn thịt đang tràn đầy dục vọng ra, đề lên miệng huyết ướt át của cô.

“Tổng giám đốc. . . Anh không phải còn muốn. . . cái này nữa chứ?”

Giản Hân nhìn dục vọng to lớn màu tím đen của Hoa Thần, tiểu huyết lập tức co rút lại, miệng hoa thịt của vì dục vọng của Hoa Thần mà hút hít một hơi.

Hồ hấp Hoa Thần rồi đột nhiên nặng thêm, cự vật nhắm ngay hoa tâm đâm thẳng vào trong, xuân dịch chảy ra ngày càng nhiều, lúc này anh ôm chặt eo của Giản Hân nhấn mạnh một cái, đâm thẳng dục vọng vào trong hoa huyết.

Giản Hân mới vừa trôi qua cao trào thì đã lập tức nuốt dục vọng to lớn của anh, cô hét lên một tiếng đã không còn sức lực ngã về phía sau, phía dưới anh không ngừng ra vào, mật dịch chảy ra làm ướt cả quần của anh.

A. . . Tổng giám đốc. . . Tha cho em. . . Không ăn được a” Giản Hân thờ dốt dồn dập, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, tiểu huyết siết thật chặt cự vật, từng đợt đạt tới cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Dục vọng của Hoa Thần rút ra ngoài, sau đó lại mạnh mẽ đi vào, xen vào từng tầng lớp thịt non, đâm thẳng vào cổ tử cung...

Tiểu huyết Giản Hân bị anh đâm vào, thật khó chịu, mật dịch không khống chế được chảy ra, thân thể nhạy cảm không chịu nổi mà run rẩy.

“Tổng giám đốc. . . Chậm một chút. . . Không chịu nổi a. . . A. . . Tổng giám đốc. . .” Cô vội vàng cầu xin tha thứ, giọng nói mềm mại dần dần mang theo tiếng nước nở.

“Không chịu nổi sao...” Động tác của anh bỗng chậm lại, cúi đầu cắn nhẹ lên xương quai xanh, tinh thể của cô, “Vui sướng đến không chịu nổi sao? Há?”

“Chậm một chút. . . Ô. . .” Tiểu huyết được thả lỏng, Giản Hân thờ phào nhẹ nhõm, lại phát hiện Hoa Thần giống như đang chiếm hữu phần dưới của cô, khi này tiểu huyết cô cùng dục vọng của anh tiếp xúc, tùy ý ma sát đến vui vẻ cực hạn, làm cho đầu óc cô trống rỗng, hai tay của cô bám chặt cánh tay của Hoa Thần, cơ thể theo bản năng mà nâng lên, cả người mềm nhũn ra, giống như chỉ cần dùng lực một cái sẽ bị gãy làm đôi.

Động tác của Hoa Thần dừng lại, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Giản Hân, bỗng nhiên rút cự vật của mình ra khỏi tiểu huyết của cô, cả người ngồi sát vào ghế.

Giản Hân không còn chút sức lực gác lên vai Hoa Thần, bình tĩnh lại một lát mới từ từ mở mắt, vừa mới mở mắt đã nhìn thấy dục vọng to lớn của anh.

“Tổng giám đốc?” Giản Hân kinh ngạc nhìn thấy Hoa Thần đang khó chịu, cô cử động nửa ngồi xuống, dè dặt mở miệng hỏi: “Tổng giám đốc, anh. . . Không khó chịu sao?”

“Em thử nói đi?” Đôi mắt Hoa Thần sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, sắc mặt khác thường. Là người nào vừa mới khóc la om xòm lên vậy hả.”

“ . . .” Giản Hân có chút xấu hổ, “Em thật là không chịu nổi mà, tổng giám đốc vừa mới lấy tay. . .”

“Lấy tay thế nào?”

Nghĩ đến chính bị anh dùng tay làm cho đạt tới cao trào, tuy là Giản Hân có da mặt dày nhưng vẫn không nhịn được mà ửng đỏ, cô chôn gương mặt vào lòng Hoa Thần, thân thể nhún nhẩy, không tiện mở miệng.

Hoa Thần bị cô bắt làm dừng, dục vọng cùng lửa giận vẫn chưa có phát tiết hết, mà Giản Hân còn cọ cọ như thế, hai mắt anh rất nhanh đều đã sắp phun ra lửa, “Em thử cử động một chút nữa xem!”

“Không không --, em sai rồi.” Giản Hân sợ đến bật người ngồi thẳng người, nhưng không gian trong xe rất nhỏ, lưng cô chạm vào tay lái, vẫn không thể rời khỏi đùi của Hoa Thần, cô cúi thoáng nhìn qua dục vọng của Hoa Thần, tiểu huyết dần dần nổi lên cảm giác trống rỗng khó chịu, tê dại khiến cô không nhịn được mà chà xát hai chân.

“Hiện tại lại muốn rồi phải không?” Hoa Thần nhìn ra biến hóa của Giản Hân, nâng cằm của cô lên, nhìn cô chăm chăm.

“Đừng. . .” Giản Hân không muốn chính bản thân mình khó chịu, càng sợ Hoa Thần khó chịu, cắn môi nói một tiếng.

“Quay qua đây.” Hoa Thần cúi đầu nói một câu.

Giản Hân nghe lời xê dịch lại gần Hoa Thần, thì thấy bàn tay to lớn của anh, nắm lấy nơi đầy dãi của cô, xoa đều hai bên, dục vọng nóng bỏng cũng bắt đầu vuốt ve trước cửa tiểu huyết cô.

Giản Hân hơi thờ hồn hên, thân thể lại bắt đầu tê dại, mềm nhũn ra.

“Chịu không nổi? Sao bây giờ lại chảy nhiều nước như vậy làm gì?” Ngón tay của Hoa Thần lau chỗ cửa huyết của, mang theo chút nước, giơ lên trước mặt cô, “Thế này là không muốn sao?”

“Tổng giám đốc, em sai rồi. . . Em nghĩ mình muốn, em nghĩ mình muốn tổng giám đốc.” Trải qua giao chiến, Giản Hân đã biết rõ tính tình của Hoa Thần, nên ngược lại cũng không nhún nhẩy, trực tiếp đã mở miệng cùng anh đòi hỏi.

“Muốn sao?” Hoa Thần thu tay, tiếp tục dựa lưng vào vào, nhướng nhướng mày nói.”Muốn thì tự mình đến.”

Không phải là chưa từng tự mình ngồi lên, nhưng lần này là ở bên trong xe a, độ khó sao có thể sánh bằng lần trước, Giản Hân nhìn phía dưới to lớn của Hoa Thần, sắc mặt bình tĩnh lại, không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn môi, lần thứ hai tiếp tục không biết xấu hổ.

Cô dang hai chân ra, một chân đạp lên cửa sửa, một chân quỳ trên ghế ngồi, thân thể ngã về trước, tay phải mượn lực, nâng mông mình lên, tay kia đỡ lấy dục vọng của Hoa Thần, vuốt ve miệng huyết của mình, từ từ đưa vào trong.

Dục vọng nóng bỏng của anh và tiểu huyết ẩm ướt của cô gặp nhau, hai người đều không thể đè nén được tiếng rên rỉ, thỏa mãn.

“ . . . Tổng giám đốc. . . Đừng đừng. . .” Giản Hân hai mắt khép hờ lẩm bẩm, theo bản năng mà dẩy giữa hạ thân, làm hai người ma sát qua lại, khiến dục vọng của Hoa Thần không ngừng mà sát chỗ thịt mềm cảm, ...

“Là động tác này.”

Anh đỡ eo của cô, cùng nhau nhập vào....

Cảm giác như vậy khiến tiểu huyết Giản Hân nhạy cảm không chịu được, không ngừng co rút nhanh, hút chặt cự vật, Hoa Thần cúi đầu thờ dục, cố gắng kiềm chế mình không cử động, đưa tay lên lưng cô, trượt dần đến bầu ngực đầy dãi của cô.

“Tổng giám đốc. . .” Mắt động tác của Hoa Thần, Giản Hân khó nhịn mà mở miệng cầu xin.

“Làm động tác mà anh đã dạy em đi.” Hoa Thần nắm chặt nhũ hoa của cô ra sức bóp.

Quá khó chịu, Giản Hân không nhịn được quăn lấy cổ của Hoa Thần, ...

Tiểu yêu tinh này học thật là mau.

Hoa Thần cúi đầu thờ dục, đưa tay bóp cằm của cô, dán lên cái miệng nhỏ nhắn đang rên rỉ của cô, đầu lưỡi anh tiến vào hung hăng trên chọc, nuốt từng miếng rên rỉ của cô và bụng của mình.

Chương 18

Hoa Thần bị hôn đến động tình, hấp tấp từng chút dư vị nên trong miệng của Giản Hân, Giản Hân run rẩy, một mặt quán quít cùng anh, mặt khác nâng mông dung nạp anh, nuốt anh vào, khóa chặt dục vọng nóng bỏng của anh lại.

Bên trong tiểu huyết cự vật mạnh mẽ mà ra vào, nhúc nhích, anh nhẹ nhàng ma sát nơi tư mật của cô, mang đến cảm giác ngứa ngáy.

Giản Hân dần dần thích loại cảm giác này, chờ lúc Hoa Thần buông tha miệng của cô ra, cô đã hoàn toàn mất hết ý thức, bắt đầu hoàn toàn bất chấp xấu hổ mà ra sức chuyển động trên người Hoa Thần.

Mỗi lần cô đều lấy tay cố sức nâng thân thể mình lên, nửa người dưới cũng sẽ nâng lên, làm cự vật hầu như rút ra toàn bộ, sau đó lại đâm vào, ... không ngừng ma sát bên trong tiểu huyết của cô...

Hoa Thần hí mắt nhìn dục vọng bầm tím của mình ra vào tiểu huyết của Giản Hân, nhìn lớp thịt non theo động tác của tiểu huyết cô mở ra, lộ ra dòng nước trắng mịn, mông của anh không tự chủ được mà nâng lên một chút.

Đột nhiên Hoa Thần đâm thẳng vào hoa tâm của Giản Hân, hai chân lập tức mất sức lập tuột xuống, toàn bộ cái mông của cô lập tức phủ lên dục vọng của anh.

“Ô a. . . A. . .” Dục vọng chuyển động trong hoa tâm, mật dịch theo chỗ hai người giao hợp mà chảy ra, cảm giác tê dại và mãnh liệt ngày càng mạnh, Giản Hân không nhận được bật lên tiếng rên rỉ.

Hoa Thần đưa tay đặt lên nơi đầy dãi của Giản Hân, , âu yếm, không ngừng nắm chặt quả đào non mềm nõn nà, trên dưới nhẹ nhàng đè xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Hân, bật hơi nói: “Tiếp tục ——”

Giản Hân bị anh làm cho hôn phách điên đảo, nghe lời mà nâng thân thể lên, tiểu huyết mở ra đóng lại tiếp tục chơi đùa cùng cự vật của anh.

... ..

“Đừng. . . A. . . A. . .”

... ..

“Tổng giám đốc. . . Không được. . . Em. . . Không còn sức lực nữa. . .” Giản Hân dồn dập thở hổn hển, đứt quãng mở miệng nói.

“Vậy em cũng đừng trách anh!”

Hoa Thần khẽ rút ra một chút, ôm eo của Giản Hân, nâng mông cô lên cùng chuyển động, hưởng thụ cảm giác bên trong tiểu huyết ẩm áp....

“A. . . Ừ. . . A. . . A. . . Không nên. . .” Giản Hân kêu lên từng tiếng.

Lần này, Hoa Thần không làm theo mong muốn của cô, hai tay anh nâng mông của Giản Hân, rút dục vọng ra sau đó lại đâm sâu vào hoa kính..

“A. . . Tổng giám đốc. . . Đừng. . . Quá sâu. . . A. . . A. . . Tổng giám đốc. . . Bị trướng. . .”

Giản Hân vô lực gồng lên vai của Hoa Thần, lẩm bẩm rên rỉ. Bộ ngực theo động tác của anh mà chuyển động, cách lớp quần áo của Hoa Thần nhẹ nhàng ma sát lồng ngực anh. Chỗ nắn cảm bị hung hăng đâm vào, kích thích càng tê dại, làm cho cô đạt đến khoái cảm, đầu óc trống rỗng.

“A. . . Tổng giám đốc. . . Sắp tới. . . A. . . A. . .” Sống lưng Giản Hân co lại, hoa huyết không ngừng hút lấy dục vọng của anh.

Dục vọng của anh ngày càng tê dại, khiến hân nhận không được gia tăng động tác, nhắm ngay chỗ sâu nhất của hoa huyết mà đâm thẳng vào, cảm giác cực hạn vui vẻ.

“A. . . Đừng. . . A. . .”

Eo nhỏ nhắn của Giản Hân bị anh ôm lấy, tiểu huyết ẩm ướt bị cự vật hung hăng giày xéo, hung hăng xâm nhập, sau đó lại rút ra, rồi lại đâm sâu vào, một lần đều dừng mạnh hơn, đâm sâu vào tử cung, gây ra cảm giác tê dại.

Giản Hân sắp bị Hoa Thần làm mất hết cảm giác, nàng dùng ngón chân lên, muốn thoát khỏi sự chà đạp của cự vật, nhưng Hoa Thần lại xiết chặt chiếc eo nhỏ nhắn của cô, hung hăng lôi kéo, cự vật hung hăng đâm về phía trước, nặng nề đến nơi tử cung nắn cảm của cô sau đó hân mới ổn định lại, làm cự

vật chôn sâu ở trong cơ thể cô, bắn ra tinh dịch nóng rực.

Toàn thân Giản Hân run lên, chỉ cảm thấy vui vẻ vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Giản Hân nghĩ, làm trợ lý đặc biệt cho Hoa Thần, chính là kiêm những chức vụ sinh hoạt như thế này.

Giống như bây giờ, sáng sớm thứ bảy, cô lại không phải là ngủ nướng ở nhà, ngược lại là đi sân bay đón Boss, bây giờ còn đang ở nhà Boss giúp anh sắp xếp hành lý.

“Anh đi tắm trước...” Hoa Thần đưa áo khoác cho Giản Hân, đi tới cửa phòng tắm anh bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn Giản Hân: “Em có muốn cùng tắm không?”

Nói thật, không gặp vài ngày, Giản Hân quả thật rất nhớ cơ thể của Hoa Thần. Nhưng bây giờ cô không hưởng dụng được...

Giản Hân khoát tay, nhanh chóng lấy quần áo ra khỏi hành lý, bắt đầu sắp xếp bỏ vào tủ quần áo.

Sau khi sắp xếp xong đồ, Hoa Thần cũng đã ra khỏi phòng tắm, anh tùy ý quần khăn tắm đứng dựa vào cửa phòng ngủ, ngực để trần của anh còn mang theo chút nước chảy dọc theo đường cong của cơ bắp rồi chảy vào bên trong khăn tắm, chỉ liếc mắt thôi, Giản Hân đã miệng lưỡi khô khốc.

“Mau tới đây giúp anh lau.” Hoa Thần ngồi ở mép giường, mở miệng nói.

“A.” Giản Hân lên tiếng, lên giường quỳ phía sau Hoa Thần, cầm khăn lau tóc cho anh.

Ma sát khiến da đầu anh hơi nhột, cảm giác tê dại từ sợi tóc truyền đến, thân thể nín nhịn mấy ngày của Hoa Thần có chút nóng lên, anh nắm lấy đôi tay của Giản Hân, quay đầu lại nói: “Mấy ngày nay có nhớ đến anh không hả?”

Giản Hân lau tóc Hoa Thần, xung quanh chớp mũi đều là mùi hương sữa tắm của anh, đang ngây người, nghe được Hoa Thần hỏi như vậy, một cách tự nhiên gật đầu.

Sau đó, cô chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, thân thể vừa chuyển động, trước mắt đã tối sầm. Lúc phục hồi tinh thần là lúc cô bị Hoa Thần áp đảo.

Nhìn lửa dục hiện lên trong mắt Hoa Thần, lúc này Giản Hân mới vội vàng mở miệng: “Tổng giám đốc, mấy ngày nay, Đừng.”

Những lời còn lại mơ hồ không rõ, bàn tay to lớn của Hoa Thần trượt đến khuôn mặt rồi cổ của cô. Giản Hân theo bản năng rụt cổ lại, muốn nói, lại phát hiện đôi môi mình đã bị chặn lại, muốn giãy dụa, lại thấy Hoa Thần đã ôm mình thật chặt, cô chỉ có thể nằm yên để Hoa Thần muốn làm gì thì làm.

Quần quít gấn bó một lúc, thân thể Giản Hân mềm nhũn ra. Cô cảm nhận được cánh tay bên hông mình đã dôi tới ngực mình, bàn tay đang đặt lên ngực của mình, từ từ xoa bóp, một bàn tay khác đang di chuyển đến chân của cô, thâm nhập vào quần cô, vuốt ve bắp đùi trắng mịn của cô, làm cho toàn thân cô giống như bị kim châm vậy.

Hoa Thần tiếp tục hôn cô, lưu luyến ở trước ngực cô, lát tay cởi nút áo của cô, điên cuồng bóp nắn bầu ngực béo tròn, anh đưa tay xâm nhập vào khe rãnh chính giữa, cảm một bên đẩy đẩy, bầu ngực trắng nõn liền lộ ra bên ngoài, nhũ hoa đỏ hồng của cô theo hô hấp mà run rẩy.

Cuối cùng Hoa Thần cũng buông tha đôi môi Giản Hân, cúi đầu xuống ngậm lấy đầu ngực run rẩy.

Miệng đã được tự do, cô vội và lớn tiếng chặn lại: “Tổng giám đốc, không thể!”

“Lý do?” Anh nhìn cô, ánh mắt có chút kinh người.

“Cái kia. . . Em . . . Di cả của em đã tới.”

Giản Hân có chút lúng túng mở miệng, đôi mắt thoáng nhìn thấy khóe môi Hoa Thần cong lên, cô ngượng ngập vẫn còn muốn nói gì, thì đã thấy Hoa Thần đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Đừng” Tiếng cửa phòng tắm vang lên, bên trong lại truyền đến tiếng nước chảy.

“Tổng giám đốc?” Giản Hân nghĩ Hoa Thần tắm phần mười là tức giận, cô chỉnh sửa quần áo của mình, đi tới cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Tiếng nước nhỏ một chút, cô nghe thấy anh tùy ý “Hử” một tiếng.

Giản Hân có chút buồn bực: “Tổng giám đốc không phải anh vừa mới tắm sao?”

Trả lời như cũ rất tùy ý: “Lại tắm một lần.”

Nghe giọng nói của anh cũng không có tức giận, Giản Hân mới yên lòng, một lát sau mới nhớ tới cái gì lại kêu một tiếng: “Tổng giám đốc —— “

Bên trong tiếng nước ào ào, Hoa Thần dừng một hồi, “Còn có việc gì?”

Giản Hân: “Tổng giám đốc anh vẫn còn chưa có ăn sáng đó, anh muốn ăn cái gì?”

Giọng nói bên trong nghe có chút không nhận được: “Sao cũng được.”

Giản Hân suy nghĩ một hồi: “Để em xuống dưới lầu kêu nhà hàng đưa đến, anh muốn ăn sáng kiểu Trung Quốc, hay là kiểu Anh?”

Bên trong tiếng nước đã dừng, Hoa Thần chẳng biết đang làm gì, cũng không trả lời, chỉ thở dốc hơi chút ồ ồ.

Giản Hân đợi một hồi, thử dò xét nói: “. . . Tổng giám đốc?” Nhưng không trả lời.

Giản Hân nhẹ nhàng gõ cửa: “Hoa Thần?”

Hồi lâu bên trong truyền đến một tiếng không rõ không rõ “Ừ”, giống như ngẹt mũi.

Giản Hân chẳng biết tại sao: “Tổng giám đốc anh không sao chứ? Anh ở bên trong lòng gì vậy?”

Bên trong chẳng biết vì sao lại bị gõ “Cộc” một cái, giọng nói Hoa Thần có chút không nhận được, có chút áp lực, có chút bức thiết: “Còn hỏi nữa em tự mình đến mà nhìn đi.”

Còn lâu Giản Hân mới đi vào, bây giờ cô đang có kinh nguyệt, nhìn thấy lại không ăn được, việc này rất khó chịu.

Cô không để ý tới nữa Hoa Thần, xoay người đi vào phòng khách, sau khi điện thoại xong, bỗng nhiên cô mới phản ứng lại:

Hoa Thần, sẽ không phải là ở phòng tắm làm chuyện đó chứ....

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Giản Hân chợt cảm thấy thân thể phát nhiệt, khuôn mặt nóng lên, cô cầm ly nước bên cạnh, uống thật nhanh, mới bình phục lại, quay đầu đã thấy Hoa Thần đã ra khỏi phòng tắm.

Mặt của anh bị hơi nước làm cho ửng hồng, giọt nước còn chảy trên ngực, từng giọt trong xuống chảy qua cơ bắp, cuối cùng tiếng vào nơi cô không nhìn thấy.

Giản Hân âm thầm lau đi máu mũi, âm thầm cảm thán nói: Kinh nguyệt à mà thật biết chọn thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kỳ kinh nguyệt của Giản Hân làm Hoa Thần phải nhịn một trận, trong thời gian này anh nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng ---- người con gái này thể mà lại không biết dùng nơi khác để thỏa mãn dục vọng của anh.

Vì vậy anh quyết định mở khóa bổ sung cho cô.

Bước học bù đầu tiên nên bắt đầu từ hình ảnh: Kéo rèm cửa sổ trong phòng khách lại, Hoa Thần và Giản Hân ngồi trên ghế salon ..., Hoa Thần cầm điều khiển từ xa nhấn để phát.

Lo lắng đến trình độ tiếp thu của Giản Hân, Hoa Thần quyết định tìm bộ ngắn gọn, là chuyện của các gian thần...

Mới đầu phim tiếng rất to, còn có không ít cảnh máu tanh, cảnh bạo lực, sợ ảnh hưởng cảm xúc, Hoa Thần vốn đang định đổi bộ, quay đầu lại thì thấy Giản Hân đang say sưa xem, anh dứt khoát mặc kệ, dù sao bên trong huấn luyện sự đời, cũng đáng giá cho Giản Hân học hỏi.

Người đàn ông vốn là động vật thị giác, phim Hàn ngắn gọn súc tích này tất nhiên không thể khiến cho bọn họ dồn “Tinh” lại, hơn nữa Hoa Thần yêu cầu rất cao, nên bộ phim này vẫn thiếu thiếu gì đó.

Xong anh nhìn Giản Hân vẫn rất tập trung, nhú mày hỏi cô: “Học được gì rồi?”

Giản Hân trầm tư một chút, bắt đầu phát biểu quan niệm của cô: “Bộ phim nà chính là bề ngoài của màu phẫn, nghiêng về nội tâm. Hình ảnh màu sắc rất tốt, ngay từ đầu....”

“...” Hoa Thần chẳng biết nên nói cái gì.

Nhưng anh đã quên, trước khi Giản Hân bị điều làm trợ lý cho anh, cô là người tuyên truyền cho truyền hình, nghĩ đến bình luận điện ảnh vân vân và vân vân cũng đã viết không ít.. Nghe cô nghiêm chỉnh phân tích, Hoa Thần trực tiếp thay đổi bộ khác.

Tâm tư Giản Hân quay lại tiếp tục nhìn màn hình.

Trên TV là hình ảnh người đàn ông ôm hôn người phụ nữ mãnh liệt, ôm nhau kịch liệt, người đàn ông từ từ cởi áo khoác của người phụ nữ ra, sau đó là nộ y, người phụ nữ xấu hổ rên rì một tiếng, động tác của người đàn ông nhanh hơn, hai tay xoa trước ngực của người phụ nữ....

Lúc nhìn đến đây Giản Hân mới bật người kịp phản ứng, đây là một bộ AV.

Loại phim này cũng cần nghiên cứu, lẽ nào kinh tế của Hoa Liên không ổn định sao? !

Giản Hân quay đầu khiếp sợ nhìn Hoa Thần, đã thấy đôi phương chuyên tâm xem.

Giản Hân không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhìn màn ảnh, lại qua một lát, cuối cùng cô nhịn không được mở miệng nói, “Tổng giám đốc, có thể đổi bộ khác hay không?”

Trong màn ảnh âm thanh cũng đã sắp bắt đầu rồi. Hoa Thần quay đầu nghi ngờ nhìn cô, cũng có lúc da mặt của cô mông hay sao?

“Vì sao?” Anh hỏi.

“Tổng giám đốc, nếu anh muốn nghiên cứu chuyện tình yêu, thì cũng nên chọn bộ phim nào tự nhiên hơn. Phim này tình tiết quá kéo dài, kích thích thị giác, nhớ rồi cũng không dùng được, anh nhìn vẻ mặt của bọn họ cùng nhiều động tác đều không phối hợp, giống như người phụ nữ này kêu lên nhanh hơn động tác của người đàn ông nửa nhịp, còn nữa...”

“Em cũng có nghiên cứu nh?” Khóe môi Hoa Thần rút lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

“Đây cũng là kiến thức. Làm phụ nữ cũng nên tìm hiểu chút.” Giản Hân cúi đầu ho khan một cái.

“Biết nhiều ít?”

“Không nhiều lắm, cũng chỉ xem qua bảy tám bộ.”

Nghe thấy, Hoa Thần cũng không nhiều nói, trực tiếp cởi quần áo.

“Tổng giám đốc, chúng ta rốt cuộc là muốn...”

“Học bù.”

Giản Hân sùng sốt một chút, mới phản ứng được, học bù của Hoa Thần không phải là cho cô bổ sung kiến thức điện ảnh, mà là loại trên giường này...

“...” Giản Hân sơ lược nhớ lại mình hình như có xem AV một chút, có chút không xác định mà mở miệng nói, “Tổng giám đốc, nhiều như vậy, chúng ta bổ sung từ đâu?”

Hoa Thần ôm cô ngồi trên ghế salon, khiến mặt cô đối mặt với màn hình lớn. Hai cánh tay bắt đầu cởi áo của cô, dùng hai tay bao kín hai khối nhũ thịt lại: “Theo tiết tấu của màn hình.”

Giản Hân ngẩng đầu, chỉ thấy trên màn ảnh, nữ diễn viên đang ghé vào quần của người đàn ông, cầm vật to đó lên, há miệng nhỏ nhắn, ngậm vào...

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Ngậm nó” Ngược lại Hoa Thần đưa ngón tay đặt bên môi Giản Hân, dịu dàng ra lệnh.

Giản Hân do dự một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời của anh ngậm ngón tay vào miệng, ngón tay càn quấy trong miệng cô, thăm dò xung quanh miệng cô, Giản Hân phải giờ tay cầm lấy cổ tay của Hoa Thần, mới có thể rút được.

Tay còn lại của Hoa Thần nắm bóp núm thịt của cô, đôi môi khẽ cắn chiếc cổ cô, đùa giỡn khiến cô phải thở gấp, anh mới thoải mái dựa vào sofa, để cô ngồi xôm chính giữa hai đùi mình, kéo tay cô đến gần quần anh, nhẹ nhàng vỗ về địa phương của anh, khàn giọng nói: “Đổi lại cái này đi!”

Thực sự làm bằng miệng sao? Cô vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý mà. Giản Hân nhìn thấy quần của anh, bỗng nhiên mút ngón tay rất vui vẻ: “Tổng giám đốc... Thực sự có muốn không?”

“Sao?” Hoa Thần kéo tay cô ngừng lại.

“Giống như có chút nặng miệng...” Giản Hân khẽ nhún mày.

Hoa Thần cúi đầu nhìn Giản Hân, chỉ thấy tay cô tuy rằng đã đặt lên người mình, nhưng động tác vẫn có chút do dự, vẻ mặt giống như khó chịu, anh liền lập tức buông lỏng tay: “Vậy thì thôi.”

Nói xong đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ý định ban đầu của Giản Hân là muốn quan hệ bình thường, không nghĩ tới lúc này Hoa Thần để tay cô xuống rồi đi mất. Cô nhìn về mặt lạnh như băng của Hoa Thần, không khỏi hoài nghi phải chăng mình đã nói sai việc gì.

“Đừng... Đừng...” Âm thanh vẫn tiếp tục truyền từ TV ra.

Trong màn hình, nữ diễn viên đang cầm lấy cón thịt của người đàn ông đưa vào miệng mình,....

Cón thịt ăn ngon như vậy sao? Giản Hân rất khó có thể tưởng tượng được ngậm nó trong miệng thì có thể vui vẻ gì. Nhưng nhìn đàn ông hình như cũng rất vui vẻ. Người đàn ông trong màn hình kia, vẻ mặt thờ ơ, đáng vẻ cực kì thoải mái.

Nhưng mà phải nói là, người đàn ông trong AV quả thật rất xấu, Giản Hân không khỏi tưởng tượng, nếu như là Hoa Thần, đáng vẻ của anh lúc đó...

Khuôn mặt quá nóng, miệng khô, Giản Hân cảm thấy thật khó chịu. Cô dứt khoát bất cứ giá nào, cũng liều một phen, gõ cửa phòng tắm.

“Tổng giám đốc...”

Không ai để ý đến cô.

“Tổng giám đốc, anh mở cửa dùm...”

Vẫn là không có người để ý cô.

“Tổng giám đốc, anh sẽ không làm cái gì ở bên trong đấy chứ...”

Lần này cuối cùng cửa cũng đã mở, Hoa Thần choàng áo tăn, sắc mặt có chút khó coi, “Làm gì?”

“A, khí trời hơi nóng ——” Giản Hân tròn tròn mắt nói dối, “Em đột nhiên cũng muốn tắm, không bằng cùng nhau tắm...”

“Anh tắm xong rồi.”

Hoa Thần nghiêng người đi ra khỏi phòng tắm, trực tiếp đi vào phòng ngủ. Giản Hân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo vào phòng ngủ.

Hoa Thần nằm xuống, áo choàng mở ra, lộ ra ngực, da thịt trơn bóng hiện ra. Gương mặt hơi gầy của anh, đôi mắt mê hoặc, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ do tắm rửa, cắn cổ đẹp, mỗi một cái đối với Giản Hân mà nói, đều là loại mê hoặc không tiếng động.

“Tổng giám đốc. . .” Giản Hân cọt bên người Hoa Thần, cúi đầu kêu một tiếng.

“Sao?” Hoa Thần nhàn nhạt lên tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, “Không phải em muốn tắm sao?”

“Em.. vẫn nên đợi lát rồi tắm.” Giản Hân ha hả cười khan hai tiếng, “Dù sao một lát nhất định sẽ đỡ mệt hơn.”

Nói xong, Giản Hân liều mạng, nhào tới lòng Hoa Thần, gạt áo choàng anh ra, chui lên trên lòng ngực anh. Môi của cô nhẹ nhàng mút anh, làm anh cảm thấy được máu nóng đang di chuyển, sau đó, liếm, hôn, dùng mọi cách để biểu đạt ý nghĩ của cô - yêu.

Hô hấp của Hoa Thần bắt đầu thay đổi điệu, thân thể anh bắt đầu nóng lên, cũng không thể đẩy cô ra, mặc cho cô làm.

Dần dần, miệng của Giản Hân không hề thỏa mãn trước ngực anh, mà tiếp tục đi xuống dưới, , đi tới trên bụng của anh, giống như thăm dò mê cung lui tới trên cơ bắp của anh, mang lượng dịch thể mà tiến xuống dưới..

Hồ hấp của Hoa Thần bắt đầu hỗn loạn, anh giờ tay lên, ngăn cản động tác phía dưới của cô, nhìn cô, thâm trầm nói: “Em muốn làm gì?”

“Vừa mới học được muốn thực hành một chút.” Giản Hân ngẩng đầu nhìn anh,, đôi môi phỉếm hồng, đôi mắt cũng sáng trông suốt.

“Khôn thích thì đừng miễn cưỡng.” Giọng nói của anh có chút không vui, khàn khàn như đã rơi vào đục vọng, mang theo sự áp chế thờ dốc.

“Chỉ cần là của tổng giám đốc, em nhất định sẽ thích.” Giản Hân kiên định nhìn anh một cái, cúi đầu xuống, nhìn vật nam tính của anh, đặt nó vào tay.

.....

Chiếc lưỡi mềm mại, cảm xúc ấm áp. Đục vọng của Hoa Thần cảm nhận được đầu lưỡi của Giản Hân, bắt đầu sôi sục.

Kết quả là, nó căng cứng.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Đây là lần đầu tiên Giản Hân làm chuyện như vậy, vì thế cô có chút không lưu loát, có chút không bắt được trọng điểm.

Cô vừa nhớ lại vừa đoán động tác tiếp theo, tay nắm vật khổng lồ, chiếc môi anh đào cẩn thận hôn lên một cái, lại y theo tư thế vừa hoặc, vờn chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm đỉnh cơn thịnh, sau đó, từ từ, từ từ, dùng khoang miệng áp áp bao bọc toàn bộ lại.

Hoa Thần thỏa mãn hừ một tiếng, trừng mắt nhìn cô, “Tiếp tục -- “

Được anh ngầm đồng ý, Giản Hân cười lên, dáng vẻ có chút giống mèo tinh, lá gan cũng lớn thật nhiều. Mùi vị của anh không đáng ghét, thậm chí cô còn có chút thích, có chút mặn cũng có chút mùi vị đặc thù của đàn ông, ở trong miệng cô, nhiệt ở trong lòng, nhìn không được đưa chiếc lưỡi liếm đỉnh mềm mại.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Giản Hân, mặc dù động tác còn chưa đủ thạo, nhưng được cô mút vào miệng cảm giác thật kích thích, không giống với những cảm giác khác. Hoa Thần dứt khoát nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ của Giản Hân.

Giản Hân cầm lấy đục vọng to lớn của anh, liếm rồi lại hôn, cảm giác được nó đang run run trong lòng bàn tay cô, lòng cô trở nên kiên định, ngày càng thoải mái, một chút xúc động khiến cô không thể khác chế được mà mở chiếc miệng anh đào nhỏ, đưa đục vọng vào sâu bên trong.

Mặc dù chiếc miệng nhỏ nhắn của Giản Hân vẫn chưa hoàn toàn nuốt đục vọng to lớn của Hoa Thần, nhưng cái lưỡi non mềm mại cứ lơ đãng đụng vào, một cảm giác thỏa mãn xông lên tận đầu, cơn thịnh của Hoa Thần trướng lên.

Anh kêu lên, mở mắt ra, chỉ thấy cô đang đói khát nuốt đục vọng của mình, vẻ mặt thanh thuần tự nhiên, cùng hành động dâm mỹ, cảm giác ấm áp mà cô vây quanh làm anh thoải mái đến cực điểm, thân thể của anh bắt đầu căng thẳng, đục vọng bị kích thích bắt đầu phản chấn.

Anh nhìn cô, đôi mắt phủ một tầng sương mù mỏng, hiện lên vẻ đục vọng: “Sâu một chút...”

Kỳ thực, loại làm tình này, Giản Hân cũng không có cảm giác sung sướng, nhưng có thể nhìn thấy người đàn ông, còn là Hoa Thần, bị động tác của mình làm ra vẻ mặt như vậy, nhìn vẻ mặt anh luôn luôn nghiêm chỉnh mà bây giờ lại có dáng vẻ cầu xin, loại thỏa mãn này không có ngôn ngữ nào biểu hiện được.

Giản Hân tăng nhanh tốc độ, cố gắng hết sức mình làm Hoa Thần vui sướng, trong lòng cô cũng cảm thấy thỏa mãn. Hồ hấp của Hoa Thần ngày càng mơ hồ, anh cảm thấy tình dục là thứ đẹp nhất trên thế này. Anh cắn răng, giọng nói nặng nề mà khàn khàn: “Đúng vậy...Chính là như thế... Mút nhanh lên một chút...”

Trong miệng tràn đầy tinh dịch, trong lòng cũng dâng lên cảm giác thỏa mãn, cô ra sức thỏa thích mà mút, cố gắng nuốt vật cực đại của Hoa Thần...

Nhìn Giản Hân phóng đảng, Hoa Thần nhìn không được dùng bàn tay vịn ót của cô, khiến cho cô nuốt càng sâu. Giản Hân cũng hít một hơi, không ngờ tới Hoa Thần lại tự mình ra tay, mà khi hắn đụng sâu vào cổ họng cô, cô suýt nữa khóc lên nức nở.

“Cố sức hút.” Hoa Thần nói như vậy, thậm chí mang theo chút cảm giác nghiêng rã, ngũ quan của anh bởi vì vui vẻ mà có phản hung dẫn, lại tăng thêm một vẻ mê hoặc.

Giản Hân chớp mắt hiểu được, điều chỉnh tư thế một chút, đưa đục vọng của Hoa Thần sâu vào trong cổ họng, đồng ra sức mút.

... ..

“Đừng. . .” Hoa Thần đè nén tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng mình.

Giản Hân được cổ vũ, tăng thêm động tác, khéo léo đưa tất cả vào miệng, làm toàn bộ côn thịt bị bao vây bên trong, khiến cho Hoa Thần mỗi lần tiến nhập, đều đụng sát vào cổ họng.

Bên trong gian phòng, chỉ nghe thấy tiếng nước, và âm thanh Giản Hân nuốt vào, tiếng Hoa Thần rên rỉ hầu như không nghe thấy.

Ngay khi Giản Hân cảm thấy cổ họng mình mất đi tri giác, Hoa Thần đẩy mạnh cô ra, tiểu Hoa Thần căng thẳng, phun ra một luồng tinh dịch.

Giản Hân không hề né tránh, giọt nước từ khóe miệng chảy xuống quần áo.

Hoa Thần thở dốc một trận dần dần bình phục lại, vẻ mặt thỏa mãn dục vọng và không kèm chế được, nhìn Giản Hân nói: “Ăn ngon không?”

Giản Hân lắc đầu, lại thấy Hoa Thần nheo lại mắt, lập tức lại gật đầu một cái. Tinh dịch đọng lại trên cái miệng nhỏ nhắn của cô, hình ảnh dâm mỹ đến cực hạn.

Đây không phải là kết thúc, mà là một ... bữa tiệc khác sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Sau khi ở chung với Hoa Thần, Giản Hân đối với sinh hoạt chỉ đáng giá có hai chữ --- phong phú.

Đầu tiên, nội dung công việc rất phong phú: Làm trợ lý đặc biệt kiêm trợ lý sinh hoạt của tổng giám đốc, hầu như mọi việc của Hoa Thần Giản Hân đều rất rõ ràng.

Thứ hai, thân thể cũng đặc biệt phong phú: Mỗi khi đến lúc làm gì gì đó, cảm giác thật dị thường phong phú.

Cuối cùng, thời gian rảnh rỗi cũng rất phong phú: Hoa Thần cho cô chọn những chỗ thư giãn.

Giản Hân cầm ba tờ giấy, còn ba tờ đăng ký, đứng trước bàn làm việc của Hoa Thần, vẻ mặt khó xử.

Được rồi, quán yoga và thể hội viên SPA cũng là có thể lý giải, nhưng tập thể hình dùng làm gì chứ?

“Tổng giám đốc, anh nghĩ em quá ... mập?” Giản Hân không thể nào thừa nhận bản thân mập được, tuyệt đối không.

“mập?” Hoa Thần liếc mắt nhìn xuống dưới cô cô, , Đúng vậy thể lực quá kém.”

Cái gì gọi là thể lực quá kém, lúc nào mà cô không tràn đầy sức lực cơ chứ?

Lẽ nào.. là lúc .. mình tự ngồi lên? Và đương nhiên, vấn đề này Giản Hân không dám nói ra khỏi miệng, không thì Hoa Thần lại ở chỗ này không ngừng làm cô. Cô mang ba lựa chọn nói rõ, lại hỏi:

“Kia tập khiêu vũ và làm đồ gốm để làm gì?”

“Tăng cường sức khỏe thân thể và độ linh hoạt của ngón tay.”

“...” Được rồi, không phải là... cái này chắc chắn như một hình thức tập thể dục, Giản Hân lại chọn một... một thể báo danh khác: “kia lớp học nấu ăn để?”

“có kỹ năng tốt cho cơ thể. Bây giờ thức ăn bên ngoài không tốt cho sức khỏe, tự nấu ăn là yên tâm nhất.”

“Em đều giao mình cho anh ăn, anh còn ngại thiếu?” Giản Hân nhin không được lắm bả một câu.

“Em khẳng định làm cho anh ăn đủ?” Hoa Thần ngẩng đầu, híp mắt cười nhìn nàng.

Được rồi, thể lực của cô không được, sai, là tinh lực của anh phi thường dồi dào. Giản Hân không dám cùng anh thảo luận vấn đề này, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn bản khai của mình.

Việc này huấn luyện cả hai tài nấu nướng cả Trung Quốc và Phương Tây đan xen nhau, người chịu trách nhiệm địa vị cũng không nhỏ, thể nhưng Giản

Hân lớn như vậy, ngay cả nấu mì sợi đều nấu không được. Các khóa học như vậy, cũng không sợ cho cô lãng phí.

“Tổng giám đốc, anh giúp em đăng kí nhiều lớp huấn luyện như vậy, cũng không hỏi trước em có cái gì yêu thích?” Giản Hân mở miệng nói.

“Vậy hỏi em một chút em có cái gì thích? Văn học giám định và thưởng thức?” Hoa thần nhũ mày, nhớ lại đơn lý lịch tóm tắt cô nộp lúc trước viết “Thế mạnh và sở thích”

“Em không phải là vì tiến vào điện ảnh và truyền hình tuyên truyền mới viết nha.”

Nói đến đây, Giản Hân có chút xấu hổ: văn học mạng cô giám định và thưởng thức hơi nhiều, văn học cái gì, cô thật đúng là không có tinh tâm đọc quá mấy quyển. Cô suy nghĩ mình thật không có cái gì là yêu thích, vì vậy lại hỏi:

“Tổng giám đốc anh thích cái gì?”

“Ừ?”

“Em chỉ muốn biết ... Có thể hay không bồi dưỡng một chút...cùng yêu thích.”

Về điểm ấy Giản Hân lúc trước thật ra nghiên cứu qua, Hoa Thần yêu thích nhất là thu thập các tác phẩm nghệ thuật, cái này Giản Hân không cần suy nghĩ. Bất quá những thứ khác thì nàng có thể khai thác.

Tan tầm qua đi, Giản Hân bị gọi đi hoa liên điện ảnh và truyền hình ở tầng cao nhất, đều không phải phòng làm việc của Hoa Thần còn một tầng, mà đúng là tầng đỉnh___ bầu trời. Sau đó nàng nhìn thấy máy bay tư nhân của Hoa Thần trong truyền thuyết.

Tại sao lại là truyền thuyết. bởi vì Hoa Thần để tiện cho công việc, trực tiếp ở hoa liên điện ảnh và truyền hình đối diện quán rượu thế kỉ tầng cao nhất mở căn hộ tổng thống, ngày thường xuất hành căn bản không cần đến đây như thế một mình ngắm nhìn.

Động cơ cánh quạt phát ra một trận nổ vang, Giản Hân thắt chặt dây an toàn, nghi ngờ nhìn Hoa Thần:

“ Tổng giám đốc, không phải nói đi đánh golf sao?”

“anh đã nói đó.”

Có gì khác nhau sao?

Máy bay đứng đưa bay lên, phạm vi nhìn càng rộng. Giản hân bất chấp nghi hoặc, chỉ thấy máy bay đi về phía tây. Du lịch thành phố, quảng trường trung tâm, rừng cây công viên... To như vậy dần dần tiến vào mắt.

Ngồi trên phi cơ cảm giác thật sự thoải mái, Giản Hân chỉ cảm thấy chưa xem qua đã nghiện, thì máy bay liền bắt đầu hạ xuống, thẳng xuống đến gần trên bầu trời một sân golf.

Máy bay ở tầng trò thấp, đứng đưa trái phải, trên dưới đi động, quanh quẩn trên không trung, đuổi theo mỗi lỗ golf.

“Hóa ra tổng giám đốc thích ở trên cao xem đánh golf.”

“anh chính là thích tự mình lái xem.”

Lẽ ra nhìn ở phòng điều khiển nhìn rõ ràng hơn cô, dù sao phạm vi nhìn vốn kéo đến dưới chân. Giản Hân có chút nghi hoặc, đã thấy Hoa Thần mang theo tinh quang mà nhìn nàng:“ đương nhiên để bồi dưỡng cùng sở thích.”

Cùng sở thích? Cô không biết lái phi cơ, cô biết cái mù mịt gì được chứ.

Giản Hân ở trong lòng ói thành rãnh, đã thấy Hoa Thần nghiêng đầu nói gì đó với nhân viên lái dẫn dò gì đó, sau đó ấn phím làm rèm hàng trước đi lên, ngăn cách hướng nhìn phòng điều khiển.

Máy bay lần thứ hai chậm rãi bay lên, Giản Hân còn chưa kịp hưng phấn, chỉ thấy tay của Hoa Thần hướng tới dây an toàn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: 24: Trên Cao Play

“Tổng giám đốc.. Đây là đang ở trên máy bay.”

“Như vậy kích thích hơn không phải sao?”

“Thế nhưng...”

Giản Hân còn chưa nói hết lời, người đã bị Hoa Thần ôm trở lại, anh để cho cô tựa vào lồng ngực của anh, ngồi ở trên đùi anh. Máy bay chợt lắc lư một cái, Giản Hân uốn éo người, chưa phát hiện ra mình đã nắm chặt cánh tay phía trước.

“Nắm chắc phía trên”

Nghe được Hoa thần nói như vậy, Giản Hân ngẩng đầu, lần này phát hiện phía trên cũng có chỗ trợ giúp.

Cô theo lời nghe theo, hai tay mới vừa mắc lên, liền cảm giác áo sơ mi thuận thế bị kéo lên cao, hoa thần hai tay cách nội y đè lên ngực cô.

Máy bay tư nhân của Hoa thần đặc biệt rộng rãi, cửa sổ gần như sát mặt sàn, Giản Hân nghiêng đầu là có thể thấy toàn bộ thành phố theo máy bay lên cao dần thu nhỏ lại.

Mặt khác do kích thích thị giác nên Giản Hân ấy đặc biệt mẫn cảm, cô chỉ cảm thấy huyết dịch cả người đều theo động tác của Hoa Thần làm ở trên hai đầu nhũ, trướng lên, ngứa ngáy, muốn được vân vê nhào nặn hơn nữa, gãi...

Hoa Thần tựa hồ cảm giác được ham muốn của cô, cời khóa phía sau nét mặt mờ ám, khàn giọng ở bên tai cô nói, “Lần sau nhớ mua loại cời phía trước.”

Giản Hân không kịp phản đối, hai bàn tay to của nam nhân đã bao bọc lại hai khối khóa tròn, một bên thuận theo chạm từ phần dưới no đủ, vuốt ve trượt trượt, một hồi lại nắm dừng lại ở nụ hoa trên chốc nhiều lần, một hồi lại dùng năm ngón tay véo nhũ thịt trên đó, làm cho nhũ thịt theo khe hở lộ ra, để cho nhũ thịt chậm chậm lưu lại dấu vết nhàn nhạt hồng rồi biến mất...

Hai tay của Hoa Thần cực nóng, đầu ngón tay thô ráp ở bầu ngực trắng nõn của Giản Hân lưu lại dấu vết đỏ sậm, lúc ma sát còn mang theo luồng điện bốc cháy, một chút một chút một khiến Giản Hân không nhịn được mà ưm ra.

“Chớ để cho tiếng quá lớn, cẩn thận máy bay không ổn định.”

Hoa Thần ở bên tai cúi đầu cười xấu xa, ngón tay khéo léo tham hưởng đáy quần của cô, đẩy ra nội y vương bận, dùng ngón tay chậm rãi vỗ về chơi đùa đến khi hoa huyết sung sung huyết, lửa nóng tại ngón tay đè ép, vốn là tiểu huyết cực mẫn cảm nay càng thêm ướt át, đỉnh tiểu hạch rung rung kéo theo toàn bộ hoa cốc không nhịn được co rút lại.

“Rất muốn? Phải không? Phía dưới hưng phấn như thế.”

Hoa Thần dùng ngón tay quay xung quanh hoa huyết trên dưới động tác vân vê, ngay sau đó thêm ngón giữa xen vào hoa huyết chật hẹp, trái phải không ngừng mở rộng. Đốt ngón tay dán lên nội bích nhạy cảm. Hai ngón tay dài nhọn ở hoa huyết không ngừng vào vào ra ra, mang ra khối vô số ái dịch trơn trượt.

Giản Hân cắn răng liều mạng nhịn xuống muốn hô lên âm thanh kích động, cúi đầu khăn cầu nói, “Tổng giám đốc... Em muốn...”

“Muốn cái gì? Đòi cái lớn hơn?” Anh ở bên tai cô bật hơi.

Hoa huyết của Giản Hân cắn chặt ngón tay của Hoa Thần, nhũ mi khó nhịn gật gật đầu.

Hoa Thần cười nhẹ một tiếng, cời dây lưng, phóng thích dụng vọng to lớn từ lâu đã bộc phát: “Ngồi xuống.”

Cảm thấy cực đại cứng rắn của Hoa Thần đè ở chân của mình. Giản Hân chủ động nâng mông lên, miệng huyết tiết ra hoa dịch ma sát nuốt cự long của nam nhân, Giản Hân chậm rãi đẩy cơ thể xuống, khiến cho nóng hổi thô trướng nhắm ngay chính giữa hoa huyết, đè nặng cái mông, đem cón thịt ngậm vào toàn bộ.

Máy bay hướng thành phố phía tây sát biên giới bay đi, ngoài cửa sổ thành thị dần lui về phía sau, núi rừng trước mắt kéo dài.

Giản Hân thỏa mãn than nhẹ một tiếng, cảm thấy Hoa Thần nâng mông của mình, chống eo của cô bắt đầu thẳng lưng thật sâu nhàn nhạt mà trùu sấp lên.

“Ngô...” Giản Hân vui vẻ bị nhắc lên, kiều mông trắng nõn nhìn không được ở thất lưng Hoa Thần chà sát.

“Thực sự càng ngày càng đậm đặc.” Hoa Thần tay đè lại bụng của cô, thẳng lưng cố sức đỉnh.

‘...Ngô.. A...’ Giản Hân trong nháy mắt bị cái loại đó làm trướng bụng mà tê dại không ngớt, hoa tâm lập tức phun ra một nhiệt dịch xối đầy cón thịt trắng kiện.

Máy bay trực thăng không tính là đặc biệt bình ổn, thỉnh thoảng theo núi non mà di động mà lượn một chút. Giản Hân đang đưa vòng eo nghênh hợp Hoa Thần trùu sấp, chỉ cảm thấy thân thể tựa như đám mây, nhẹ nhàng an ủi, đồng thời cũng đem lại khoảng không bất an.

Mỗi lần máy bay lên cao thì, trọng lực đem cô hướng trên Hoa Thần đè nén, điều đó khiến cho dục long của anh suyt nữa áp đảo miêng hoa tâm, đầu cự long càng theo máy bay thêm phần khí phách, các loại độ lớn của góc ma sát trong thịt non, để cho cô vui vẻ đến cả đầu ngón chân.

Mà khi máy bay hạ xuống thì, không trọng lực lại cho cô như đám mây, tiểu huyết gắt gao ngậm chặt cơn thịt của Hoa Thần, thân trên hơi này lên đều làm cho hoa dịch chảy dòng dòng.

Dục vọng thật sâu trong cơ thể làm cho tiểu huyết ngày càng lầy lội không ngừng tiến vào lui ra. Mơ hồ không trọng và siêu trọng đều làm cho cô cảm giác muốn ngất xỉu, dị thường cuộn trào mãnh liệt khuấy khỏa cạy ào ào trong tứ chi của cô.

Cô liều mạng kiểm chế chính mình buông ra tiếng rên lớn của dục vọng, cắn môi ô ô rên rĩ.

khàn khàn xen lẫn trong tiếng cách quạt động cơ trên không trung, như có như không, làm cho Hoa Thần tình dục tăng vọt, anh đặt cô trên cánh tay chà đạp càng phát ra hăng say, nâng mông cô động tác càng thêm hung mãnh, đỉnh làm bụng của cô không ngừng giật giật, chỗ hai người giao hợp đã tràn đầy dâm thủy ướt một mảnh.

“A a... A... Ách ách... Ngô a...”

Dục vọng như cỏ dại tràn lan. Giản Hân không ngừng lay động mông kiệt lực nghênh hợp động tác của Hoa Thần, vừa.. vừa làm mái tóc đung đưa, ngo nguẩy trên tấm lưng khiêu gợi, thỉnh thoảng bay phát pha hai bên gò má.

Sắc mặt Hoa Thần mơ hồ có lớp băng mỏng, kích thích quá độ làm cơ thể Giản Hân dị thường chặt, mỗi lần đều kẹp anh đến suyt nữa còi giấp đầu hàng, hai tay bao bọc hai bầu ngực của cô hung hăng xoa nắn, môi không quên dán lên lưng gặm cắn liếm mát.

Cảm giác kì diệu, kích thích trải nghiệm, máy bay lắc lư không ổn định, khiến tiểu huyết phía dưới của Gian Hân được biến đổi độ lớn của góc đâm sâu hoặc cạy hường thụ bữa tiệc dục tình. Giản Hân cúi đầu cắn nội y của mình bị đẩy ra, mạch suy nghĩ từ lâu bị tan gĩa, tìm đập không khống chế được nhịp sau mỗi lần đụng như vậy, một cái nhảy lên.

Phốc xích phốc xích âm thanh ản trong tiếng cánh quạt chuyển động.

Dường như là một làn mưa to gió lớn, lại phảng phất như là nổi lên trên đám mây mềm mại phiêu dật, ở nơi này cực hạn vui thích và thống khổ bốc lên, cả người Giản Hân phát nhiệt, tiểu huyết đói khát nhức nhích, chặt chẽ hút ngậm trừu sáp cây sắt nóng hổi.

Cuộn trào mãnh liệt vui vẻ đến còn hơn cả cơn bão đến, không biết qua bao lâu, máy máy bay bắt đầu hạ cánh, rõ ràng là hơi không có trọng lực, Giản Hân lại cảm giác thân thể trôi đi lên, đi lên, thẳng hướng đám mây...

cao trào lại hung mãnh, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa đem cô ngập đầu. Sương mù mê man liếc mắt nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ,cô vô lực tê liệt ngã vào lòng Hoa Thần.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25, Play ở suối nước nóng

Editor: Linh Ngọc

Giản Hân biết ngoại trừ quán rượu Thế Kỷ và vài khu nhà của Hoa gia, Hoa Thần vẫn còn nơi ở khác, chỉ là cô không nghĩ tới người như Hoa Thần, lại thích ở trong núi.

Đó là một ngôi nhà được xây dựng theo lưng núi, Hai chân Giản Hân mềm nhũn ra lúc này đang được Hoa Thần dẫn đường đi vào, mới phát hiện phía sau của kiến trúc này lại có suối nước nóng.

Suối nước nóng này vô cùng thanh bình. Lưng dựa sườn núi, phía sau là dãy trùng điệp cảnh rừng núi, lúc tới đầu thu, tất cả cây trong núi đều đổi màu, phong cảnh rừng nhuộm màu, cảnh vật khiến người ta có vui vẻ.

Suối nước nóng dựa vào đá, bên trong suối còn có bậc thềm, một vài hòn đá cuội trải dọc theo lối đường mòn từ ngoài vào trong, còn có cái đình nhỏ để ngắm cảnh, phong cách cổ xưa trong lành. Bên cạnh suối tỏa ra hơi nóng, xung quanh sương mù lượn lờ, đầu suối là vách đá, nước được chảy từ nham thạch, sôi cuộn cuộn, bên ngoài còn có mấy cây phong, thỉnh thoảng rụng vài chiếc lá xuống.

Kẻ có tiền đứng là kẻ biết hưởng thụ.

Chờ một chút, Hoa Thần dẫn cô đến đây hưởng thụ sao?

“Tổng giám đốc, sao anh lại dẫn em tới suối nước nóng?” Giản Hân quay đầu nhìn Hoa Thần, “Em không mang theo gì cả.”

Hoa Thần nhếch môi, “Mang người theo là được rồi.”

Sau đó, Giản Hân bị ôm đến đỉnh nhỏ kế suối nước nóng.

Khí trời trong núi rất lạnh, Giản Hân thay áo tắm xong đi đến cạnh suối nước nóng, trên hành lang, vẻ mặt cô còn nhăn nhó, gió núi ở đỉnh quá lớn, cô lạnh không nói chuyện được, vội vã cởi giày đi tới bên cạnh suối.

Dùng tay thử nước, sau đó cởi ra, Giản Hân nhảy thật nhanh xuống suối.

Được nước nóng bao lấy thân thể, lạnh lẽo cũng giảm được phân nửa. Strong trắng dày, khí nóng từ từ tỏa ra, nước nóng từ áo làm ướt cả da thịt, sự mệt mỏi cũng theo nhiệt độ mà bay đi...

Nhưng sau khi mở mắt, cô thấy Hoa Thần xuống nước đi từ từ tới bên cạnh mình, đôi mắt sáng quắc nhìn cô, ngày càng thâm trầm.

Không. . . Không nên a. . .

Giản Hân há mồm muốn nói, nhưng môi lại bị ngăn chặn.

Hoa Thần đề bả vai của cô, thủ sẵn sau gáy của cô, hơi thở hòa cùng cô, gần bó dây dưa.

. . .

Sau một hồi, Hoa Thần ngừng lại, Giản Hân vuốt nham thạch sau lưng, hít thở mạnh.

“Kỹ thuật phòng vào.” Hoa Thần giám định tính đúng rồi tổng kết một câu.

“Vâng tổng giám đốc dạy thật đúng.” Giản Hân rất khiêm tốn.

“Anh nhớ anh còn dạy cái khác.” Tay Hoa Thần không ngừng chạy dọc trên người cô, khẽ xoa hai đầu ngực đứng thẳng của cô, lướt qua cái hông mềm mại, mon mon cái mông của cô, sau đó đi tới nơi mềm mại nhất.

“Tổng giám đốc. . .” Thân thể trắng tuyết của cô không ngừng né tránh, nhưng lại mềm nhũn bởi sự âu yếm của anh.

“Sao?” Anh dùng ngón tay mạnh mẽ thâm nhập vào cơ thể cô, làm cô thể cô trở nên căng thẳng.

“Đừng. . .” Cô không nhịn được mà phát ra tiếng rên yêu kiều, cảm thấy dưới thân mình chảy đã chảy ra dịch nhầy.

Đầu vú cô theo hô hấp mà không ngừng phập phồng, đứng đưa trước mặt anh. Anh híp mắt nhìn cảnh đẹp trước mắt, ngậm lấy vành tay của cô: “Muốn sao?”

“Dạ.” Giản Hân cảm giác mặt của mình bị hơi nước bao quanh mà nóng lên.

“Muốn thì tự mình làm.” Anh kéo tay cô đưa vào quần, , ý xấu mà mở miệng nói.

Được rồi cô biết anh không có ý tốt mà.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô, vuốt ve nơi cứng rắn của anh, ở dưới nước chậm chậm vuốt ve.

“Hừ. . .” Kêu đau một tiếng. Giọng nói gọi cảm mà lại trầm thấp. Thân thể Hoa Thần căng thẳng, sau đó cũng từ từ trầm tĩnh lại.

Đối với tiếng rên rỉ của Hoa Thần, Giản Hân vô cùng hưởng thụ, nếu không đây là đang dưới nước, cô chắc sẽ dán môi lên nơi đó. Nghĩ như vậy, Giản Hân chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng lên.

Cô nắm cự vật to lớn trong tay, bắt đầu chuyển động, làm bộ căng thẳng buông lỏng, thỉnh thoảng lại nhéo một cái vào đỉnh hoặc sờ hai túi no đủ.

Hô hấp Hoa Thần càng thêm nóng rực, dục vọng ngày càng tăng thêm, từ từ thẳng đứng, gân xanh nổi lên.

Giản Hân bắt đầu gia tăng thêm sức, vừa định đổi tư thế, đã bị Hoa Thần chặn lại.

Hoa Thần kéo cô, đi tới khu vực cạn, nâng thân thể cô lên, nâng mông cô kéo hai chân cô ra cự vật chuẩn bị tiến vào.

“Lạnh...” Giản Hân cảm thấy khi mình rời khỏi nước, thân dưới này giờ được sưởi ấm bởi suối nước nóng, bây giờ lại lạnh như vậy, cô nhịn không được muốn nhảy xuống tảng đá.

“Đợi lát nữa sẽ nóng.” Cự vật cứng rắn của Hoa Thần chen đến giữa hai chân cô, một cái lớn tay xách dưới nách cô, một tay đỡ lấy hông cô.

Hoa huyết Giản Hân bỗng dưng bị thâm nhập, không ngừng chảy ra dòng nước ấm.

“Đừng nóng vội, cái này cho em.” Hoa Thần liếm lỗ tai của Giản Hân, vật cứng rắn đứng vững trước miệng huyết, lập tức mạnh mẽ đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26: Em có thể gọi là anh

Edit: kurinan

Beta: Nửa Vòi

Giản Hân còn chưa có ăn bữa cơm nào, đã phải trải qua hai màn vận động kịch liệt, đường trong máu hơi thấp, cộng thêm hơi nước nóng bức, cuối cùng cũng hôn mê. Trong khi mơ màng cô chỉ cảm thấy bị Hoa Thần đưa lên trên giường của một căn phòng nào đó, chờ cô hồi phục sức lực mở mắt ra nhìn, trời đã tối rồi.

Mơ hồ ngồi dậy từ trên giường, cô phát hiện mình cả người đang trần truồng, chiếc áo choàng tắm trước kia không biết biến đi đâu. Cô quần khăn trải giường chạy đến tủ quần áo trước mặt, kéo tủ quần áo ra cô phát hiện ngoại trừ áo khoác âu phục, áo sơ-mi ra cũng chỉ còn áo phông.

Đây chính là căn phòng của Hoa Thần sao, trong tủ quần áo hoàn toàn không có đồ của phụ nữ có nên nói là chưa từng có người phụ nữ nào từng đến đây không? Giản Hân vụng trộm cười vui vẻ, tìm áo phông mặc vào. Ai mà biết được là cổ áo quá lớn, luôn trượt xuống vai, Giản Hân không biết làm gì hơn là lại tìm áo sơ-mi mặc vào.

Phòng ngủ của Hoa Thần được dọn dẹp rất sạch sẽ, ngoài đồ dùng sinh hoạt hằng ngày ra không có quá nhiều mấy đồ dùng khác, Giản Hân tìm cả buổi mà cũng không thấy bất cứ món đồ nào giống nhau, nhưng thật ra thứ hấp dẫn tầm mắt của cô chính là kính viễn vọng được đặt ngoài ban công được mở ra hơn một nửa.

Ngắm sao à... Việc này ở nơi yên tĩnh như vậy ngược lại cũng là một cách thư giãn mà, nếu như hai người cùng nhau ngắm sẽ tốt hơn, thật lãng mạn nha.

Giản Hân đi tới, ánh mắt nhìn thông qua cái công cụ này, nhìn xuyên cả bầu trời toàn mây đen và bầu khí quyển, nhìn những vì sao sáng ngời đầy khắp bầu trời.

Hiện nay trong giới giải trí đều đang thịnh hành trò tặng sao, rất nhiều nữ nghệ sĩ nhận được rất nhiều những ngôi sao hay vì sao được đặt theo tên mình, nắm trong tay một ngôi sao đều mở miệng ngai ngùng nói rằng mình là ‘Minh tinh’. Cũng may Giản Hân vẫn không có nghe qua chuyện Hoa Thần từng tặng cho nữ minh tinh ấy mấy thứ như thế này.

Giản Hân lay động tầm mắt đánh giá bầu trời đêm, lại đột nhiên tên của mình ‘Hân’ và ‘Tinh’ cũng chỉ kém có một chút mà thôi, nếu như cô là ‘Tinh’ cùng với Hoa Thần ‘Thần’ thì càng ăn khớp! Tinh... Thần... Nếu như sau này cô và Hoa Thần có con, cũng có thể gọi ‘Tinh Thần’ ...

Nhìn những ngôi sao sáng rực rỡ này, Giản Hân nhịn không được bắt đầu miên man bất định đứng lên.

Ngay sau đó, Hoa Thần đi vào phòng ngủ đúng lúc thấy khung cảnh như vậy.

Giản Hân mặc áo sơ-mi của hắn đứng trước kính thiên văn uốn éo người, thỉnh thoảng còn khúc khích cười hi hi hai tiếng, cô hơi thấp, tóc dài vén ở phía sau tai, không khỏi lộ ra bờ vai trắng nõn cùng với quần áo phía dưới một mảnh, điểm dễ gây chết chết người là hai chân thon dài trắng nõn gần như lộ hết ra ngoài áo sơ-mi, mộng cô đầy đặn vùng cao có chút khít vào vải, theo động tác của cô, có thể thấy được bên trong cô căn bản là cái gì cũng không có mặc.

“Khụ” cổ họng anh siết chặt, ho nhẹ hai tiếng, đối phương lại không hề nghe tiếng.

“Giản Hân—” anh mở miệng nói một câu.

Đối phương rốt cục cũng nghe thấy được âm thanh liền quay đầu, trên mặt còn hơi phấp phồng mang theo ý vui vẻ chưa tiêu tan.

“Suy nghĩ gì mà thất thần như vậy?”

Hoa Thần nói là ‘Nghĩ’, mà không phải là ‘Nhìn’, Giản Hân như bị phá vỡ nỗi lòng lập tức phủ nhận nói: “Không có gì, không có gì!”

“Không có gì mà miệng em cũng chảy cả nước miếng sao?”

“À!” Giản Hân vội vã đưa tay lau đi, lúc này mới phát hiện đúng như Hoa Thần nói.

“Chưa từng thấy qua ai chỉ là ngắm sao thôi mà cũng có thể vui vẻ đến như vậy.” Hoa Thần cười khẽ.

Giản Hân cảm giác như mình bị cười nhạo, ho khan một tiếng nghiêm túc mở miệng nói: “Em không phải là vui vẻ, là mong chờ. Nhìn những đốm sáng nhỏ, em đang nghĩ rằng có phải ở đâu đó xa xôi trong vũ trụ bọn chúng đang tự mình xây dựng, lặng lẽ mà kiên trì tiến về phía trước không muốn mọi người biết lại ảnh hưởng đến sự tiến hóa to lớn, tựa như hàng ngàn vạn năm trước chúng ta cũng âm thầm mà kiên trì biến đổi, rồi cuộc cũng tạo ra một trái đất xinh đẹp. Những nghị lực và sự kiên trì này thật đáng được ca tụng, làm cho em cảm động...”

Hoa Thần nhếch nhếch khóe môi, “Xuống lầu ăn cơm”

Bữa ăn tối là cỗ linh chi hấp với thịt cua, dùng rượu hoa điều trắng lấy từ cây chanh để nướng tôm, cá ngừ ca-li, khoai tây sa kéo, canh cà chua đuôi bò.

Giản Hân nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy người làm cơm đâu. Có chút buồn bực.

Hoa Thần ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô: “Ở đây không có người ngoài.” Giản Hân trong nháy mắt liền sùng sốt, khó tin mở miệng nói: “Nhưng thứ này... là tổng giám đốc anh làm sao?!”

Hoa Thần mở miệng ừ một tiếng, giống như đang hỏi, “Em có ý kiến”

“Thật không nhận ra tài nấu nướng của tổng giám đốc anh lại tốt đến như vậy!”

Giản Hân khiếp sợ, cúi đầu nhìn món ăn đầy đủ mùi vị hương thơm, trong lòng vui mừng vì chuyện đó, Hoa Thần tự nhiên lại làm cơm, hơn nữa Hoa Thần lại cho cô thưởng thức ...

Trong lòng rất vui sướng thỏa mãn với loại cảm giác này, thực sự là khó có thể giải thích, Giản Hân kích động thì phải ăn, thế nhưng lại nghĩ tới sáng sớm Hoa Thần đăng ký học nấu ăn cho cô, trong chốc lát để đưa xuống, cảm thấy áp lực như núi.

“Tổng giám đốc, anh cảm thấy với thiên phú của em ra, lúc nào mới có thể làm ra những món ăn như vậy! Đúng vậy, nền tảng của em là con số không”

Hoa Thần liếc mắt nhìn cô: “Tôi nghĩ em có thể học được một chút cách làm cơm Trung Quốc đơn giản là đủ rồi.”

Giản Hân thở dài: “Quả nhiên, phẩm chất của anh hùng thật giống nhau...” Hoa Thần khóe môi nhếch xuống, qua một lúc mới nói, “Yên tâm, tôi không phải là người kén chọn, có thể ăn là được.”

Giản Hân nhìn Hoa Thần, cái loại cảm dao nĩa mà lưng thẳng tắp dáng vẻ thật ưu nhã thư thái thật tuyệt sắc, mọi cử động ưu nhã động lòng người...

Được rồi, không phải là học nấu ăn sao, vì người đàn ông này, đừng nói là nấu ăn, coi như từ bỏ thức ăn, cô nghĩ cô cũng nguyện ý.

Giản Hân vui đầu, ý chí chiến đấu muốn làm thức ăn cũng tiêu tan, toàn bộ thức ăn Hoa Thần mang lên đều đã ăn xong rồi.

Cơm nước no nê, Giản Hân hài lòng thở phào, ngẩng đầu chỉ thấy Hoa Thần đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Ăn no?” Hoa Thần lau miệng, thanh âm có chút khàn khàn âm u.

“Tổng giám đốc” Giản Hân nhìn Hoa Thần đứng dậy hướng cô đi tới, trong chốc lát cảm thấy được sự nguy hiểm bao phủ, cô cúi đầu mà gọi, lại cảm thấy cái chức vị này dường như có chút mới lạ, nhất là ở việc Hoa Thần cũng đưa cô về nhà ở, sau đó lại nấu cơm cho cô, cô ho khan một tiếng, “Hoa...” Hoa Thần? Thần? cô thực sự không thốt được ra khỏi miệng. “Hoạt?” Hoa Thần nhìn cô, có chút không hiểu.

“Hoa... Hoa... Hoa Lạp Lạp (rào rào).” Giản Hân cắn răng hận đầu lưỡi không chịu thua kém.

“Còn muốn ngâm suối nước nóng?” Hoa Thần nhìn cô, trong con ngươi dục vọng lóe lên. “Không, không-----”

Giản Hân vội vã ngẩng đầu, “Em chẳng qua là cảm thấy xưng hô tiếng tổng giám đốc này có chút bất tiện, cũng có thể là tại em hoàn toàn không có thói quen gọi tên của tổng giám đốc anh.”

“Ừ.” Hoa Thần tựa như có điều suy nghĩ nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên khóe môi nhếch lên quyến rũ, cúi người dán đến tai nàng phả hơi nói, “Thời điểm ở riêng (không có người ngoài ấy mà) em cũng có thể tự nhiên gọi tôi là... anh.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 27. Đại tiểu thư nhà họ Tần

Editor: crazy_crazy

Beta: Dương Lam

Đối với Giản Hân mà nói, Hoa Thần chính là một món vật phẩm xa xỉ không biết tại sao lại đại hạ giá (cũng không thể nói là giảm giá, quả thực chính là SƠN TRẠI GIỚI) rồi vô tình rơi vào tay mình. Nhưng cô lại cảm thấy được ở chung một chỗ với anh, cảm giác cứ như đang trên mây, hạnh phúc lâng lâng, lại xen lẫn lo lắng, không biết khi nào sẽ ngã xuống.

Lẽ ra tình yêu cuồng nhiệt của người phụ nữ vốn không nên có loại cảm giác lo được lo mất này, nhưng Giản Hân lại chưa từng yêu đương, không biết mấu chốt nằm ở chỗ nào, vì vậy đành tự an ủi mình: Chắc tại điều kiện của Hoa Thần tốt quá, khiến cho người ta dù có nắm được trong tay cũng sợ mất.

Ví dụ như hiện tại, Giản Hân vốn muốn mượn danh nghĩa đưa tài liệu để đến văn phòng của Hoa Thần tìm người, ai ngờ vừa vào cửa đã bắt gặp một người đẹp đang ngồi trên ghế của Hoa Thần, lập tức ý thức được nguy cơ tăng cao.

Người đẹp kia có mái tóc tím quăn, làn da trắng nõn, nhìn qua không những không có cảm giác yếu đuối mà còn làm nổi bật cơ thể tinh xảo như búp bê, cô ta hơi ngửa đầu, ngồi trên ghế của Hoa Thần, hai chân tùy ý gác lên bàn, đôi chân kia trắng muốt thon dài, thẳng tắp, đường cong thớ thịt đầy đặn, Giản Hân là phụ nữ mà khi nhìn thấy vẫn không nhịn được muốn nhìn thêm.

Người đẹp kia nhìn thấy Giản Hân, tư thế không thay đổi, để cái ly vốn là của Hoa Thần xuống, liếc nhìn Giản Hân, “Cô là trợ lý của Hoa Thần?”

Dáng vẻ kia mười phần đều như mình chính là nữ chủ nhân. Giản Hân ừ một tiếng coi như trả lời.

“Mới tới hay sao?” Người đẹp có vẻ không vui, nâng mắt nhìn cô.

“Ừ.” Giản Hân lên tiếng, lần nữa từ chối cho ý kiến, trong lòng có chút khó chịu.

“Nói chuyện thật 'súc tích' quá.” Người đẹp thấy thái độ của cô như thế thì nheo mắt, môi nhếch lên.

“Ừ.” Giản Hân lại ừ thêm lần nữa, dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: “Trong ba mươi sáu tiêu chí của nhân viên Hoa Liên, năng suất công việc đứng thứ nhất.”

“Vây sao, cũng không tệ ——, cô tên là gì?” Người đẹp hừ lạnh, đôi chân đang gác trên mặt bàn đặt xuống, đẩy ghế ra, hai chân bắt chéo nhìn Giản Hân, “Rất hiểu việc của nhân viên, tôi sẽ nói với giám đốc của cô để khen thưởng.”

Giản Hân đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của cô ta, cô thật không tin cô ta có thể làm cho Hoa Thần đuổi cô. Trong lòng càng khó chịu, Giản Hân càng không muốn phải báo danh.

Đúng lúc này, cửa ban công bỗng nhiên mở ra, nữ vương tóc tím ưu nhã mang phong thái của nữ chủ nhân sung sướng đứng dậy khỏi ghế, cả người lác lác đi về phía cửa.

Giản Hân quay đầu, chỉ thấy nữ nữ kia mỉm cười ngọt ngào, y như chú chim non nép vào người Hoa Thần, ôm lấy cánh tay anh: “Anh Thần... “

Giản Hân nổi hết da gà, sững sờ nhìn cánh tay Hoa Thần bị ôm, trong lòng chỉ cảm thấy chướng mắt, vô cùng chướng mắt.

Hoa Thần tựa hồ đã chú ý tới ánh mắt của Giản Hân, anh nhìn cô, sau đó mặt không cảm xúc, đẩy người đẹp trong ngực ra: “Tới đây làm gì?”

“Anh Thần, người ta đến bước đường cùng rồi.” Giọng nói và thân người nữ nữ đều uốn éo như nhau, vừa nói ra đã khiến người nghe phải cứng người, cô ta lại còn cố ý ra vẻ, dùng giọng nói ôn ền làm người ta run rẩy nói tiếp: “Anh Thần, người ta là đến chỗ anh để kiểm ăn đây, anh nhất định phải giữ người ta lại.”

Da gà của Giản Hân rơi đầy đất, đứng đơ tại chỗ, không biết có nên nghe tiếp hay không.

Ngược lại, Hoa Thần rất bình tĩnh, bước đến ghế của mình, nhìn Giản Hân khó chịu đến mặt mày nhăn nhó, mở miệng nói: “Em ra ngoài trước đi, tan làm đến khách sạn chờ anh.”

“Vâng.” Giản Hân nhẹ gật đầu, mặc dù phải ra khỏi phòng nhưng lại thích thú, ra đến ngoài cửa còn mơ hồ nghe được cô gái kia đã trở về với phong thái nữ vương, giật mình nói, “Hoa Thần, anh mới đổi khẩu vị à? Đó là nước luộc mì sợi đấy, anh nuốt trôi được sao?”

Cô mới là nước luộc mì sợi, cả nhà cô đều là nước luộc mì sợi!

Lớn từng tuổi này, đây là lần đầu tiên Giản Hân bị người ta hình dung như vậy, trong lòng đang thầm hỏi thăm tám đời nhà cô ta, đã thấy Alex đi về phía mình.

“Jess, có phải Tần đại tiểu thư đã đến?” Alex hỏi.

“Tần tiểu thư? Tần tiểu thư là ai?” Giản Hân quay lại, ra vẻ không hiểu nhìn chằm chằm vào văn phòng của Hoa Thần, “Tôi chỉ thấy một cô gái tóc tím ở bên trong.”

“Đó chính là Tần Lộ.” Alex nhẹ gật đầu.

Tần Lộ?! Tần gia đại tiểu thư của tập đoàn Tần thị giàu có nghìn vàng, người thiếu chút nữa đã đính hôn với Hoa Thần? Giản Hân từ khó chịu cảm thấy có chút vô lực, khoảng cách định ta lớn như vậy, đến cả tư cách tức giận cô cũng không có nữa rồi.

“Đúng vậy, Tần đại tiểu thư đến, cô phải chú ý vài điểm.” Alex tốt bụng nhắc nhở.

“...?” Giản Hân nhớ lại tình hình vừa rồi trong văn phòng, cảm thấy quả cũng nên chú ý thêm một chút, vì vậy vội vàng ngoảnh lại nhờ Alex giúp đỡ, “Alex, anh đã từng tiếp xúc với Tần tiểu thư sao?”

“Ừ, từng gặp hai ba lần.” Alex vốn không phải người nhiều chuyện, nhưng Giản Hân bỗng nhiên được điều đến làm trợ lý đặc biệt, anh cũng ít nhiều nhìn ra được giữa boss nhà mình và Giản Hân có chút mờ ám. Nhưng cái đề ý của boss này được đến bao nhiêu thì rất khó nói, nhất là bây giờ, khi Tần gia đại tiểu thư đã về nước.

Nghĩ đến Giản Hân vốn đơn thuần, Alex cảm thấy vẫn cần phải nhắc nhở cô một câu, lúc này mới kể lại mấy sự kiện nhỏ, không tính là tiếp xúc với Tần tiểu thư lúc trước cho cô nghe.

Alex nhớ rõ có một lần boss nhà anh đang họp, Tần tiểu thư gọi điện tới, boss bỏ cả buổi họp để nghe, ngay chiều hôm đó Alex chạy tới một cửa hàng thuộc sở hữu của công ty, cuối cùng cũng tìm được thứ boss muốn để gửi ra nước ngoài.

Còn có một lần BOSS đang ăn cơm cùng Lục tiểu thư con của Hoành Đại sinh, Tần đại tiểu thư gọi điện muốn BOSS rời đi, cuối cùng Alex đành phải lái xe đưa Lục tiểu thư kia về.

Lần gặp cuối cùng là lần Tần tiểu thư đến Hoa Liên, lúc ấy tâm trạng không tốt, miệng lưỡi cay độc, mắng hai nhân viên mới đến một trận, hai nhân viên kia khóc ngay tại chỗ, tuyên bố sẽ không ký hợp đồng với công ty nữa...

Nhớ lại chuyện cũ, Alex chỉ kết luận một câu đơn giản: “Tóm lại, Tần đại tiểu thư này... Chẳng phải người dễ ở chung.”

Alex thao đời khéo đưa đẩy, nói mọi người khó ở chung, chính là ngầm nói Giản Hân không thể ở chung. Máu chốt ở chỗ, nhìn bề ngoài, Hoa Thần giống như còn rất quan tâm đến đối phương. Nghĩ đến đây, Giản Hân thấy trong miệng đắng ngắt, không nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 28: Điện thoại tình ái và nội y tình thú

Editor: Mai roy's

Beta: Mai roy's

Ngồi ở trong phòng khách sạn, Giản Hân đem tất cả thông tin cùng tư liệu trên mạng về Tần Lộ đều đọc hết một lần thì Hoa Thần mới trở về.

Mặt Hoa Thần trước sau như một không chút thay đổi, Giản Hân không xác định được là tâm tình của hắn bây giờ là tốt hay vẫn là không tốt nữa.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Hắn hỏi.

Ăn anh. Giản Hân rất muốn trả lời như vậy, nhưng là vẫn đối lòng bất đắc dĩ không nói ra, đành phải không có chủ kiến trả lời ‘tùy tiện’. Sau đó Hoa Thần liền kêu đồ ăn đưa lên, hai người trầm mặc cho đến khi cơm nước xong, sau đó Hoa Thần ngồi vào phòng khách trên sofa xem TV.

Giản Hân cảm thấy tình hình này có chút khác thường, không nói đến Hoa Thần yêu hay không yêu xem ti vi. Mấu chốt là thời điểm Hoa Thần trở về đi qua cô, đều là trực tiếp tắm rửa, hoặc là cùng cô cùng nhau tắm rửa, sau đó ở trong phòng hai người bắt đầu trình diễn các loại tư thế XXOO.....

Mà nay trời, Giản Hân ám chỉ mình đi tắm rửa, Hoa Thần chỉ ừ một tiếng, cũng không phản ứng gì.

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là bên ngoài đã ăn qua?

Giản Hân cầm lấy áo ngủ đích tay đem nặn ra nếp nhăn tới. Sau một hồi cô cầm một bộ quần áo khêu gọi trong tủ quần áo ra đi vào phòng tắm.

Nghe nói khi nam nhân OXXX xong là thời điểm dễ nói chuyện nhất, trong lòng Giản Hân có chuyện muốn hỏi, tự nhiên là phải đem Hoa Thần dỗ ở trên giường.

Đương nhiên, xét thấy hai người ở chung đã lâu như vậy, chính mình trần truồng Giản Hân cảm thấy đối với Hoa Thần lực sát thương không đủ lớn, khả năng muốn mượn trợ giúp một chút này nọ, để gia tăng tình thú.

Vì thế cô vào trong tủ quần áo chọn một bộ sườn xám Trung Quốc, đó là một bộ sườn xám siêu gợi cảm, thời điểm Giản Hân nhìn thấy, còn cảm thấy

vượt qua cả nội y tình thú. Nhưng là màu sắc kia, cắt quần áo đều vô cùng tốt. Giản Hân nghĩ cho dù không thể mặc đi ra ngoài, mặc cho Hoa Thần nhìn cũng đã rất tốt.

Không nghĩ tới, hôm nay quần áo lại có công dụng.

Giản Hân tắm rửa sau đó lau qua thân thể rồi mặc quần áo.

Cúi đầu xuống hung hăng nắm lấy hai luồng dây dâ của cô, cảm giác thật là “sinh động”, còn có cái vòng đường viền màu đen, cái vòng ở trước ngực cũng có một đường viền hoa tương liên, cái váy cơ hồ chạy đến bên lưng. Giản Hân trước sau dao động đều rất khó có thể che được cái quần chữ T bên trong.

Suốt xám Trung Quốc màu đỏ làm tôn nên làn da trắng nõn, Giản Hân bày ra dáng người quyến rũ làm bề ngoài càng có thêm lỗi lôm, Giản Hân lại đúng thời dùng một cây trâm màu đỏ cài lên trên tóc rủ xuống má.

Nghỉ đến buổi chiều Tần Lộ cái gọi là ‘canh sương mù sợi’, Giản Hân liền đánh một chỗ đến, cô làm cho cấp dưới tìm cơ sở ngầm, lại xoa lên son môi tươi đẹp, rồi mới hướng trong kính nhìn chính mình hài lòng gật đầu. Hít sâu hai cái, ra phòng tắm. Hoa Thần đại BOSS đang gọi điện thoại, lo lắng quay đầu nhìn cô một cái, Giản Hân cảm thấy hân trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó lại như chưa có việc gì đưa ánh mắt trở về, nhìn chăm chăm vào màn hình TV tiếp tục nghe điện thoại.

Kỳ quái? Hoa Thần một bên nhìn chăm chăm TV, một bên tay nâng điện thoại, hân vẫn không có lên tiếng, người bên kia điện thoại lại tựa hồ nói không ngừng.

Không đúng a, cho dù là buồn bán tính chất điện thoại, hân cũng phải ứng hai tiếng mới đúng, không có khả năng không rên một tiếng a.

Trong phòng khách TV đã sớm bị điều thành im lặng, Giản Hân rón ra rón rén đi từ từ tới, mới vừa đi tới bên người Hoa Thần, chợt nghe thấy trong điện thoại mơ hồ truyền ra vài tiếng:

“Chán ghét.... Người ta..... Nhưng thực dễ dàng có cảm giác...A”.

“Ngô... Không thể..... A..... Tiền bối..... Ngô.... A...”

Thanh âm thật mất hồn, rất quen thuộc, chính là Tần Lộ mà Giản Hân đã gặp qua trong văn phòng Hoa Thần.

Đây là cái tình huống gì, Tần lộ đang ở đầu dây bên kia điện thoại cùng người ta ân ái, mà vị này nhà mình lại đang nghe góc tường? Lau! Hoa Thần đây là cảm thấy tiếng kêu của Tần Lộ so với Giản Hân cô đây dễ nghe ?

Giản Hân bỗng nhiên không bình tĩnh, vốn còn do dự thiếu tự tin lập tức trở lên thấy chết không còn vùng dậy. Cô đi đến trước mặt Hoa Thần, một cước giẫm lên trên sofa, một động tác liền khóa ngồi trên đùi Hoa Thần, hai chân kẹp lấy thắt lưng hân, ngồi trên vị trí bộ vị của hân. Chân Giản Hân cong lên, gập đứng dậy đặt ở sofa trên giường, mượn lực chuyển động tư thế. Liếc mắt, chỉ thấy Hoa Đại BOSS ngẩn người, sau đó thật chân định tiếp tục cầm điện thoại, chỉ có đôi lông mày cau lại một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Giản Hân. Giản Hân cọ vào thân thể hân, tiến đến lỗ tai hân liếm liếm, hạ giọng nhẹ nhàng mà kêu một tiếng: “Ca ca...” phía dưới Hoa Thần rõ ràng có phản ứng. Thế nhưng trên mặt không hề động thanh sắc, chẳng qua là nhàn nhạt lên tiếng: “Àn?” trong lòng Giản Hân giận dữ a, nhưng mà biết nếu lúc này bùng nổ, vậy Hoa Thần nhất định sẽ cười nhạo cô trong lòng. Vì thế cô tiếp tục giọng nói làm nũng: “Ca ca gọi điện với ai vậy?” Hoa Thần nhướn nhướn mày: “Không có nghe đi?”.

Lời này vừa rơi xuống, trong điện thoại thanh âm y y ừ phát ra càng lớn, Giản Hân nghe được có chút mặt đỏ tai hồng, nhưng mà kì quái là, bên trong trừ bỏ thanh âm của Tần Lộ dường như cũng không hề có âm thanh của đàn ông khác. Chẳng lẽ đây là bọn họ đang điện thoại này nọ? Còn dám trước mặt chính mình? Hít sâu một hơi, Giản Hân ở dưới đáy lòng yên lặng đối với mình nói, nhịn xuống! Nhất định phải nhịn xuống! Muốn trở mặt cũng phải cúp điện thoại của Hoa Thần rồi nói sau! Tuyệt đối không để Tần Lộ ở đầu dây điện thoại bên kia có uy phong.

SO, Giản Hân cởi hai cái cúc áo trước ngực Hoa Thần, làm cho xương quai xanh mê người của Hoa Đại BOSS lộ ra

Một bên cô khẽ cắn lên vùng nhạy cảm ở vành tai hân, một bên đưa tay nhẹ nhàng vuốt về xương quai xanh của hân, dĩ nhiên kích thích lưng áo đã rất phối hợp đi từ từ chà xát, xoay xoay. Hoa Thần vẫn cầm điện thoại duy trì bình tĩnh, bất quá Giản Hân có thể cảm thấy lưng hân thẳng băng, thân thể cũng căng thẳng. Dưới thân, tiểu huynh đệ cũng đang rục rịch.

Xem ra vẫn là chính mình sống rất tốt!, một chút lòng tin của Giản Hân được tìm về, vì thế cô đem mặt chôn ở bên cạnh Hoa Thần, liếm liếm, rầu rĩ nói: “Ca ca thích người ta hầu hạ anh như vậy sao?” “Tiếp tục”. Hoa Đại BOSS rót cuộc chủ động mở miệng: thanh âm dần theo một chút âm u ám ách, cũng không biết là cùng Giản Hân nói hay là cùng Tần Lộ ở đầu dây bên kia nói. Giản Hân cũng bất chấp so đo nhiều như vậy, lúc này một bên cởi cúc áo hân ra, một bên theo cô hân một đường liếm liếm, theo bên gáy liếm đến hầu kết, ở hầu kết của hân không ngừng di chuyển cao thấp.

Hoa Đại BOSS thờ dốc rõ ràng nhanh hơn, mà còn ồ ồ đứng dậy, còn lại là Giản Hân dùng hai chân kẹp lại thắt lưng của Hoa Thần, nhắm ngay phía dưới của mình bắt đầu vận vẹo phạm vi lớn, như thế thoải mái. Cô thuận tiện nghiêng đầu tiến đến bên tai hân, liếm vành tai của hân còn có lỗ tai, một bên nhẹ nhàng thổi khí một bên cúi đầu gọi: “Ca ca.... Ca ca.... Ta thật là khó chịu.....” Hoa Đại BOSS liền cực độ kiểm chế tiếng thờ dốc, thanh âm kia thật sự đủ mất hồn, Giản Hân nhịn không được xuất ra đòn sát thủ, nức nở thờ hào hân ghé vào lỗ tai hân cầu xin “Ca ca..... Làm sao bây giờ... Người ta phía dưới đều ướt..... . Giúp giúp ta..... Ta thật là khó chịu.....”. Vì thế, Hoa Đại BOSS rót cuộc bạo phát! Hân đem điện thoại quăng ra, một cái xoay người đặt ở sofa trên giường.

Rồi sau đó Giản Hân nghe được ở đầu dây điện thoại bên kia Tần Lộ rít gào:

“Hoa Thần đại gia! Lão tử theo kịch vô hiệp cho anh nói chuyện, ngay cả âm AV cũng phối, rốt cuộc có hay không cho tôi vào Hoa Liên làm phối tiếng? Anh TM nhưng thật ra lời nói a.....Nói chuyện a uy! Anh sẽ không phải cứng rắn chạy đi an ủi đi.”

Đây là cái tình huống gì.....

“Tổng giám đốc..... Tàn tiểu thư muốn tiến vào Hoa Liên làm phối âm a?” Giản Hân quay đầu không tiếng động nhìn màn hình, cuối cùng có chút hiểu được Hoa Thần lúc trước đang làm gì, cô ha ha cười mĩa mai tiếng, khẩu thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo) tán dương nói: “Cô ấy phối tiếng nhưng thật ra rất không tệ..”

“Ừ” Hoa Thần một đôi mắt mang theo tình dục nguy hiểm nheo lại, nhìn Giản Hân dưới thân: “Em đây là muốn làm cái gì? Em cũng muốn bán thân?”.

Đem ‘thanh’ phát thành ‘thân’, hần tuyệt đôi là cố ý!

Nhưng mà là trước kia Giản Hân quyến rũ trước, cô đành phải cắn răng hướng trong bụng nuốt xuống, cô dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hần, hi vọng hần một hồi không cần quá mức điên cuồng, nhưng mà Hoa Thần đã đưa tay vào sườn xám của cô, bắt đầu vuốt ve.

“Tổng giám đốc..... Đừng tê.....” Giản Hân vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Đáp lại cô là một tiếng ‘tê lạp’ âm thanh, Hoa Thần cắn trên cổ trắng nõn của cô, hung tợn cái chính: “Con dê”.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29: Anh trai mau bắn cho ta

Edit: Mai roy's

Giản Hân không dám kháng cự lại, đáng buồn chiếc sườn xám vừa thay được một lúc lại phải chịu tội thay, đợi cho toàn thân chỉ còn lại một cái quần con chữ T thì cô gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, không dám nhìn tới cái cảnh tượng mà mình cảm thấy thẹn kia, cũng không dám xem biểu tình trên mặt Hoa Thần.

“Không tệ, chỉ ít đồ cũng chọn đúng rồi.”

Nghe được Hoa Thần khẽ hừ một tiếng, lông mi Giản Hân run run nháy lên một cái, cô vốn định tiếp tục nhắm hai mắt nằm ngay đơ. Nhưng mà giây tiếp theo, T khó khêu gọi cũng chết trận xa trường, Hoa Thần theo trên người cô đứng dậy, lạnh lùng mở miệng nói: “Lung đi tới, quỳ xuống.”

Giản Hân ngoan ngoãn nghe theo, theo trên sofa trở mình một cái quỳ xuống, cái mông rất tròn và đầy đặn cao cao nhếch lên, tứ chi chạm đất giống cún con nằm úp sấp.

Tư thế thật không có thể diện a, Giản Hân than khóc hết cho quần áo lại thương tiếc chính mình trinh tiết, nhưng mà lời nói kế tiếp của Hoa Đại BOSS, lại một lần nữa nảy sinh cái mới cho cô.

Hần đứng ở trước cái mông đang vênh cao, đưa tay sờ sờ mông nàng, rồi sau đó dao động đi vào bên trong bắp đùi của cô, vỗ nhẹ một cái: “Đem chân mở ra.”

Giản Hân ngượng ngùng đem hai chân mở ra một chút, lại nghe thấy Hoa Thần mở miệng bắt mẫn: “mở lớn chút.”

Giản Hân hít sâu một hơi, lại ngoan ngoãn nghe theo, sau đó phía sau truyền đến một trận thanh âm tất tất tác tác, tựa hồ là người đàn ông đang cời quần áo tháo dây lưng, ngay sau đó, thân hình cực nóng của Hoa Thần bao phủ nên tấm lưng lồ lộ của cô, trong lúc đó đùi của cô bị mở ra một vật cứng kiên đỉnh nóng rực chen vào.

Thân mình của Hoa Thần cúi xuống, khiêu khích hôn lên từng cái một để lại dấu vết trên tấm lưng trắng mịn của cô, hai bàn tay như có điện đang ở bên trong bắp đùi cùng khe mông lưu luyến quên về, như gần như xa.

“Quả nhiên ẩm ướt thật sự lợi hại.” Hoa Thần cắn cắn vành tai của cô, kiên nhẫn tra tấn cô, mỗi một lần đụng chạm, mỗi một cái hôn, đều dừng ở vị trí mẫn cảm của cô làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, Giản Hân bị trêu chọc khó có thể tự kiềm chế, ngọn lửa tình dục bên trong cô đang bùng lên mãnh liệt, hầu như mai một lý trí, thấp giọng mở miệng cầu xin nói: “Anh trai..... Thật là khó chịu..... Anh trai giúp em.....”

“Em muốn anh trai như thế nào giúp em?” giọng nói khàn khàn của Hoa Thần ở bên tai cô than nhẹ, ngón tay thon dài ở khe mông mềm mại của cô chuyển động không ngừng, trêu chọc đóa hoa phấn nộn của cô, đem nơi đó biến thành một mảnh ẩm ướt.

Thân thể Giản Hân mềm mại hơi hơi rung động, dứt bỏ cảm giác thẹn thùng, vội vàng mở miệng nói: “Anh trai. Cắm. Nhanh chút.”

Nghe vậy, Hoa Thần chỉ là đưa ngón tay giữa thon dài của mình cắm vào tiểu huyết của cô, Giản Hân khó nhịn vịn vẹo thân mình, gất giọng: “Anh trai!”

“Không phải cho em sao?” Hoa Thần căn bản là không thành thật cho ngón tay chậm rãi đi sâu vào bên trong tiểu huyết ẩm ướt của cô, nhanh chóng tìm được bên trong vách tường một điểm nhô ra, đầu ngón tay nhắm ngay vị trí kia hung hăng đâm hai cái, tựa như ý nguyện nghe thấy tiếng rên rỉ kiều mị của Giản Hân.

“Ngô a...” Giản Hân cảm thấy giống như có hàng trăm con trùng đang ở bên trong tiểu huyết cần nàng, tê dại khó có thể nhẫn lại, hận không có thứ gì cứng rắn thô to gì đó tiến vào hung hăng đâm vào cho hết ngứa, “Ồ..... Rất ngứa..... Anh trai mau cho em..... Anh trai.....”

Hoa Thần ác liệt rút ngón tay ra, cầm dương vật đã kiên định, dùng quy đầu to lớn đâm vào nhị hoa mềm mại của nàng, mỗi lần đều nhẹ nhàng đâm vào vài phần rồi sau đó nhanh chóng rút ra, biến thành Giản Hân tâm ngứa ngứa khó nhịn, hoa dịch không ngừng trào ra, theo đùi nhỏ giọt xuống dưới, đem sô pha dưới chân đều làm ướt.

“Anh trai..... em muốn..... Mau cho em.....” Giản Hân nức nở, vịn vẹo kiều đồn tuyết trắng đầy đặn, khát vọng người đàn ông thỏa mãn chính mình.

“Muốn cái gì?” cực đại quy đầu của Hoa Thần đang đứng trước cửa huyết của cô, nhẹ nhàng ra vào làm đóa hoa ẩm ướt hư không tưởng nổi, bức bách cô nói ra lời nói xấu hổ.

“Ngô..... Muốn anh trai thịt heo bông thao em..... thao chết em.....” Giản Hân từ từ nhắm hai mắt, nói ra lời cực kỳ tu nhân.

“Như vậy khát khao sao?” bàn tay to của Hoa Thần xoa mông cô, bàn tay nóng như lửa, dán ở bên tai cô nói ra lời nói nóng bỏng: “Anh trai cái này hảo hảo thao em, trong chốc lát đừng có khóc cầu anh ngừng!”

Nói xong, hấn mạnh thẳng lưng, nam căn phá bỏ đóa hoa mềm mại, hung hăng đâm thẳng đi vào.

“Ngô.....A a.....”

Giản Hân ngứa đầu khoáy ý rên rỉ, tiểu huyết thoải mái kịch liệt co rút, gất gao xoắn tại dương vật người đàn ông, nhất thời một trận khoái cảm mãnh liệt làm da đầu Hoa Thần run lên.

Hoa Thần ở trong cơ thể cô ngừng một lát, cảm thụ nhiệt độ bức người cùng xiết chặt, thở hổn hển mấy tiếng, mới vừa rồi dương vật chinh phạt đứng lên.

Tiểu huyết xôn xao bất an rốt cục chiếm được thỏa mãn, ra sức phun ra nuốt vào ở giữa côn thịt, Hai cái thịt cầu ở bên hông Giản Hân không ngừng đánh vào cái mông cô, cái loại chấn động này, lại dụ dỗ tiểu huyết từng trận co rút lại, hoa dịch tuôn ra. Giản Hân theo tiết tấu của Hoa Thần đóng đưa eo nhỏ mềm dẻo giống như rắn nước của mình, dần dần quên hết tất cả, một tiếng cao hơn một tiếng phóng đăng rên rỉ.

“Hảo thích..... Anh trai..... Hảo thô..... Thật dài..... Anh trai..... Dùng sức..... A..... Anh trai.....”

Hoa Thần bị cô kêu hăng hái tăng lên, cúi người một bên cấp bách nhào nặn bầu ngực của cô, khoảng cách ngắn càng thích hợp phát lực, anh di chuyển cực nhanh, mỗi một cú nhấp đều thật mạnh muốn dùng quy đầu xuyên vào bên trong của cô, Giản Hân vừa thích vừa khóc lại bảo, rất nhanh lên đến cao trào.

Ánh sáng ngọc ở tia lửa trong đầu bật ra, thân mình Giản Hân run run vô lực thò: “Anh trai..... Ta không được..... Anh trai.....”

“Nhanh như vậy lại không được, anh trai mới bắt đầu đâu.” Hoa Thần thô suyễn hô hấp phun ở trên sống lưng nàng, mười đầu ngón tay ở trên cái mông mềm mại của cô, bóp ra mười cái người tròn tròn tiểu oa nhi.

Mới từ cao trào xuống tới Giản Hân lại đau lại thích thét chói tai, tiểu huyết kịch liệt co rút lại.

Hoa Thần dừng lại động tác, bị cô hút một trận thở hổn hển, chờ khôi phục lại, thể này mới tiếp tục di chuyển thất lung tiếp tục đóng đưa.

Giản Hân chậm quá mức, gãy dựa chống đỡ đứng dậy, khó nhịn loạn choạng đầu, nức nở cầu xin ta thứ, Ùn ùn kéo tới khoái cảm lại đem cô bao phủ tại trong bể dục, tiểu huyết bị cọ xát qua lại, vừa đau lại vừa thích, sắp lại ngênh đón cao trào, mà Hoa Thần lại một chút dấu hiệu muốn bắn cũng không có. Giản Hân đành phải sử dụng tuyệt chiêu khóc:

“Anh trai..... Ngô a..... Anh trai thật lớn hảo thô..... Anh trai cầm em thật thích a..... Rất muốn ăn tinh dịch anh trai..... Anh trai mau bắn cho ta.....”

Hoa Thần nghe xong cô dâm đẳng kêu, quả nhiên phương trận đại loạn, Giản Hân cảm giác được cầm cô này nọ tăng vọt một vòng, trừu sắp có tiết tấu cũng hỗn động đứng lên, cô vội vàng quay đầu nhìn anh, vẻ mặt đáng thương, trong tay đang cầm nụ hoa chính mình xoa nắn, mông nâng lên cao làm cho hấn cắm, miệng kêu dâm đẳng: “Ân a..... Ân a..... Thật thoải mái..... Anh trai thao chết em..... Bắn vào tới được không? Em nghĩ muốn ăn tinh dịch anh trai..... Anh trai bắn..... Bắn đi..... Ân a.....”

Hoa Thần lại không nhin nổi, hạ thân cùng đi theo giống như một chú nừa là thẳng tiến vào trong, rốt cuộc ở một cú thúc hoàn toàn đỉnh nhập từ cung gián Hân giữa đầu thét chói tai còn anh rống lên một tiếng, hai tay kiềm chế hông của cô, dùng sức đứng vững ở phía sau mông cô, thật sâu cắm vào trong cơ thể cô bắn đi ra.

Tinh dịch nóng bỏng phun ra, lại nhiều lại nồng, tất cả đều trực tiếp bắn vào trong tử cung, Giản Hân run rẩy, suýt nữa bị bắn đến hôn mê bất tỉnh.

Ước nguyện ban đầu của cô ban đầu là cái gì a? Xụi lơ trong nháy mắt, cô cảm thấy cô đã hoàn toàn không nhớ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30: Đại tiểu thư thẳng thắn

Edit: Mai roy's

Tần đại tiểu thư là một người chấp nhất, Hoa Thần chịu không nổi cô liều chết quần lấy. Vì thế, làm cho cô từ một cái đi tìm việc, cho cô muốn chơi gì thì chơi. Hân biết cô chẳng qua chỉ muốn thỏa nguyện thôi, chỉ cần cô không xuất hiện ở trên màn ảnh, thì người Tần gia hẳn là không có ý kiến gì.

Nhưng mà Hoa Thần không dự đoán được, Tần đại tiểu thư vừa vào Hoa Liên ngày đầu tiên liền nổi lên ý muốn chơi đùa với nam nghệ sĩ của Hoa Liên.

Điện ảnh và truyền hình của Hoa Liên ở lầu 3, phòng làm việc dùng cho quay phim đúng lúc để đó không có người nào dùng, Tần đại tiểu thư một tay đẩy cửa đi vào một tay đẩy người đàn ông đi vào rồi khóa cửa lại. Sau đó hai người không đắn lòng được cấp bách hành động. Nhưng mà không chú ý tới trong phòng chụp ảnh đằng sau bức tường kỳ thật còn có người.

Giản Hân vốn là giúp Alex qua đây giúp kiểm tra sân bãi, ngay lúc đó cây bút trong tay rơi xuống, lập tức chạy theo vào phía sau trong góc phòng quay phim, Giản Hân đang đi vào bên trong để nhặt thì Tần Lộ mang theo người tiến vào, liếc liếc mắt một cái không thấy được Giản Hân trong góc phòng, vì thế lợi dụng phòng không có người để vụng trộm.

Vừa đi ra đột nhiên đụng tới tình hình như thế này, Giản Hân kịp phản ứng muốn khụ hai tiếng để cảnh báo thì đã muộn, cô vừa đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng rên rỉ quen thuộc:

“A..... Ân a..... Nhanh chút..... Dùng sức..... Ngô..... Hào thích.....”

Thanh âm của Tần đại tiểu thư xinh đẹp lại gợi cảm, Giản Hân cuối cùng vẫn không nhin nổi tò mò, tìm một góc độ không bị phát hiện để theo dõi diễn biến, chỉ thấy Tần Lộ bị một người đàn ông cao lớn chống ở trên tường, chân của cô ấy vắt tại trên lưng người đàn ông, váy bị vén lên cao, còn người đàn ông trái lại quần áo rất chỉnh tề, chỉ kéo ra khóa quần, thẳng lưng ở trong cơ thể cô ấy ra vào, không lưu tình chút nào va chạm.

Ở góc độ của Giản Hân có thể nhìn thấy rõ ràng tiểu huyết tron bóng non mềm của Tần Lộ cùng với hung khí to lớn của người đàn ông.

Côn thịt to lớn liều mạng ra vào bên trong tiểu huyết, hạ thân Tần Lộ tham lam nuốt lấy côn thịt, thanh âm rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, người đàn ông nhiều lần nhắc Tần Lộ nhỏ giọng mà đều không có hiệu quả, đánh phải cúi đầu hôn lên môi của Tần Lộ.

Người phụ nữ xinh đẹp lại biết chiều chuộng như thế, cái miệng nhỏ nhắn trên dưới đều bị chính mình ăn, ngậm lại người đàn ông nào cũng đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hẳn hôn Tần Lộ giống như ăn thịt người, phía dưới cắm vào càng mạnh hơn.

Đầu Giản Hân xoay chuyển, có phần miệng khô liếm liếm môi, trong lòng chờ đợi hai người sớm xong việc một chút.

Phía dưới của người đàn ông càng trở nên thô to, cũng không đủ giữ lâu dài, rất nhanh hẳn đã bị tiểu huyết tiêu hồn của Tần Lộ hút xuất ra, mạnh mẽ co rút vài cái, gằn nhẹ một tiếng, bắn đi ra.

Tần Lộ bị bắn vào vô cùng thích, giữa đầu vô lực dán vào vách tường, khuôn ngực đầy đặn dán vào trước ngực người đàn ông phập phồng thò gập, cuối cùng chờ cô ấy hưởng thụ đủ hẳn phun ra rồi đỡ lấy người Tần Lộ, cô ấy một phen đẩy hẳn ra, chính mình nhanh chóng thu thập xong rồi đi ra.

“Đại tiểu thư thỏa mãn rồi muốn đi?” Người đàn ông dự tính còn chưa hết, giữ chặt cổ tay Tần Lộ.

“Cần tôi cho anh tiền boa” Tần Lộ cười cười, ngón trỏ tinh tế đè trên lồng ngực hắn: “Hay là anh còn có thể cho tôi thỏa mãn lần nữa”.

Trong khoảng thời gian ngắn người đàn ông không cách nào làm tiếp lần thứ hai, hắn có chút xấu hổ, khụ một tiếng nói: “Không bằng giữ lại số điện thoại, lần sau nếu cô có cần_____”

“Không cần ----” Tần Lộ cắt lời của hắn ta, một lòng đẩy tay mình ra, “Thứ đã chơi qua, tôi không có hứng thú chơi lại lần thứ hai đâu.”

Nói xong, Tần Lộ liền lập tức thông thả đi ra, đi được vài bước quay đầu lại nhắc nhở nói: “Một lúc sau anh hãy đi ra, đừng để cho người khác nhìn thấy

tôi và anh ở cùng một chỗ”.

Người đàn ông trầm mặc, cũng rất phối hợp đứng lại tại chỗ.

Trời ạ, nằng bắt gặp cái gì đây, Giản Hân nín thở, sợ bên ngoài hai người kia phát hiện ra mình.

Người đàn ông cũng nghe lời, chờ Tần đại tiểu thư đi được hồi lâu, hần mới chỉnh lý chỉnh mình xong, ra cửa.

Giản Hân thấy hai người đi rồi, rồi mới từ góc phòng đi ra, nhưng mà, vừa thở ra một hơi, giấy tiếp theo cửa phòng đã bị mở ra.

Người đàn ông vừa rồi đi mà quay lại, nhìn cô, sắc mặt có chút không tốt lắm.

Giản Hân vội vàng xua tay: “Tôi chưa có nghe được cái gì hết, không có phát hiện gì cả”.

Nói xong, chạy nhanh đi, nhưng mà mới ra tới cửa, người lại bị kéo lại, hần ta nhìn cô, thấp giọng uy hiếp nói: “Không nhận thức được? Người phụ nữ vừa nãy chính là Tần gia đại tiểu thư Tần Lộ”.

“Tần Lộ là ai? Tôi không biết. Ủ, anh ____ tôi cũng không biết anh”.

Vừa nhìn thấy người đàn ông kia về mặt u ám, Giản Hân chỉ biết là đối phương không phải người hiền lành gì, cô lúc này mặt không đổi sắc nói dối, cô sớm đã nhận ra đối phương là nam diễn viên có chút tiếng tăm ở Hoa liên.

Hần ta hít mắt lại, con mắt tối tăm nhìn chăm chú cô một hồi, cuối cùng buông tha cho cô.

Đối với người mình không quan tâm, từ trước đến nay Giản Hân không ham bát quái, gặp được chuyện như vậy, những người khác còn có thể tò mò nghiền ngẫm một phen, còn Giản Hân thì vừa ra khỏi cửa đã ném chuyện này ra sau đầu.

Thẳng đến thời điểm tan tầm, cô và Hoa Thần cùng nhau xuống bãi đỗ xe, lại gặp được Tần đại tiểu thư, cô mới nhớ ra chuyện vừa rồi.

Bên kia, Tần đại tiểu thư đang đứng bên cạnh cửa xe gọi điện thoại, không tính cách quá xa, Giản Hân nghe được cô ấy nói với người bên kia là: “Tôi muốn thời gian cùng địa điểm”.

Hai từ ‘thời gian’ cùng ‘địa điểm’ này được Tần đại tiểu thư nói thật là nội hàm, thấy Hoa Thần quay đầu nhìn cô, cô vội vàng khụ hai tiếng: “Mùa thu tới rồi, thời tiết hanh khô, cổ họng không thoải mái”.

“Ý của em là không được thoải mái?” ánh mắt Hoa Thần âm thầm nhìn cô, thấp giọng mở miệng: “Buổi tối còn chơi đùa sao?”.

Vừa nghĩ tới ngày hôm qua, hình ảnh, mắt Giản Hân nháy mắt đỏ lên, vội vàng lắc lắc đầu.

Thời gian hai người nói chuyện, Tần đại tiểu thư tự mình lái xe đi trước, Giản Hân bị nhắc nhở đến chuyện ngày hôm qua, cuối cùng nhớ tới dự tính ban đầu, thử mở miệng hỏi: “Nghe nói..... Anh cùng Tần đại tiểu thư trước kia từng đính hôn qua?”.

“Ừ” Hoa Thần đơn giản đáp một tiếng.

“Kia, vì sao sau này lại tách ra.....” Lá gan của Giản Hân lớn thêm lại hỏi.

“Không thích hợp” Hoa Thần thản nhiên trả lời một câu, dường như không có cảm xúc gì, tựa như đang nói một mâm đồ ăn không thể ăn như nhau.

“không thích hợp” Giản Hân lập lại từ này, cơ hồ theo bản năng mở miệng hỏi: “Các người thử qua?”.

Hoa Thần quay đầu lại nhìn nằng, khoe môi cười đến có chút không có hảo ý: “Em chỉ phương diện nào?”.

“Khụ khụ.....” Giản Hân vội vàng che miệng mình, sợ chính mình lại hỏi ra vấn đề xấu hổ gì.

“Đừng nghĩ loạn” Hoa Thần nhìn nằng liếc mắt một cái, áp vào bên tai cô, tiếng nói khàn khàn gọi cảm mà lại mê hoặc: “Anh cũng không có để cho người phụ nữ khác kêu anh ‘anh trai’.”

Sau đêm đó, Giản Hân lại bị cưỡng ép kêu vô số tiếng ‘anh trai’.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31: Lời đồn bỗng nhiên bị thổi phồng

... Trải qua hai buổi tối thật sự rất mệt mỏi, Giản Hân đã hoàn toàn gạt bỏ sự việc này ra khỏi trí nhớ. Cô thực sự không nghĩ tới, lại càng không ngờ đại tiểu thư nhà họ Trần rốt cuộc cũng đã tự mang phiền toái đến cho mình, đây không phải mũi tên đã gián tiếp trúng hồng tâm hay sao?

Ngày hôm sau, có lẽ do còn bận việc khác nên Hoa Thần không tới công ty; Giản Hân thì đi làm như thường lệ. Dường như tất cả mọi người trong Hoa Liên đều cho rằng: sau tin đồn kia, Giản Hân đâu còn dũng khí mà đối diện với ánh mắt của họ; đây hẳn là dịp tốt để ngấm ngấm bàn tán sau lưng cô .

“Chẳng lẽ mối quan hệ giữa mình và Hoa Thần đã thực sự phơi bày ra ngoài ánh sáng?” Cô thầm nghĩ rồi buồn bực trở về văn phòng của mình. Bất ngờ, trên màn hình di động, một dãy số xa lạ hiện ra cùng với dòng tin nhắn: “Cô cùng với họ Hà đích thực đã lên giường?”

Giản Hân ngẩn người, không hiểu ra sao cả. Cuối cùng, cô chỉ hồi âm lại câu hỏi kia: “Tôi không biết cái gì mà lên giường với cả họ Hà, và lại là ai đang hỏi vậy?” Đối phương không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại còn liên tiếp gửi một loạt cảnh báo, nói rằng tin tức kia đã “may mắn” được các nghệ sĩ tích cực lan truyền . Ôm một bụng nghi hoặc, cô lần lượt xóa bỏ từng tin một, lập tức như thấy lại tình cảnh vô cùng khó nói tại phòng ghi hình hôm qua.

Trời ạ, ngày hôm qua, hai người trong hình yêu đương vụng trộm đến nỗi lại quên mất việc tránh camera? Hơn nữa, dù bây giờ xem xét lại, nín thở nhìn kĩ tấm hình này, nhưng phải làm cách nào để điều tra được đúng mục tiêu đây?

Giản Hân kinh hãi, rồi lập tức phát hiện ra rằng: Thực ra thì góc độ chụp cũng không được tốt, lại càng không ghi được chính xác khuôn mặt của hai người, chỉ có từ phần thân trở xuống là thấy rõ mồn một. Trong hình, cô gái kia bị người đàn ông mặc quần Tây đặt ở trên tường, quần áo thế nào, kiểu dáng ra làm sao cũng không thấy được rõ nét. Nếu chỉ dựa vào so sánh, sợ rằng phải là người vừa thông minh lại đặc biệt quen thuộc với họ thì họa chăng mới chính xác nhận ra .

Cuối cùng, cô cũng vì chuyện yêu đương vụng trộm của hai người kia mà thả lỏng, thờ phào nhẹ nhõm. Nếu việc đáng hổ thẹn này bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, nguyên nhân ban đầu sẽ nghiễm nhiên bị bỏ qua. Mà hôm qua, Giản Hân lại vô tình là người chứng kiến duy nhất; nếu ngộ nhờ thân phận của hai người kia thật sự bị bại lộ, có lẽ sẽ xuất hiện rất nhiều lời bịa đặt không tốt bên ngoài. Tần Lộ vốn đã không phải người dễ chọc, người đàn ông kia nhìn qua lại càng không phải...

Mà từ từ đã... Cô chợt nhớ lại... dòng tin nhắn kia... cái gì mà lên giường... tại sao đúng lúc này lại có người hỏi cô có phải hay không đã lên giường với cái kia người họ Hà ?

Giản Hân nghĩ mãi về dòng tin nhắn đó, nhưng oan trái thay là đối phương lại không màng tới việc trả lời. Cô ôm một bụng đầy nghi hoặc, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm Tần Lộ. Cô ta là nữ chủ nhân của Bình thị, hẳn cũng nên là người nắm được sự việc này. Hơn nữa, với thủ đoạn của người tung tin đồn kia, muốn khiến cô ta ra tay áp chế loại bỏ quả thực là không khó.

Giản Hân đi lên lầu hai tìm Tần Lộ, lúc này cô mới biết là hôm nay Đại tiểu thư cũng không có tới đây báo danh. Khi đi ngang qua phòng thay đồ, cô lại vô tình nghe được lời của mấy người phụ trách đang bàn tán: “Mọi người thấy việc nội bộ của Bình thị thế nào?”

“Đã sớm thấy rồi, thật là kịch liệt làm sao. Đến phòng chụp hình mà còn chưa chịu dừng lại.”

“Cũng không phải, mà tôi thấy lạ lắm. Từ lúc con trai của tiền Hoa tổng tiếp nhận Hoa Liên tới nay, đâu có nghệ sĩ nào dám tới công ty làm loạn? Lá gan của hai người đó quả thật rất lớn.”

“Nghe đồn rằng vị nữ chính kia chính là trợ lý đặc biệt của Hoa tổng. Sau khi hai người xong việc, còn trông thấy trợ lý kia do dự đứng ở cửa cơ.”

“Mấy người không phải nói, lần trước ở ga ra tôi còn trông thấy cả người ả ta dính sát vào Hoa tổng nữa kia.”

“Thật chẳng hiểu Hoa tổng làm thế nào mà lại có thể vừa mất ả ta được.”

“Tôi nghe nói, trước đây ả còn giả mạo là người của Bộ tuyên truyền, bây giờ tự xưng lại chen chúc bên người Hoa tổng, chẳng ai biết đích xác được là đã dùng thủ đoạn gì.”

“Còn có thể là thủ đoạn gì nữa? Không thấy ả ở Bình thị là dạng người phóng đảng thế nào sao?”

“Ừ, bây giờ hẳn đúng là như vậy.”

“Đúng đúng rồi, vừa thấy nữ nhân kia là liền chạy trốn mất dạng luôn.”

Họ cứ hần huyên mãi một chủ đề không dứt, đưa ra ý kiến rồi tranh luận không ngừng, cuối cùng lại chuyển sang công kích người nhà của Giản Hân. Lúc ấy, Giản Hân còn chưa nghe xong đã đi khỏi. Cô tức giận trở về văn phòng của mình, ngồi vào chỗ, trong lòng còn không ngừng cảm thán: “Đám người vào Hoa Liên, không đi làm biên kịch thì đất nước này quả thật là lãng phí nhân tài.”

Một lần nữa, Giản Hân lần lượt mở lại mấy tin nhắn, cẩn thận vị nữ chủ nhân Bình thị kia. Hôm qua, Tần đại tiểu thư buộc tóc rất cao, nên tất nhiên không nhìn rõ được màu tóc của cô ta. Hơn nữa, Tần Lộ lại có vóc dáng hoàn toàn không khác với Giản Hân là bao, chưa thấy lúc hai người không mặc đồ thì quả là không thể phân biệt. Còn nữa, hôm qua tên diễn viên chính họ Hà kia chặn cô ở cửa, tình huống đó không biết đã bị bao người thấy được

rồi lấm mồm truyền đi lung tung, mọi người cũng vì thế mà hiểu lầm nhân vật nữ kia chính là Giản Hân.

Giản Hân có chút buồn bực. Loại oan ức này, cô vốn không có khả năng gánh vác, huống chi để giải thích với bên ngoài ắt phải có cả lời thú nhận của Tần Lộ mới được. Nhưng mà, Tần đại tiểu thư vừa là người có thân phận, mặt khác lại còn là người của công chúng, cô nào dám trêu vào.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được cách giải quyết ổn thỏa, lúc này cô mới đành báo tin cho Hoa Thần. Sợ anh đang bận nên cô cũng không tiện gọi điện thoại, chỉ gửi cho anh tin nhắn tóm tắt ngắn gọn tình hình. Phía bên kia, Hoa Thần rất nhanh đã hồi âm. Đường như đúng là đang vội, vì anh chỉ nhắn lại vài chữ đơn giản: “Chờ tôi trở lại xử lý...”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 32: Công khai quan hệ

Edit: crazy_crazy - Tinh Vân Tộc

Đợi đến chiều, Hoa Thần vẫn chưa trở về, Giản Hân muốn gọi cho Hoa Thần, nhưng lại thôi.

Là Hoa Thần ra tay? Tuy chỉ là tin đồn nhảm, không rõ chân tướng nhưng khắp nơi vẫn nghe lời đồn nhảm, trưa nay Giản Hân gọi com ở ngoài, khắp nơi đầy tai tiếng, cô rất ngại ra ngoài.

Đang đau đầu, Alex lại xách theo túi quần áo và dây cao gót mở cửa bước vào.

“BOSS ra lệnh cho tôi đem đến cho cô, cô chuẩn bị một chút đi, tôi cùng anh ấy tham dự tiệc đấu giá từ thiện Lan Đô Hội.”

“Lan Đô Hội?” Giản Hân kinh ngạc, thấy Alex gật đầu.

Đó cũng không phải là buổi đấu giá bình thường, mỗi năm tiệc từ thiện Lan Đô Hội hội tụ vô số nhân vật nổi tiếng trong thương giới, giới chính trị, bao nhiêu người muốn vào, nhưng vé mời lại cực kì ít, không phải có tiền là có thể vào được. Vậy nên mới nói vào được đây coi như là quang vinh, các ngôi sao lớn nếu đi cạnh người có chức vụ cao sẽ may mắn được tham dự, giá trị con người cũng được nâng lên cao.

Hoa Thần muốn mang cô đi theo đến yến tiệc kiểu tiệc này, chắc là vì công việc.

Giản Hân lúc này mới gọi điện thoại cho anh: “Tổng giám đốc, anh muốn dẫn em đi hội đấu giá?”

Hoa Thần trả lời ngắn gọn: “Ừ”..

Giản Hân: “Sao bỗng nhiên lại như vậy?”

Hoa Thần giọng điệu thản nhiên: “Dù sao đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Cho nên anh nói ra trước?

Giản Hân xấu hổ: “Chỉ là, em còn chưa chuẩn bị gì.”

Hoa Thần: “Em phải chuẩn bị cái gì?..”

Giản Hân: “.”

Hoa Thần: “Không phải em nói không thích bị người khác hiểu lầm sao, vừa đúng lúc có thể làm rõ mọi chuyện.”

Cho nên thông qua công việc, tạo ra buổi gặp mặt?

Giản Hân vẫn còn có chút do dự: “Chỉ cần chúng ta có thể ở trước mặt mọi người tỏ ra thân mật một chút là được rồi.”

Hoa Thần: “Ví dụ?”

Giản Hân: “.”

Thật sự từ lúc quen biết Hoa Thần đến nay, Giản Hân chưa từng che dấu chuyện gì, Hoa Thần cũng rất thản nhiên, chẳng qua là hai người đều không nói toạc ra.

Không biết có phải tại vì âm thanh quá thấp, mọi người mới cho rằng cô quỵên rũ anh, hoặc là cô bị anh dấu kĩ.

Nhìn trong túi có bộ lễ phục tuyệt đẹp, Giản Hân cũng muốn lên giọng một lần, tạo ra vẻ mặt tàn nhẫn, nhưng nghĩ đến cho cùng thì đây cũng là hoàn cảnh xa lạ không hợp với mình, dù sao cô cũng có chút khấn trương, trong khấn trương còn có chút bất an, hình như cô nhận thấy có chút không đúng, nhưng lại không nói ra được không đúng chỗ nào.

Giản Hân không có thói quen làm mọi chuyện trọng quá mức, lần trước Hoa Thần mang theo cô đi đến một tiệc rượu cũng không thấy thú vị, mà giờ buổi tiệc từ thiện vào tối nay, hoàn toàn không giống những buổi tiệc rượu đó, Giản Hân có thể đoán trước đêm nay nhất định là một đêm vừa khó chịu vừa khó quên đối với cô.

Tiệc tối sẽ bắt đầu lúc 8 giờ rưỡi. Giới chính trị không thể không khiêm tốn, tất cả đều đi bằng cửa sau. Giới diễn viên nghệ sĩ thì lại tỏa sáng vô cùng, ai cũng muốn bước lên thảm đỏ cửa lớn một lần. Giới kinh doanh thương trường thì sao cũng được, ai thích cửa nào đi cửa đó.

Hoa Thần từ trước đến nay không thích gây sự chú ý, mấy năm trước thường đi vào bằng cổng sau, lần này lại thay đổi, mang theo Giản Hân đi vào bằng cổng chính, lập tức làm kích động các phóng viên đang ngồi chờ canh dữ cửa chính.

Cửa kính xe vừa mới hạ xuống, các phóng viên ủa lên, tạch tạch tạch chụp ảnh không ngừng.

Hoa Thần tuy có chút khó chịu theo thói quen nhưng vẫn xuống xe, nghiêm trang mở cửa, đỡ Giản Hân ra.

Giày cao gót Rene Caovilla nạm đá quý, phía gót giày được khắc đôi cánh màu bạc, đi ở chân cô nhìn cân xứng, như thể đôi giày này được làm ra là để dành riêng cho cô. Vừa mới định bước chân xuống, bỗng “Cạch”, chiếc giày cao gót 10cm từ chân cô rơi xuống.

Đây là bạn gái của thiếu gia Hoa gia Hoa Thần? Sao bộ dáng lại có chút vụng về?

Các vị phóng viên tò mò nhìn Hoa Thần, thấy đối phương vẻ mặt bình tĩnh, quý xuống, tí mi đi lại giày giúp cô.

Trời ạ, người này không nể mặt Hoa Tổng sao, người bên trong rốt cuộc có thân phận gì?! Nhóm phóng viên như nhận được tin tức từ trên trời rơi xuống, chụp ảnh không ngừng.

Sự việc lần này, sau lưng đã nhanh chóng đăng tin, lúc này Hoa Thần nhanh chóng đứng lên, xoay người đem chủ nhân của đôi giày dắt ra.

Mái tóc đen tùy tiện búi, vài cọng tóc mềm mại theo sườn mặt buông xuống, lướt qua đường cong của bộ ngực, cho đến khi Hoa Thần ôm lấy eo cô.

Giản Hân ngẩng đầu trong nháy mắt, mắt suýt nữa bị ánh đèn flash làm mù.

Tục ngữ nói người đẹp vì lụa, Giản Hân vốn xinh đẹp, giờ được Hoa Thần trang điểm tí mĩ, thu hút mọi ánh nhìn.

Dáng người yểu chuyển mặc phong cách như vậy nhìn hơi đơn giản, váy được may ắn, uốn lượn theo theo đường cong hoàn hảo, càng xuống dưới vài càng mỏng, làn gió đêm thổi qua, làn váy như mặt nước, nổi lên tầng tầng cuộn sóng, như một đóa hoa nhỏ nhắn khẽ nở rộ.

Giản Hân được chuyên gia trang điểm làm cho giống như một nữ thần vừa mới hạ xuống phạm trần. Ánh mắt có chút mịt mờ.

Hôm nay bộ đồ mà Hoa Thần chọn cho cô, chắc hơn 12 vạn, bây giờ xuống xe, ngay cả người cũng không thấy rõ, chỉ thấy khắp nơi một màu trắng bạc, cả người cảm thấy không được tốt lắm.

Cô bị dọa, chân không đứng vững, cơ thể xiêu vẹo, ngã xuống đất.

Không phải chứ, bị xúi mạt ngày nơi này, cô cả đời cũng không giám ra khỏi nhà gặp người khác.

Giản Hân tuyệt vọng nhắm mắt, nhưng không hề cảm thấy đau, mở mắt ra thấy Hoa Thần vừa gạt đầu với mọi người, vừa tự nhiên thuận thực đỡ cô.

Giản Hân bất động, cuối cùng bị Hoa Thần ôm vào người, một bên anh đỡ cô bước lên thảm đỏ, một bên cúi đầu, nói nhỏ với Giản Hân: “Em muốn anh ôm em đi vào?”

Giản Hân bị dọa, nhanh chóng đứng lên nói: “Không có! Tuyệt đối không có!”

Đùa sao, lúc này anh giúp cô đi giày, ngày mai chắc chắn sẽ có không ít tin tức, nếu bây giờ tiếp tục ôm, Giản Hân không giám tưởng tượng.

Bị cảnh cáo như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy lưng không còn đau, chân cũng không còn bị rút gân. Đứng thẳng dậy, kéo Hoa Thần đi nhanh vào hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33: Tro cốt làm thành kim cương

Edit: crazy_crazy - Tinh Vân Tộc

Ba tầng của hội trường được trang trí bằng những cây cột trắng ngà cũng những bông hoa tươi, ở giữa đặt mấy chục bàn thức ăn, quanh lễ đài thấp hàng nghìn ngọn nến, nhiều người thật là không biết sợ lửa.

Hội trường đã có không ít người nhưng nhìn chung đều tương đối nhàm chán: đàn ông mặc tây trang, đi giày da cùng với những cô gái mặc trang phục đẹp đẽ. Ngẫu nhiên có vài bồi bàn bụng khay, mồm đi qua.

Hoa Thần ôm Giản Hân bước vào, hấp dẫn mọi ánh mắt, cả nam lẫn nữ không trực tiếp thì cũng lén nhìn hai người, thậm chí còn có người hơn 80 tuổi, mấy năm liên tục đạt được giải Noben bác sĩ đem ánh mắt của mình rời khỏi vợ.

Tuy tò mò, hóng chuyện bất quá nhưng vài giây sau ai cũng đều quay người lại, tiếp tục nói chuyện phiếm, làm bộ như không có việc, chỉ có vài người bước lên chào hỏi Hoa Thần.

Lúc nhìn thấy Giản Hân, ai cũng hỏi, ví dụ như, vị tiểu thư này là ai? Thiên kim nhà ai? Theo anh trở về? Nhìn rất lạ mắt.

Không phải tiểu thư gia tộc nào, cũng không phải là nữ minh tinh, nhìn cô thấy quen thuộc mới là lạ. Giản Hân đã nghĩ ra cách, lại thấy Hoa Thần lập đi lập lại một bài giới thiệu: Đây là bạn gái tôi, Giản Hân, đây là XX cùng XX.

Giản Hân gật đầu mỉm cười, không phải ‘Chào, đã lâu không gặp’ ‘Rất vui khi được gặp lại’ thì cũng là ‘Chào anh, chào chị’ ‘cảm ơn, cảm ơn’, đối phương vươn tay thì lịch sự nắm. Trong lòng thầm ghi nhớ tên đối phương để ngày mai tìm hiểu.

Trường hợp như vậy quả thật không hợp với Giản Hân, xem trọng địa vị của Hoa Thần, thái độ của mọi người càng thêm thân thiện, có vài người tìm đề tài để trò chuyện, Giản Hân đôi lúc cũng tham gia.

Hoa thần mang theo cô đi một vòng, tiệc rượu cũng bắt đầu. Vì lần này nhiều người tới, cho nên giới chính trị, thương giới đều chọn ra người lên nói chuyện, Hoa Thần cũng bị cử đi làm đại biểu.

Chuẩn bị lên lễ đài, Hoa Thần đem ly rượu trong tay Giản Hân cho bồi bàn, dặn dò: “Anh đi một lát, đừng uống rượu, đừng đi lung tung.”

Giản Hân vốn không hứng thú gì loại tiệc này, gật đầu, bước sang một bên, nhờ bồi bàn lấy cho mình dao và đĩa ăn, gấp phải miếng cá ngừ lát dĩa.

Vừa chuẩn bị cho miếng cá vào miệng, bỗng nghe thấy một âm thanh thân nhiên: “Jess!”

Giản Hân quay đầu, thấy Christy mặc lễ phục màu đen, đi đôi giày cao gót gần 10cm nhanh chóng bước đến, lạnh lùng nhìn cô. Cô ổn định lại tâm trạng, nghe thấy đối phương nói: “Không ngờ tới nay cô là người đến cùng Hoa Thần.”

“Ừ. Thật sự tôi cũng không ngờ....”

Giản Hân cười gượng hai tiếng, Christy liếc mắt đánh giá cả người cô, bỗng nhiên nâng ly rượu: “Đêm nay cô rất đẹp, tôi kính cô một ly.” Nói xong tự mình uống.

Giản Hân ngượng ngùng, gọi bồi bàn đến, cầm ly rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm, Christy lấy thêm một ly: “Rượu này không tệ lắm.” Nói xong rồi tiếp tục uống.

Giản Hân tròn tròn mắt, rốt cuộc Christy lại đây làm gì, không phải cô ấy muốn uống đến say khướt chứ.

Nhìn Christy hào phóng uống cạn hai ly rượu, Giản Hân vội vàng đuổi bồi bàn đi, mọi người đều nhìn thấy nhưng không có ai bước ra can ngăn, cô rất tò mò Christy rốt cuộc là đến đây cùng ai.

Sau khi uống vài ly rượu, ánh mắt Christy nhìn Giản Hân có chút khác thường, rốt cục nói thẳng vào vấn đề: “Jess, tôi có thể hỏi cô một chút được không? Cô và Hoa Thần bắt đầu từ khi nào vậy?”

Vụ này gọi là có thể hỏi sao một chút sao? Cô còn chưa đồng ý mà đã hỏi. Giản Hân bất đắc dĩ nhìn Christy, do dự một chút nhưng rồi vẫn nói: “Ba tháng trước.”

Ba tháng trước hình như Christy còn đang hẹn hò với Hoa Thần, Giản Hân trả lời xong, sợ Christy trả thù, cô đứng thẳng, tập trung lực chú ý, chuẩn bị né hành động tiếp theo của Christy, ví dụ như đập vỡ ly rượu, phá mấy thứ xung quanh.

Giản Hân đợi nửa ngày, Christy vẫn không có động tĩnh gì, một lúc sau cô ta bật cười, nhìn về giữa hội trường.

Trên lễ đài, Hoa Thần đang nói chuyện, chiếc nhẫn anh đeo ở ngón cái bàn tay phải nhẹ phát sáng.

Các loại đồ châu báu đều có những đặc điểm khác nhau, chắc chắn sẽ nhận ra được, Christy nhìn thấy chiếc nhẫn liền cảm thấy chỗ viên kim cương có chút không đúng.

Không phải đồ đạt tỉ lệ tinh xảo cao nhất, thật sự không xứng với thân phận của Hoa Thần, mà Hoa Thần lại rất yêu thích, không bao giờ để nó rời khỏi tay. Vì tò mò, Christy chụp ảnh chiếc nhẫn rồi gửi cho người bạn làm ở giới châu báu nhờ tìm hiểu dùm.

Kết quả đúng như dự đoán của cô, chiếc nhẫn đó quả thật không bình thường, viên kim cương trên nhẫn là do tổng hợp nhiều chất lại tạo thành, nhưng như thế không thể hiện nhẫn không quý giá, ngược lại, đó là một món đồ quý giá không thể dùng tiền tài mà mua được.

Viên kim cương trên nhẫn là dùng tro cốt của con người tạo thành, con người nặng mấy chục kg sau khi bị hỏa tang chỉ còn lại 2kg tro cốt, cuối cùng biến thành 2 ca-ra kim cương. Đó là hạng mục của công ty Algordanza Thụy Sĩ, dùng tro cốt tạo thành kim cương, để biểu lộ sự thương tiếc hoặc tưởng niệm người đã khuất.

Theo Christy biết, người ở Hoa gia chết cũng không có ai lựa chọn hình thức hỏa táng, nên chắc chiếc nhẫn đeo trên tay Hoa Thần không phải là để tưởng niệm người thân. Trúc giác cho cô biết, tro cốt tạo thành kim cương chính là của cô gái kia.

Christy cũng không phải là một người yếu đuối, ngay từ đầu cô đã biết Hoa Thần đối với cô không thật lòng, mà cô có đủ thông minh, có đủ xinh đẹp, chỉ không còn trong trắng, hai người quan hệ với nhau theo nhu cầu của bản thân, nếu cô vì một chiếc nhẫn mà phát ghen thì thật là buồn cười.

Biết được sự thật của chiếc nhẫn, Christy không hề cảm thấy đã kích, chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc, cô không ngờ Hoa Thần lại là một người thâm tình như vậy.

Trên đài, Hoa Thần đang nói chuyện, Christy nhìn Giản Hân đơn thuần đứng cạnh: “Jess, cô đã từng nghe nói qua mối tình đầu của Hoa Thần chưa?”

“Hả?” Giản Hân sững sốt, nhanh chóng thu hồi sự tò mò trên mặt, mở miệng nói: “Chuyện quá khứ tôi không có hứng thú.”

“Không có hứng thú?” Christy cười, hứng thú nhìn chằm chằm cô: “Vậy chắc là cô cũng không biết lai lịch của chiếc nhẫn đeo trên ngón tay cái của Hoa Thần.”

“Nghe nói, kim cương trên mặt nhẫn, hợp thành từ tro cốt mối tình đầu của anh ấy.” Christy nói tiếp.

Giản Hân không nói gì, quay đầu nhìn Hoa Thần đang đứng trên đài, chiếc nhẫn của ngón cái của anh, cô rất quen thuộc vì lúc nào anh cũng đeo. Cô chưa từng nghĩ tới, chiếc nhẫn đó lại có liên quan đến phụ nữ.”

“Cô không tò mò chuyện của Hoa Thần sao?” Christy thấy cô như vậy, rên sát khi còn nóng (lợi dụng thời cơ) nói: “Cô không muốn biết tại sao Hoa Thần lại thích cô?”

“Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?” Sắc mặt Giản Hân bắt đầu không tốt, thái độ đối với Christy cũng không còn khách khí.

“Tôi cũng không có ác ý.” Christy nhìn cô, cười tươi: “Jess, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu thôi.”

“Nhắc nhở tôi cái gì?” Tuy không tin Christy thực sự xuất phát từ ý tốt, nhưng Giản Hân vẫn hỏi.

“Nhắc cô không nên hăm quá sâu.”

“.....”

“Khi Hoa Thần gọi điện chia tay với tôi, tôi đến văn phòng của anh ấy chỉ thấy một tấm chỉ phiếu đặt trên bàn, ngay cả người cũng không thấy. Tuy không biết tình hình của cô thế nào nhưng, Jess à, cô nên nghe tôi đi.” Christy nói đến đây, mỉm cười: “Bên cạnh Hoa Thần có bao nhiêu người phụ nữ tôi không biết rõ, tôi chỉ biết tôi không phải người duy nhất bị đá, mãi cũng sẽ không có người cuối cùng.”

Khiêu khích trắng trợn, trong lòng Giản Hân vốn đang có chút áy náy, giờ mất hết toang bọ, nở nụ cười, châm chọc nói: “Tôi không cần biết cô có phải người cuối cùng hay không. Cho dù không phải, cũng có liên quan gì đến cô sao?”

Christy nhìn cô chằm chằm, không nói gì nữa, cười rồi xoay người rời đi.

Giản Hân nhìn cô rời đi, trong lòng cũng không còn trấn tĩnh được như ngoài mặt.

Đúng rồi, tại sao Hoa Thần lại thích cô? Vấn đề này nói trúng tim đen của cô, thật sự Giản Hân không biết phải trả lời như thế nào.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu, cô sợ cảm giác bất an, thấp thỏm này. Trong tiềm thức, cô sợ hãi, sợ một ngày nào đó Hoa Thần sẽ chia tay với cô.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34: Muốn thử ở trên xe?

Edit: crazy_crazy – Tinh Vân Tộc

Buổi tiệc bán đấu giá rất nhiều thứ: Châu báu, trang phục, đồ sứ, tranh ảnh... Có nhiều thứ Giản Hân dù nhìn không biết, nhưng cũng cảm thấy được giá của nó đắt hơn bình thường rất nhiều.

“Vừa ý cái nào thì nói cho anh biết.” Hoa Thần nói nhỏ vào tai Giản Hân.

“Cái gì cũng được?” Giản Hân thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), lắc đầu, “Em cảm thấy mấy thứ kia đều không đáng giá như vậy.”

“Tới nơi này là để làm từ thiện.” Hoa Thần lắc ly rượu trong tay: “Không em cho rằng họ mời chúng ta đến đây để làm gì?”

Giản Hân im lặng, cuối cùng hiểu được ý tứ của Hoa Thần, anh phải quyên góp tiền, cũng không phải thật lòng cho cô mua này nọ. Nhất thời cô cảm thấy không còn hứng thú, đến giới thiệu cũng lười nghe, cuối cùng Hoa Thần tự mình mua hai bức thư họa (tranh chữ).

Trên đường về, Hoa Thần bỗng nhiên mở miệng hỏi Giản Hân: “Đưa cho em hai tấm thẻ tín dụng em đều không dùng?”

A? ! Lúc này Giản Hân mới nhớ lúc trước Hoa Thần có bảo Jeff đưa cô hai thẻ tín dụng, cô vẫn chưa động đến, ngay cả mật mã cũng chưa đổi, cũng không biết trong đó có bao nhiêu tiền. Sau Hoa Thần đưa cho cô cách dùng, cô có lật xem vài lần nhưng rồi cũng nhanh chóng quên, mãi đến nay cũng chưa dùng qua.

Có lẽ Giản Hân cảm nhận được, nếu ngày nào đó cô và Hoa Thần chia tay, chắc chắn anh sẽ dùng tiền bồi thường, trong tiềm thức cô vẫn mong Hoa Thần sẽ không dùng đến cách đó.

“Không có gì muốn mua.”

Giản Hân trả lời một câu đơn giản, đột nhiên nhớ tới lời thoại của tổng giám đốc bá đạo: Làm bạn gái của tôi, không cần phải lo nghĩ gì cả, tiền tiêu thoải mái.

Trong lòng bỗng buồn cười, không biết nếu những lời ngày được nói ra từ miệng của Hoa Thần thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Nhưng chắc chắn đại Boss Hoa sẽ không nói ra những lời kích cầu huyết như vậy, quay đầu nhìn cô: “Đây là lần đầu anh nghe phụ nữ nói lời đó.”

Nghe lời này Giản Hân có chút buồn phiền, bạn gái trước đây của anh thế nào cô không biết, nhưng cô lại âm thầm hy vọng xa vời – nếu anh không có nhiều tiền thì tốt rồi.

Giản Hân im lặng không nói gì, lấy dũng khí mở miệng nói: “Tổng giám đốc, em có thể hỏi anh một chút được không?”

Bỗng nhiên lại gọi “tổng giám đốc”, Hoa Thần nhíu mi: “Em muốn hỏi gì?”

“Tổng giám đốc, anh đã từng có bao nhiêu cô bạn gái?” Giản Hân hít vào một hơi, bất chấp tất cả bổ sung thêm: “Trong tôi hay ngoài sáng đều tính.”

Mày Hoa Thần hơi nhăn lại: “Em xác định muốn biết?”

Giản Hân bày ra vẻ mặt thông dong chịu chết: “Anh nói đi, em chịu được.”

Hoa Thần khép nhẹ đôi mắt, không nói gì, Hoa Thần im lặng càng lâu, Giản Hân càng bớt lo lắng, cuối cùng nhịn không được nói thảm một câu: “Chẳng lẽ đặc quyền được biết em cũng không có....”

Hoa Thần không nhìn cô, thản nhiên đáp: “Anh đang tính.”

Đang tính? ! Có quá nhiều nên không nhớ hết? !

Câu nói nhẹ nhàng của Hoa Thần đã kích Giản Hân nặng nề, cô chán nản mở miệng: “Quên đi, anh nói cho em biết anh thực sự thích mấy người là tốt lắm rồi.”

Hoa Thần sững sốt, ngón tay vô tình vuốt ve chiếc nhẫn, mày cau lại.

Trong lòng Giản Hân lộ bộ, chỉ cảm thấy trái tim bị động tác vô tình của anh néo mạnh, cũng không biết qua bao lâu, lúc Hoa Thần chuẩn bị mở miệng, cô rút cuộc chịu không nổi cúi người thở dốc.

“Sao vậy?” Hoa Thần đỡ lấy cô, nhíu mi nhìn cô chăm chăm.

“Không có gì, có thể là buổi tối ăn hơi nhiều hải sản, bụng có hơi không thoải mái.” Giản Hân không dám nhìn anh, mở miệng nói dối.

Hoa Thần cũng không nghĩ nhiều, đặt thẳng đùi, cho Giản Hân gối đầu lên, vén áo cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa.

Động tác này của anh, làm khoe mắt nổi lên tia ẩm ướt, cô đột nhiên không muốn hỏi gì nữa, dù ngày mai có chia tay, coi như đây là một giấc mơ đẹp, ít nhất trong giấc mơ này, cơ thể anh ấm áp, ánh mắt ôn nhu, ngay cả... Chôn cô trong cơ thể nóng rực vì dục vọng.

Cô đứng dậy, cọ cọ vào bộ vị nơi bắp đùi Hoa Thần, hơi cúi đầu, hơi thờ phả vào vật kia.

“Tốt lắm?” Giọng Hoa Thần từ trên đỉnh đầu truyền đến, khàn khàn mà gọi cảm.

“Đúng vậy.” Tay cô đặt trên đùi anh, vùi đầu vào giữa hai chân, liếm nhẹ vào bộ phận đang có dấu hiệu cương cứng kia.

“Tốt lắm nên?” Anh dùng một tay đỡ cô ngồi dậy.

Cô thuận thế ngồi lên đùi anh, cọ ngực vào người anh, hai chân kẹp chặt thắt lưng, vuốt về cơ bụng anh, hạ thân cố ý tiếp xúc thân mật với dục vọng nóng bỏng, thổi nhẹ vào tai anh: “Hoa Thần.....”

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi tên anh thân mật như vậy. Hơi thở mềm mại phun bên tai ngứa ngứa.

“Muốn thử ở trên xe?” Anh siết chặt cảm cô, kiểm chế dục vọng, bắt lấy bàn tay nhỏ bé không chịu an phận.

“Ừm....” Cô mở to đôi mắt chứa đầy tình dục, nhìn chăm chăm vào anh.

“Quay về khách sạn!”

Hoa Thần ra lệnh một câu ngắn gọn, sau đó đem màn xe kéo ra, ngăn cách tầm mắt của lái xe. Xoay người đem Giản Hân đặt dưới thân. Cúi đầu hôn cô, đem âm thanh kiều mị nuốt vào trong bụng, ngón tay hô ráp nhẹ nhàng lướt qua da thịt cô. Vòng ra phía sau lưng.

Khóa váy bị kéo rớt ra, cơ thể cô xụi lơ, cảm nhận từng đợt khoái cảm, vô lực ôm anh, giống như một khối gỗ, chìm nổi trong bể tình dục.

Về đến khách sạn, quần áo anh vẫn chỉnh tề như trước, còn quần áo cô thì hỗn loạn khỏi nói, lúc trên xe bị anh dùng tay biến thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35: Nhũ giao

Edit: Mạc Hy

Beta: crazy_crazy

Hoa Thần ôm Giản Hân xuống giường, Giản Hân liền vươn tay kẹp chặt cổ anh, dùng mũi cọ sát nhẹ nhàng vào vầng trán thanh tú của ai kia, khẽ liếm khuôn mặt anh hết như mèo nhỏ. Chẳng phải chỉ uống một chút rượu thôi sao? Vậy mà lại say khướt thế này?

“Vẫn còn chưa đủ? “Lông mày Hoa Thần hơi nhăn lại, Giản Hân bất ngờ hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của anh, cúi đầu gọi một tiếng: “Hoa thần.”

Hoa Thần kéo tay của cô xuống, đề lên thân hình mảnh mai tựa hồ điệp kia, khàn giọng nói: “Ngoan nào, để anh gọi đồ ăn cho em.”

Phòng trường hợp Giản Hân đói bụng, Hoa Thần vươn tay cầm lấy điện thoại ở đầu giường, mới chuẩn bị gọi người mang cháo đến, đã bị cô bất ngờ xô ngã trên giường.

Giản Hân trèo lên người Hoa Thần, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, chỗ bụng dưới hơi lộn xộn, lộ ra cơ bụng săn chắc, khỏe mạnh. Hô hấp của cô trở nên dồn dập, chậm rãi tách hai chân đang kẹp chặt người anh, cúi đầu liếm vành tai Hoa Thần, thì thầm nói: “Em chỉ muốn ăn anh.”

Giản Hân chậm rãi cởi cúc áo, cơ bụng săn chắc dần dần lộ ra sau lớp áo sơ mi trắng khiến cho yết hầu của cô trở nên khô khốc. Giản Hân thay đổi tư thế, ngồi chồm lên trên người Hoa Thần, cúi bỏ thắt lưng của anh, giải thoát cho cự vật đang kịch liệt kìm nén chờ phát tiết.

“Đừng nháo.” Hoa Thần vừa định ngăn cản, thì đã bị Giản Hân dùng bàn tay nhỏ bé bao phủ.

“Đừng.” Cổ họng anh phát ra âm thanh gấp gáp, vật nhỏ kia khẽ giật.

Giản Hân đưa hai tay nắm lấy dục vọng của anh, nhẹ nhàng vỗ về, nhìn sâu vào đôi mắt của người kia nuốt nước miếng, cắn nhẹ cánh môi anh dào: “Anh trai, không bằng chúng ta chơi trò mới đi.”

“Em định làm gì?” Hoa Thần nhìn cô, thấy Giản Hân đang tự cởi quần áo của mình, quỳ xuống bên người anh, lấy bộ ngực mềm mại của mình kẹp lấy cự vật của anh rồi nhẹ nhàng ma sát.

Ngực Giản Hân mềm mại như xốp, khe ngực vừa hẹp vừa sâu làm Hoa Thần vô cùng sung sướng, hơn nữa cô còn cố ý không dùng hết sức, làm anh thiếu chút nữa không kiềm chế được.

Bụng dưới cảm thấy khó chịu, hô hấp của Hoa Thần ngày càng nhanh hơn, Giản Hân thấy vậy càng ma sát mạnh hơn nữa, giữa hai chân từ từ tràn ra dịch nóng, cô khó nhin cợ hai chân của mình: “Anh trai thích không? Thích thì xuất ra đi.”

Hoa Thần thở hổn hển, không trả lời cô, Giản Hân cảm thấy thất bại, cúi đầu liếm đỉnh cự long kẹp giữa ngực mình.

Hoa Thần thở mạnh, dùng sức tự tay nhấc eo Giản Hân lên, phần thắt lưng của hai người cuốn vào nhau, anh đè lên trên người cô, hung hăng nắm lấy bầu ngực đầy đặn, cô cắn nhẹ lên cổ anh, Hoa Thần gầm nhẹ: “Lá gan ngày càng lớn đây mà, học được từ đâu mấy chiêu thức này, thậm chí còn đùa giỡn với anh?”

Giản Hân không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh, hàm dưới hơi nâng lên, lộ ra chiếc cổ với đường cong hoàn mỹ, tình dục làm đôi mắt anh càng thêm nóng.

“Hoa Thần.”

Cô cúi đầu gọi một tiếng, Hoa Thần đứng thẳng dậy: “Tự mở hai chân mình ra. “

Giản Hân làm theo, Hoa Thần cảm lấy đùi cô, đem cự vật của mình đẩy sâu vào trong.

Bấp đùi Giản Hân truyền đến sự tê dại, bám chặt cơ thể của anh, trán anh có thấm ướt mồ hôi, vừa gọi cảm, lại rất mạnh mẽ.

Đôi chân thon dài của cô quấn chặt lấy eo rắn chắc của anh, nhỏ giọng rên rỉ: “Sâu quá. Nhẹ chút. A. Không chịu nổi.”

“Không chịu nổi? Nhẹ chút?” Hoa Thần mạnh mẽ tiến vào, mỗi lần đều chạm vào nơi sâu nhất của cô, thấy Giản Hân cầu xin tha thứ, anh cúi xuống, cắn răng thì thầm vào tai cô: “Lúc bản thân phóng túng sao không lo lắng giờ lại khó chịu?”

Giản Hân không trả lời, thân mình vận vẹo thừa nhận, cơ thể thiếu nữ trắng nõn uốn lượn lộ ra đường cong mê người, lúc này đây thật là xinh đẹp.

Giản Hân rên rỉ động tình, Hoa Thần nghe thấy vô cùng vui sướng, bế cô đứng lên, đầu lưỡi trơn bóng trượt xuống, cắn nhẹ vành tai trắng nõn: “Đây là đang muốn?”

Giản Hân giương mắt gạt đầu, đột nhiên cảm thấy vùng thắt lưng của mình bị lật mạnh, dưới thân càng ngày càng nóng, Hoa Thần tiến vào mỗi lúc một sâu, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước rất nhiều lần. Cô cúi đầu rên đau đớn, toàn thân như có dòng điện chạy qua, không chịu thua kém đưa dòng nước trắng tràn đi ra.

“Hoa Thần. Thần. Ô. Sâu quá. A.Em không thể.” Cơ thể cô run rẩy kịch liệt, cầm chống lên bờ vai rộng lớn của Hoa Thần, đôi mi khép hờ tiếp nhận khoái cảm trí mạng.

Dưới thân cô vẫn còn đỉnh vật nhỏ, dương vật cương cứng không có dấu hiệu buông lỏng, cô cảm thấy then khi vị trí kia phát ra âm thanh phóng khoáng, tràn ra vô số chất lỏng trắng trong, khi Hoa Thần hưng hân ra vào, dâm thủy cùng tinh dịch cũng theo đó mà tràn ra ngoài, làm cho người ta đỏ mặt.

Giản Hân chỉ cảm thấy vừa trường lại vừa ngứa, vừa sung sướng lại khó chịu, Hoa Thần vào ra phóng túng, đem cô dạo chơi quay cuồng, khoái cảm vừa lên cao lại càng lên cao, vừa vui sướng lại càng thỏa mãn.

Giản Hân đưa tay nắm lấy bàn tay Hoa Thần, muốn nắm tay anh thật chặt. Hoa Thần lại bắt lấy tay cô, dè lên chỗ hai người vừa giao hợp, đầu ngón tay đặt ở vị trí mấu chốt, vừa ướt sũng lại dính dính, ẩm ướt.

Hoa Thần độc ác bắt cô nắm lấy cự vật còn chưa đưa vào hết của mình, Giản Hân có thể cảm nhận được mạch đập dữ dội nhảy lên, còn có thể cảm nhận được nó đang từ từ tiến vào cơ thể mình, sức lực mạnh mẽ đến dọa người.

Anh chờ cô ngoan ngoãn nắm lấy, mới bắt đầu rút ra cắm vào, tận hưởng sự bao bọc ấm áp của khe huyết, cô co rút mạnh hơn, vách tường siết chặt lại, như muốn cắt đứt vật đó của anh.

Hoa Thần tới lui đỉnh cự vật, Giản Hân như mèo nhỏ nghẹn ngào, không được hô tên của anh, mãi đến khi Hoa Thần phát tiết trong cơ thể đi ra, cô mới mở miệng thờ đợc từng ngụm từng ngụm rồi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 36: Nhẫn cũng có thể chọn vài cái ?

Edit: Vũ Văn Vi

Beta: kurinan

Trải qua một buổi tối mệt mỏi, ngày thứ hai Giản Hân tỉnh lại đã gần đến giữa trưa, khăn trương để khỏi bị muộn lại chợt nhớ hôm nay là thứ bảy.

Hoa Thần còn có việc, nên đã vội vàng rời khách sạn từ sớm. Giản Hân chậm rãi rời giường, rửa mặt qua loa để đi dự hội nghị, xem sơ qua thấy các tạp chí lớn đều đưa tin về chuyện hôm qua Hoa Thần công khai hấn có quan hệ với cô, cô nhận ra rằng các bản tin đều đúng, cách xem xét vấn đề khá lễ độ, còn chi tiết đưa tin, không hề cố ý thổi phồng cũng không suy đoán cá nhân, Giản Hân đoán rằng Hoa Thần nhất định là lên cùng bọn hấn dặn dò.

Ăn cơm trưa sớm, Giản Hân chuẩn bị đi lên trên tìm Hoa Thần đăng kí cho cô một lớp dạy nấu ăn, tuy rằng mấy thứ này Hoa Thần chẳng qua là cho cô giết thời gian, nhưng như Hoa Thần nói ' kĩ năng nhiều không áp thân ' (kĩ năng nhiều không bằng rèn luyện phẩm cách), Giản Hân có thể bên cạnh Hoa Thần cũng không biết là cái vận cứt chó gì, học thêm vài thứ làm đối phương thích cũng là cần thiết, lại nói vì người yêu nấu một bữa cơm cũng thực lãng mạn.

Giản Hân thay quần áo, vừa khẽ hát vừa xuống lầu, mới bước ra cửa khách sạn, một hồi tiếng rầm rắc cùng với tia chớp loang loáng làm cho cô trợn mắt há hốc mồm

“Giản Hân tiểu thư, buổi sáng tốt lành. Ta là phóng viên của《 giải trí vui ngất trời》.”

“Xin chào Giản tiểu thư, xin hỏi người có thể nhận lời phỏng vấn của《 y nhân thời thượng 》không ?”

“Giản tiểu thư, chương trình ' tám người một thương lượng ' hi vọng cô cùng Hoa tiên sinh có thể sắp xếp một buổi phỏng vấn, cô xem khi nào thì có thời gian?”

.....

Giản Hân còn đang sững sờ, phóng viên đã đem cô vây quanh, có bao nhiêu lời giới thiệu cùng danh thiếp đều đưa tới trước mặt cô, từ việc hẹn gặp ngày càng quá mức hỏi tới vấn đề riêng tư.

“Giản tiểu thư, cô cùng Hoa Thần tiên sinh người thừa kế tập đoàn Hoa Liên trong tương lai đã bắt đầu như thế nào?”

“Giản tiểu thư, nghe nói cô cùng Hoa Thần từ tình một đêm mà phát triển lên, là thật vậy chăng?”

“Giản tiểu thư, nghe nói cô cùng Hoa Thần đã ở chung , hai người đã tính đến chuyện kết hôn chưa?”

“Giản tiểu thư, xin trực tiếp trả lời!”

.....

Giản Hân bị một đám vấn đề hỏi á khẩu không trả lời được, không biết làm sao đúng lúc ấy có một thân hình cao ngất đứng trước mặt nàng, mặt người kia vô cùng tuấn mỹ, tây trang được cắt sửa chỉnh tề bao lấy thân hình hoàn mỹ, ngoài Hoa Thần còn có thể là ai.

Hoa Thần che ở trước mặt Giản Hân, khí thế bức người, con người đen sâu thâm trầm con nhìn lướt qua phía dưới, nơi nào đi qua như bị đóng băng ngàn dặm. . .

Vừa rồi nữ phóng viên hỏi Giản Hân nhiều vấn đề nhất bị nhìn chăm chú, bị ánh mắt sắc bén làm đông lạnh cả người run run, ánh mắt tan rã.

Hoa Thần một tay ôm eo nhỏ nhắn của Giản Hân, một tay lấy mic trong tay nữ phóng viên không khách khí mở miệng : “Tôi là Hoa Thần, cảm ơn các vị đã quan tâm đến chuyện riêng tư của tôi như thế, nhưng nếu các vị lại tùy ý bịa đặt phỉ báng nói xấu tính chất vấn đề, tôi sẽ tạm thời giữ lại để truy cứu trách nhiệm quyền lợi pháp luật. Còn có, Giản Hân không phải là người trong làng giải trí, không có nghĩa vụ phải trả lời bất cứ vấn đề gì của các vị, bảo an ở phía trước mời các vị mau chóng giải tán.”

Nói xong lời kéo Giản Hân ra khỏi đám người, phía sau Jeff cầm lấy mic hòa khí nói: “Hôm nay Hoa tổng tâm tình không tốt xin mọi người thông cảm, tôi là Jeff trợ lí của Hoa tổng, nếu mọi người thật sự muốn phỏng vấn hoa tổng, có thể cùng tôi hẹn trước thời gian.”

Ngại hơi thô cường đại của Hoa đại BOSS, nơi họ đi qua mọi người tự giác tránh đường, Giản Hân bị Hoa Thần nắm một mạch đi về phía trước, chỉ cảm thấy phía sau phóng viên mãnh liệt chụp hình, thẳng đến khi ngồi vào trong xe còn có người đuổi theo mang đến một trận ồn ào.

Biết ô tô đã bắt đầu đi Giản Hân ngồi ở trên xe vỗ ngực thở dài, cảm khái nói: “Làm bạn gái của anh thật đúng là không dễ dàng a.”

Hoa Thần nhanh chóng nhíu mi , cho rằng cô bị dọa rồi, vừa định trấn an hai câu, lại nghe đối phương nói: “Tình một đêm cũng đào ra , nếu ngày nào đó em cùng anh chia tay không chừng phóng viên này còn tuôn ra cái gì ấy chứ.”

Đang tốt đẹp nghĩ muốn chia tay cái gì? ! Hoa Thần nhìn cô liếc mắt một cái “Em thật sự chờ mong ngày đó?”

Cũng không phải là cô chờ mong, cô chẳng qua cảm thấy đoạn tình cảm này vô cùng có khả năng tu không thành chính quả a, dù sao chênh lệch rõ ràng như vậy. Giản Hân trong lòng cảm khái, đối với Hoa Thần cũng vội vàng lắc đầu nói, “Không có không có.”

“Không có là tốt rồi.”

Hoa Thần vừa lòng gật đầu, Giản Hân cup mắt xuống, trong đầu hiện lên lời nói của Christy, nhìn không được khụ khụ, ngẩng đầu rất là cẩn thận mở miệng “Nếu thật sự có một ngày như vậy. Hoa Thần, anh có thể trực tiếp nói cho em biết không?”

“Đừng suy nghĩ lung tung ——” Hoa Thần quay đầu, thần sắc quái dị nhìn cô, một lát sau mới lại mở miệng nói: “Từ ngày đầu tiên bắt đầu anh từng nói qua là anh nghiêm túc.”

“Vậy trước kia anh đều là không nghiêm túc?” Giản Hân hít vào một hơi, rốt cục quyết định nói ra suy nghĩ trong lòng, cô tình nguyện để Hoa Thần nói cho cô biết anh chính là vui đùa một chút cũng không nghiêm chính mình hăm sâu vào mới phát hiện đối phương không hề nghiêm túc, cô mở miệng nói “Anh thật ra không cần lừa em, em cũng không phải là một người bảo thủ, phụ nữ hiện đại đều rất coi mở, dù sao trong quan hệ nam nữ cũng không chỉ là nam giới hưởng thụ.”

“Em cũng là hiểu rõ phụ nữ hiện đại rất coi mở” Hoa Thần đánh gãy lời cô, sắc mặt bắt đầu có chút khó coi.

“Không thể sao.” Khí thế Giản Hân có chút yếu đi.

“Tốt! Tốt lắm!” Hoa Thần hí mắt nhìn cô “Anh mới vừa công khai quan hệ của chúng ta em liền nói em thật sự rất coi mở, Giản Hân, em đang đùa anh sao?”

Giản Hân bị hỏi khó lòng chống đỡ, chỉ có thể lắc đầu tỏ rõ ý kiến.

Bắt đầu từ tối hôm qua, Hoa Thần mơ hồ cảm thấy Giản Hân có chút không thích hợp, lần này bắt gặp hành động cùng về mặt của cô thật khác thường. Hoa Thần thở ra một hơi, bình tĩnh lại mới mở miệng: “Em sợ hãi về sau sẽ đối mặt với truyền thông?”

“Không phải.” Giản Hân lắc đầu.

“Em đề ý trước đây anh từng có người phụ nữ khác.” Nghĩ nghĩ, anh lại hỏi.

“Cũng không phải.” Giản Hân lại lắc đầu.

“Vậy gương mặt em hiện tại biểu lộ tình cảm này là vì cái gì?” Hoa Thần khó hiểu.

Giản Hân vẫn cứ im lặng, một hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Hoa Thần, anh thích em sao?”

“Em cảm thấy anh sẽ ủy khuất chính mình khi bản thân ở với người mình không thích?” Hoa Thần biểu lộ vẻ mặt 'em như thế nào mà có thể hỏi ra vấn đề ngu ngốc như vậy' nhìn cô rồi sau đó lại thêm một câu, “Đây là vấn đề mà phụ nữ mới nên lo lắng, em không cần lo cho anh.”

“.” Giản Hân bị đạo lý của Hoa Thần vô tình thuyết phục, qua một hồi lâu mới hỏi “Anh thích em vì cái gì?”

Lần này là Hoa Thần ngây ngẩn cả người, hần còn chăm chú suy xét một hồi, mới hỏi: “Giản Hân em thích ăn thủy chử ngư (cá nẫu) như vậy, em có thể nói cho anh biết là vì cái gì không?”

Giản Hân lại lần nữa không thể nói gì mà chống đỡ.

Thấy Giản Hân nằm giống như quả bóng như vậy, Hoa Thần thờ dài, bỗng nhiên kêu lái xe dừng xe, Giản Hân buồn bực đã thấy Hoa Thần mang theo cô xuống xe hướng bên cạnh cửa hàng châu báu mà đi.

Giản Hân cùng Hoa Thần vừa đi vào đã bị ánh vàng óng ánh bên trong làm đau cả mắt.

Đối với trang sức, Giản Hân không hứng thú, nhưng chọn nhẫn như vậy có ý tứ gì đó rõ ràng không giống nhau a, cô thấy tủ hàng trong suốt kia bày một đám long lánh sáng bóng đông đông, trong lòng vẫn là có ý tưởng.

Hoa Thần quay đầu lại nhìn cô một cái, đi đến quầy bán nhẫn nhìn thấy bên trong đồ vật này nọ nhìn Giản Hân mở miệng: “Chọn một cái mình thích.”

Như bị tia chớp đánh trúng từ ngón tay đến đỉnh đầu, Giản Hân nhìn không được lấp bắp: “Anh.Anh sẽ không là cái ý tứ kia đi?”

Hoa Thần liếc cô một cái: “Nếu có thể làm cho em an tâm một chút, anh chính là cái ý tứ kia.”

Giản Hân kích động không biết làm sao, trong lòng mừng như điên có thể dùng mảnh liệt để hình dung, vẫn là không dám tin tưởng hỏi lại: “Anh có biết ý tứ của em là gì sao?”

Hoa Thần liếc trắng cô một cái: “Chỉ cần em đầu óc bình thường, sẽ không đọc ra loại ý tứ thứ hai.”

“Bình thường bình thường. Đầu óc em tuy so với người bình thường linh hoạt hơn một chút nhưng tuyệt đối bình thường.”

Hắn thật là cái ý tứ kia! Hắn lại có thể hướng cô cầu hôn, Giản Hân một mặt nói thầm, một mặt hưng phấn mà lôi kéo tay áo hắn “Em không có năm mộng đi.”

Miệng Hoa Thần rốt cục cũng mỉm cười: “Em không có năm mộng.”

Giản Hân vui mừng phát điên nhưng vẫn tự véo mình một phen, đầu nhếch miệng mới dám tin tưởng mọi thứ, hưng phấn mà vui đầu vào chọn lựa nhưng lại liếc đến cái nhẫn trên ngón tay cái Hoa Thần, vẻ mặt buồn bã.

“Làm sao vậy?” Hoa Thần hỏi cô.

“Không có gì, cảm thấy tất cả đều rất tốt còn chọn một cái thì thật đáng tiếc.” Giản Hân trôi chảy bịa chuyện.

Hoa đại BOSS quả nhiên là Hoa đại BOSS, nghe được Giản Hân nói như vậy, khoe môi co rút nhưng mặt lại không đổi sắc mở miệng nói: “Em thật sự không biết chọn như thế nào thì chọn nhiều một chút để đeo thay đổi.”

Nhẫn cầu hôn còn có thể chọn mấy cái? Quả nhiên là nam nhân mà mình coi trọng, có cá tính! Giản Hân nhìn Hoa Thần, trong lòng nổi lên từng đợt ngọt ngào.

Nhưng để khỏi tan nát cõi lòng về sau, cô vẫn là quyết định đem sự việc làm cho rõ ràng.

“Thật ra em cảm thấy cái trên tay anh cũng rất tốt.”

Giản Hân từ quầy thủy tinh đứng dậy kéo Hoa Thần qua cùng với nhẫn đeo tay phải, hai tay nâng lên, ngón cái cùng ngón trỏ làm thật cẩn thận muốn đem nhẫn trên ngón tay cái Hoa Thần cởi ra, sắc mặt Hoa Thần có chút cứng ngắc, nhưng cũng tùy ý để cô hành động.

“Đây là của người nào thiết kế, có của nữ sao?” Giản Hân cố ý làm bộ như thường thức nhẫn, cảm lên ngắm nghía “Nếu không anh cũng giúp em đặt một cái như vậy đi.”

Mắt thấy nhẫn sẽ từ đầu ngón tay rơi ra, hắn lại thu tay một cái đem nhẫn nắm xoay lại trong tay, nhú mi, vẻ mặt có chút hoảng hốt mở miệng nói một câu ngắn gọn “Điềm xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37: Con gái nuôi của Hoa gia

Edit: crazy_crazy

Chuông điện thoại vang lên, Hoa Thần nghe điện thoại xong, gạt chuyện chiếc nhẫn sang một bên, còn nói với Giản Hân: “Buổi chiều anh còn có việc, em muốn đi đâu, anh giao lái xe cho em.”

Giản Hân cũng cảm nhận được đây là tình huống khẩn cấp nên không hỏi gì thêm, đành phải thôi, đến lớp học nấu ăn theo như dự định.

Hôm nay, nội dung bài học là làm bánh ngọt hạt dẻ, Giản Hân vẫn còn nghĩ đến chuyện của Hoa Thần, nên làm có hơi tệ, nhưng vẫn không làm sai công thức, bánh sau khi nướng hương vị không tồi, cô ăn một miếng, cuối cùng quyết định đem tác phẩm của mình gói lại mang đi, tuy biết rằng Hoa Thần không thích ăn đồ ngọt.

Sau khi giờ học kết thúc, bước ra từ Dự An building, Giản Hân gặp phải xe của đại tiểu thư nhà Tần gia.

Dự An building vốn là sản nghiệp của nhà họ Tần, gặp Tần Lộ ở đây, Giản Hân cũng cảm thấy bình thường, vừa mới chuẩn bị lên xe, đại tiểu thư Tần gia thấy cô, vẫy tay gọi.

“Giản Hân ——”

Tần Lộ ngoắc tay gọi cô, Giản Hân hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, buồn bực quay đầu, không thấy người khác.

“Không ngờ có thể gặp được cô ở đây.” Tần Lộ cười với Giản Hân: “Buổi tối có hẹn không, ăn với tôi một bữa đi.”

Chuyện gì đây? Cô ăn cơm với Tần Lộ?! Giản Hân kinh ngạc, thấy đối phương lại không có bộ dáng như đang nói giỡn hay có mục đích riêng.

“Chuyện hai ngày trước tôi thấy được, làm cô bị oan thay tôi, tôi rất áy náy. Tối nay tôi mời cô ăn cơm, xem như là bồi thường.” Tần Lộ nói ra hai chữ ‘bồi thường’ đã rất nể tình rồi.

“Không sao, mọi người cũng đã quên.” Giản Hân cười nói: “Đại tiểu thư không cần mời riêng tôi ăn cơm đâu.”

“Như vậy sao được?” Tần Lộ nói tiếp: “Trước kia tôi không biết Hoa Thần thật lòng với cô, thái độ không tốt lắm, cô sẽ không giận tôi chứ?”

“Không đâu.” Giản Hân cười gượng.

“Vậy thì tốt rồi, cùng nhau đi ăn cơm đi.” Lúc này đến giờ đại tiểu thư nhà họ Tần vẫn ôm lấy cánh tay của Giản Hân.

Vì không lay chuyển được Tần Lộ nên Giản Hân đành theo cô lên xe.

Trải qua bữa ăn, Giản Hân phát hiện Tần Lộ tuy kiêu căng, tùy hứng, nhưng không phải là người đáng ghét, tính cô khí phách, ngay thẳng, Giản Hân cũng là một người thẳng thắn, nói chuyện mãi dần dần cô cũng im lặng.

Thấy Giản Hân im lặng, đại tiểu thư Tần gia càng thêm trực tiếp.

Ví dụ như hiện tại, Tần Lộ cười đen tối nhìn Giản Hân: “Hoa Thần ở phương diện kia chắc là rất lợi hại?”

“Phương diện nào?” Giản Hân giả ngu.

“Đương nhiên là phương diện giường chiếu ——” Tần Lộ không có ý tốt tiến đến bên cạnh Giản Hân: “Như thế nào? Nhỏ hay to? Độ dài thế nào? Tần suất thế nào?”

Giản Hân da mặt mỏng, chống đỡ không nổi vấn đề này, miếng trà ngậm trong miệng cũng suýt phun ra, sau một lúc lâu mới kinh ngạc nhìn Tần Lộ: “... Không phải cô là người rõ nhất sao?”

“Vì sao tôi lại phải rõ nhất?!” Tần Lộ kinh ngạc.

“Không phải trước đây hai người đã đính hôn sao?” Giản Hân hỏi lại.

“Đính hôn cũng không phải kết hôn, đó là hai gia đình quyết định mà thôi.” Tần Lộ cười, thẳng thắn khai báo: “Vốn thôi! Lúc ấy, tốt xấu gì tôi cũng cùng Hoa Thần lớn lên, vậy mà lúc chọn áo cưới Hoa Thần lại đi theo cho có lệ, tôi không nhận được than vãn với ba mấy câu, ba tôi liền hủy bỏ hôn lễ.

”

Mẹ Tần Lộ vì sự cố giao thông nên qua đời từ lúc Tần Lộ còn đang rất nhỏ, ba Tần Lộ không tái hôn, chiều chuộng con gái có tiếng. Trong lúc vô tình hỏi, nhận được đáp án này, làm cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Nói thật với cô, lúc ấy tôi rất tức giận, tôi là một cô gái tốt, tôi đồng ý gả cho, tên Hoa Tần kia dựa vào cái gì mà không vui! Tôi bỏ sang nước ngoài hai năm, ai ngờ sau khi về phát hiện anh ta bị cô bắt mất rồi.”

Tần Lộ ngưng một chút, hé mắt nhìn Giản Hân: “Nói coi cô làm sao hái được đoá hoa cao ngạo này vậy, để tôi học tập.”

Hái được như thế nào, đại khái là ở bàn tay vàng bà tác giả, trong lòng Giản Hân nghĩ vậy, thành thật nhìn Tần Lộ nói: “Làm sao cô biết tôi khác mấy cô bạn gái cũ của anh ấy?”

“Bạn gái cũ?” Tần Lộ khinh thường cười: “Vài người bị tôi bắt nạt khóc nức nở Hoa Thần cũng ngoảnh mặt làm ngơ, bạn gái sao, cũng chỉ là để thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà thôi.”

Giản Hân sững sốt: “Mối tình đầu của mình anh cũng làm ngơ?”

“Mối tình đầu? Ý gì?” Tần Lộ khinh thường cười nhạo: “Tôi nhớ rõ người đầu tiên xuất hiện cạnh Hoa Thần là một nhà thiết kế trang phục, lớn hơn anh ta vài tuổi, lúc sảy tôi nghĩ anh ta thật lòng, ai dè chưa được mấy tháng hai người đã chia tay.”

“Hả?” Giản Hân kinh ngạc, bắt giác hỏi: “Vậy chiếc nhẫn trên tay anh ấy là sao?”

“Cô nói chiếc nhẫn trên ngón cái của anh ta?”

Tuy cảm thấy hỏi người ngoài việc này là không tốt, nhưng dù gì Tần Lộ cũng đã nghe, cô không phủ nhận, ừ một tiếng rồi im lặng không nói gì. Không nghĩ đến Tần Lộ vốn đang cúi đầu uống trà, bỗng nhiên mở miệng: “Thật ra trước đây Hoa gia có nhận nuôi một cô gái.”

Tần gia và Hoa gia có quan hệ nhiều đời, tuổi của Tần Lộ và Hoa Thần cũng không chênh lệch nhiều, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đôi với chuyện của Hoa Thần, trên cơ bản cô đều biết. Giản Hân không ngờ, từ miệng Tần Lộ cô nghe được một sự thật:

Lúc nhỏ Hoa Thần mắc nhiều bệnh, cơ thể vô cùng yếu, Hoa gia vốn ít người, ba mẹ Hoa Thần lại chỉ có duy nhất mình anh nên khẩn trương vô cùng.

Hoa gia mang Hoa Thần đến rất nhiều bệnh viện, nhưng bệnh của anh mãi vẫn không chữa lành được, rơi vào đường cùng, ba mẹ Hoa Thần đành nghe theo lời thầy bói, đến cô nhi viện nhận nuôi một cô bé – Hoa Ngưng. Hoa Thần vào Hoa Nhưng có bất tự giống nhau, có thể thay anh chấn sát.

Sau khi Hoa Ngưng được đưa đến Hoa gia, Hoa Thần khỏe mạnh lên, Hoa Ngưng cũng không mắc bệnh gì, ba mẹ Hoa Thần đều rất thích Hoa Ngưng, yêu thương cô như chính con ruột của mình. Nhưng năm 8 tuổi, Hoa Nhưng và Hoa Thần gặp tai nạn xe, Hoa Thần còn sống nhưng Hoa Nhưng lại không được cứu.

Trước khi chết Hoa Nhưng căn dặn muốn đem các bộ phận trong cơ thể quyên tặng ra ngoài, Hoa gia làm theo nguyện vọng cuối cùng của cô, cuối cùng đành đem cơ thể không còn toàn vẹn của cô đi hỏa tang, không ngờ Hoa Thần lại lấy phần tro cốt đó làm thành nhẫn, vẫn luôn đeo ở trên tay.

Về việc nhận nuôi Hoa Ngưng, vốn không để lộ, nếu bây giờ Hoa Ngưng còn đang sống tốt, chắc chắn Hoa gia sẽ nguyện ý cấp cho cô danh phận đại tiểu thư, nhưng Hoa Ngưng đã chết, sợ người khác gây phiền toái cho Hoa Thần, Hoa gia đối với cô con gái Hoa Ngưng này vẫn luôn giữ kín như bưng, đến bây giờ chỉ có vài người biết việc này.

Nghe Tần Lộ kể xong, Giản Hân bỗng nhiên mở miệng: “Hoa Ngưng có bộ dáng như thế nào?”

“Đã chết mười năm rồi, tôi không nhớ rõ lắm.” Tần Lộ lắc đầu, một lát sau mới bổ sung thêm một câu: “Tôi chỉ nhớ lúc cô ấy cười rộ lên nhìn có hơi ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38: Bực mình

Edit: crazy_crazy

Thanh mai trúc mã, một người lại mất đi ở độ tuổi tươi đẹp nhất, vì thế nên người kia nhớ mãi không quên.

Chỉ cần nghĩ đến việc Hoa Thần qua lại với Hoa Ngưng, Giản Hân đã cảm thấy đau lòng, đau lòng rồi lại không tự chủ được mà nghĩ rằng, sở dĩ Hoa Thần thích cô, chắc là do cô có vài chỗ tương tự như Hoa Ngưng, ví dụ như ‘cười rộ lên nhìn hơi ngốc’.

Yêu một người không sai, chỉ trách trong lòng người kia đã có kẻ khác. Giản Hân chỉ trích Hoa Thần, nhớ đến vài điểm không đúng, từ trước đến giờ Hoa Thần chưa bao giờ nói yêu cô, bọn họ trong lúc đó, vốn là cô chủ động bỏ lên giường anh, hơn nữa bắt đầu cũng bởi vì cô say rượu.

Hoa Thần chỉ nói mình thực sự nghiêm túc, quan hệ nam nữ, không giống như tình yêu. Nhưng Giản Hân lại khác, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện yêu đương, cô còn không biết cân nhắc thật kỹ, cô chỉ biết cô yêu anh, chẳng quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ cần Hoa Thần thật lòng yêu cô là được.

Nhưng hôm nay, cô mới biết được rằng Hoa Thần thích mình có thể là vì cô gái kia.

Giản Hân cùng Tần Lộ ăn xong cơm chiều, Hoa Thần gửi tin nhắn hỏi cô đang ở đâu, Giản Hân trả lời một câu ‘bên ngoài’, rồi không để ý đến anh nữa.

Lái xe theo thói quen định đưa cô về khách sạn, Giản Hân có hơi không muốn trở về, nên bảo lái xe quay đầu xe lại, chạy đến nhà trọ nhỏ của mình.

Nhà trọ của Giản Hân không lớn, một phòng ngủ, một phòng khách và một thư phòng nhỏ, là bất động sản mà cô đứng tên.

Từ khi ở chung một chỗ với Hoa Thần, Giản Hân rất ít khi trở về nơi này, ngẫu nhiên trở về chăm sóc hoa cỏ, tùy tiện dọn dẹp một chút, những lúc Hoa Thần bận việc ở ngoài, cô rất nhàn rỗi.

Trở về nhà trọ, Giản Hân theo thói quen lau dọn một chút, cũng may nhà trọ nhỏ, bụi bặm ở cửa sổ cũng không nhiều, Giản Hân làm nửa giờ đã xong.

Sửa soạn tốt nhà trọ, Giản Hân hơi nhàm chán. Muốn uống chút rượu, nhưng nhớ đến đám phóng viên lúc sáng, nên không dám đi bar, đành nằm trên sofa, xem vài bộ phim truyền hình nhạt nhẽo.

Đầu năm nay, phim truyền hình không có bộ gì ra hồn, Giản Hân thấy đoạn phim cầu huyết về tình yêu, lại nhớ đến chuyện Hoa Thần, trong lòng cảm thấy một câu: Cuộc sống, đôi khi thực tế còn cầu huyết hơn phim truyền hình.

Giản Hân lớn lên ở thành phố A, học đại học tại Mĩ, bây giờ đang ở thành phố C, cô không có bạn bè, ngay cả người để tâm sự cũng không có.

Giản Hân học đại học chuyên ngành ‘sinh vật học’, là lúc trước ba đăng kí giúp cô, ý định muốn cô trở thành một nghiên cứu sinh hoặc bác sĩ rồi trở về nghiên cứu khoa học, đang tiếc sau khi Giản Hân học xong khóa học chịu không nổi nữa, mỗi ngày đều ngây ngốc trong phòng thí nghiệm, một cô gái hoạt bát, sáng sủa như cô không tài nào chịu được.

Về nước cô không trở về thành phố A, mà đến thành phố C làm việc. Thứ nhất là sợ ba mẹ ép cô làm chuyện cô không thích, thứ hai là mong gặp lại

được Hoa Thần.

Cho đến bây giờ cô vẫn nghĩ không ra, lúc trước chẳng qua một ngày nghỉ đến thành phố C chơi, gặp mặt Hoa Thần hai lần mà thôi, vậy mà lại nhớ mãi không quên, đến nỗi vu vơ sinh ra yêu thích thành phố xa lạ này.

Sự việc này, quả thật không có đạo lý gì nói nổi.

Giản Hân nhìn TV nghĩ miên man, hai tập phim đã trôi qua, thấy cũng đã muộn rồi, phải tắm rửa còn chuẩn bị đi ngủ, vừa mới xong, định nằm xuống giường, chuông cửa lại vang lên.

Hoa Thần? Giản Hân ngó qua khe nhỏ trên cửa, rồi vội vàng mở cửa ra.

“Điện thoại của em bị sao vậy?” Hoa Thần nhìn thấy cô, sắc mặt hơi khó coi.

Giản Hân vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, lúc này mới phát hiện nó đã hết pin. Cô liếc nhìn sắc mặt của Boss đại nhân, lập tức thay đổi đề tài nói: “Sao anh biết em ở đây?”

Sắc mặt Hoa Thần càng thêm khó coi: “Tôi gọi điện thoại hỏi Jeff địa chỉ cụ thể.”

Tra hồ sơ? Khuya như vậy rồi mà, chắc bây giờ trong đầu Jeff đang rửa mình. Giản Hân vội vàng kéo Hoa Thần ngồi xuống ghế, chân chó chạy đi rót một ly nước.

“Sao đột nhiên quay lại nơi này?” Hoa Thần hỏi cô.

“Em sợ khách sạn có phóng viên.” Thật sự Giản Hân không nói dối, quả thực cô có hơi băn khoăn về phương diện này.

Hoa Thần im lặng hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Giản Hân, nếu ở chung với tôi, bắt đầu từ bây giờ, những chuyện như vậy em phải tập thành thói quen, thậm chí còn có rất nhiều chuyện khác nữa, ví dụ như tha dự các buổi tiệc, em phải đối mặt, em có nguyện ý không?”

Nếu là trước đây, khi chưa biết chuyện cái nhẫn, chắc chắn Giản Hân sẽ không do dự mà trả lời ‘Có’, nhưng bây giờ, cô hơi phân vân.

Nguyện ý sao? Có ai muốn miễn cưỡng mình làm chuyện mà mình không thích đâu chứ, vì người không thích mình.

Giản Hân không trực tiếp trả lời, chỉ lấy bánh ngọt làm lúc chiều ra: “Buổi chiều làm chút bánh ngọt, anh thử chút đi.”

Thần sắc Hoa Thần phức tạp liếc mắt nhìn cô, cuối cùng vẫn là cúi đầu cầm lấy miếng bánh ăn một chút, tuy rằng lời nhận xét chỉ có một câu ‘rất ngọt’.

Trong lòng Giản Hân có chút thất vọng, lấy lý do mệt rồi tạm biệt, đi về phòng ngủ của mình, Hoa Thần kinh ngạc trừng cô, cô nhìn rất rảnh rỗi, mệt ở đâu ra.

Giản Hân ngáp ngáp đi vào cửa phòng, nhưng thực ra không hề buồn ngủ, cô nằm trên giường trần trọc, nghe thấy Hoa Thần gọi điện báo lái xe đem quần áo và đồ dùng tắm rửa đến, rồi nghe thấy tiếng Hoa Thần đi vào phòng tắm tắm, sau đó nằm xuống bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39: Nhân phẩm của anh bị thiếu

Edit: kurinan

Beta: Dạ Huyết

Kỹ thuật Hoa Thần rất tốt, hai người cứ lần đi lần lại, bây giờ Giản Hân không hề có tí sức lực nào để đi so đo cái gì, dù sao Hoa Ngưng cũng đã chết lâu như vậy rồi, cô cũng không thể cứ mãi gây khó dễ một người đã chết nữa.

Một hồi khó chịu trong lòng cũng đã qua đi, một ngày vẫn giống như thường lệ, ngoại trừ ánh mắt đố kỵ, hận thù, ước ao của đồng nghiệp trong công ti, và một số phóng viên thỉnh thoảng xuất hiện ở khu vực xung quanh ra, Giản Hân ngược lại cũng không cảm thấy rằng đời sống có thay đổi gì.

Tất nhiên, cùng Tần Lộ trở thành bạn, chuyện này chỉ đơn thuần là ngoài ý muốn.

Tần Lộ thường ngày hay nói nhưng lời độc ác quá mức, nên không có bạn bè gì, hiếm khi gặp được loại thú vị giống Giản Hân, trò chuyện không chuyển đề tài, không nịnh bợ, dĩ nhiên là cùng cô ở chung rất vui.

Từ lúc ăn tối chung lần trước, Tần Lộ đã nhận định Giản Hân là bạn của mình.

Đi dạo phố, đi ăn, mua sắm... Thời gian của Giản Hân không bị Hoa Thần chiếm, trên cơ bản đều bị Tần cô chiếm giữ.

Như bây giờ, đến cửa hàng thời trang sang trọng, Tần Lộ chọn một chiếc kính râm thật to rồi đeo lên mặt Giản Hân, đẩy cô đến trước gương: “Để như vậy khi rời khỏi nhà, cậu sẽ không sợ bị phong viên truy đuổi.”

Giản Hân nhìn khuôn mặt của mình, kính râm chiếm gần một phần ba: “Trước đây cậu cũng làm vậy để trốn phóng viên?”

Lúc này Tần Lộ lấy kính râm trên mặt mình xuống, khụ khụ, ho khan một tiếng, đổi lại giọng, lúc này biểu tình còn mang chút sợ hãi, giờ lại như người vô tội đi ngang qua đường.

“Cậu không đi làm diễn viên thì thật là đáng tiếc.” Giản Hân tán dương.

“Ừ, mình cũng cảm thấy như vậy đấy, tiếc là Tần lão bản không cho mình xuất hiện...” Tần Lộ nói tới đoạn này, ánh mắt nhìn về phương xa, bỗng nhiên vội vàng im lặng.

Giản Hân theo cô tầm mắt nhìn sang, thấy được hai người ngồi ở lầu một của một nhà hàng đang dựa vào cửa sổ, nam là Hoa Thần, nữ cô không biết, nhưng nhìn qua hai người giống như đang trao đổi tình cảm.

Giản Hân vội vã chạy ra khỏi cửa hàng, Tần Lộ đi theo phía sau cô, hai người đi vào nhà hàng đối diện, Tần Lộ gọi phục vụ đến, tìm một nơi thuận tiện, cùng Giản Hân âm thầm quan sát.

Không thể không nói, đây là một đại mỹ nữ, không phải bởi vì gương mặt xinh đẹp, hay là vóc người làm người ta mơ mộng hão huyền. Mà là khí chất, tựa hồ có vài người trời sinh lấp lánh, hấp dẫn ánh mắt mọi người, làm cho người ta ngay cả đồ kị cũng không thể, chỉ có thể ước ao.

Giản Hân cảm thấy tự ti mặc cảm, quay đầu nhìn Tần Lộ, thấy đối phương cũng ngơ ngác nhìn người phụ nữ kia.

“Giản Hân, cậu mau véo mình một phát, mình nhìn lầm rồi có phải không, sao mình lại nhìn thấy Hoa Ngưng nhỉ?” Tần Lộ nhỏ giọng mở miệng.

Giản Hân vừa nghe xong lời này, tay nhéo Tần Lộ không khỏi căng thẳng, đối phương đau đớn nhếch miệng, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại: “Trời ạ! Mình thực sự không nhìn lầm, cô gái nhìn rất giống Hoa Ngưng!”

“Hoa Ngưng? Con gái nuôi đã chết của Hoa gia? Không phải cậu đã nói là không nhớ dáng dấp cô ấy ra sao sao?” Giản Hân không ngừng hỏi 3 câu liên tiếp về vấn đề này.

“Lúc đầu thì không nhớ rõ, nhưng tại cậu lần trước hỏi mình Hoa Ngưng dáng vẻ như thế nào, mình trở về liền lật lại cuốn Album để xem-----” Tần Lộ nói xong, móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại, đưa cho Giản Hân: “Mình thấy cô ấy khi cười có chút giống, mình còn đặc biệt chụp lại bức ảnh để cho cậu xem đó.”

Giản Hân nhận lấy điện thoại của cô, phóng to màn hình rất nhiều lần để xem kỹ những người có trọng bức ảnh, trong lòng chợt lạnh, suýt chút nữa thì làm điện thoại rơi xuống mặt đất.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả? Sao lại có người giống như vậy nhỉ?” Tần Lộ vẫn còn hơi không tin, kéo Giản Hân: “Mình phải đi hỏi xem cô gái này đã đi phẫu thuật chỉnh hình ở đâu mới được.”

Giản Hân vừa sợ hãi kinh ngạc vừa khần trương, mới vừa theo Tần Lộ đi hai bước, bên kia hai người cũng đã từ chỗ ngồi đứng dậy, người phụ nữ kia cũng thuận thế mà dựa lên người của Hoa Thần.

“Oh My God, cái dáng này là sao vậy, ngay cả Hoa Thần cũng bắt đầu làm loạn...” Tần Lộ cảm khái quay đầu, vừa muốn an ủi Giản Hân. Không nghĩ tới đối phương lại tự bước trước về phía hai người.

Giản Hân thay đổi phong cách ngọt ngào, ngốc nghếch ngày thường, khí thế hung hăng đi tới. Nhân tiện còn kéo từ trong người phục vụ ra một chiếc khăn trắng.

Cô đi tới trước mặt hai người đang nói chuyện, vị tiên nữ kia còn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Sao em lại ở đây?” Hoa Thần kinh ngạc, nhưng vẫn không buông cánh tay đang ôm tay cô gái kia, Giản Hân nhìn chăm chăm vào tay hai người thật lâu một lúc, lại nhìn Hoa Thần, đem nhét khăn tay vào trong tay anh.

Hoa Thần kinh ngạc hỏi: “Cho anh cái này để làm gì?”

Giản Hân cười lạnh nhạt với anh: “Sẽ có ích.”

Nói xong, bưng một ly rượu đỏ chưa uống xong trên bàn lên, đổ xuống người Hoa Thần.

Thật khí phách! Tần Lộ hít một hơi sâu, nhìn Hoa Thần sững người đứng im tại chỗ, quay sang chỗ Giản Hân hô to một câu: “Mình ra cửa lấy xe đợi cậu.” Sau đó liền quay người rời đi.

Giản Hân không chút do dự quay người, cũng không dám ngoảnh lại nhìn sắc mặt Hoa Thần, một đường mà chạy, thẳng đến chỗ Tần Lộ mới cảm thấy run run: “Minh vừa gây họa có phải không?”

Tần Lộ gật đầu, còn muốn nói thêm gì, đã thấy điện thoại Giản Hân bỗng vang lên, mà cô chỉ cứ cảm nhìn, dường như có chút không dám nhận.

Ba chữ ‘Tổng giám đốc’ hiện lên trên màn hình, Tần Lộ nhìn thoáng qua sắc mặt của Giản Hân liền hiểu ra: “Là Hoa Thần?”

Giản Hân gật đầu, cầm điện thoại mãi mà không dám trả lời, Tần Lộ liền cầm lấy điện thoại rồi reo hò: “Này này... ở đây tín hiệu yếu quá... anh nói cái gì cơ... Em nghe không có rõ...”

“Tần Lộ, đưa điện thoại cho Giản Hân!” Giọng Hoa Thần bên kia nghe hơi điên cuồng, liếc qua thì thấy Giản Hân lắc đầu kịch liệt.

Tần Lộ đồng tình nhìn cô, lần nữa cầm điện thoại đặt bên tai: “Là Hoa tổng sao? Xin lỗi, nhân phẩm của anh bị thiếu, xin hãy bổ sung.”

Nói xong không do dự cúp điện thoại.

Giản Hân thả lỏng một chút, có chút ảo não hỏi Tần Lộ: “Tại sao vừa rồi lại không ngăn mình lại?”

“Ngăn không được --- ---” Tần Lộ lắc đầu, một mực khẳng định nhìn cô: “Chẳng qua, mình thấy cậu lúc đó rất giống anh hùng!”

“Cảm ơn đã khen.” Giản Hân cười khó coi. Sau một lúc, nét mặt khản trương mới hết đi, tâm tình xấu dần dần hiện ra, sắc mặt như muốn khóc.

“Không có việc gì cả, ngày mai cứ đến Hoa Liên từ chức, sau đó vào công ty của ba mình đi.” Tần Lộ vỗ vai cô, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Minh tuy là con một, nhưng lại có anh em họ, mình đều có thể giới thiệu cho cậu vài người.”

Giản Hân không nhìn cô, cứ cúi đầu nhìn điện thoại, hai mắt bắt đầu đỏ lên.

“Hỏi thế gian tình là gì, đàn ông quả nhiên không đáng tin cậy.” Tần Lộ lớn tiếng nói, rồi mới khởi động xe: “Đi, mình cùng cậu đi uống rượu.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40: Ngoại truyện về Hoa Thần (1)

Edit: Dạ Huyết

Hoa Thần vừa mới bước ra từ hội đấu giá nghệ thuật, có phóng viên xông tới, hỏi anh đầu tư vào nghệ thuật rất nhiều, ánh mắt vì vậy mà luyến thành, sao có thể cất chứa nhiều tính phẩm như vậy.

Hoa Thần cười, trả lời ngắn gọn: bởi vì anh có tiền, lại có thời gian.

Phóng viên còn muốn hỏi thêm, anh đáp thêm một câu: “Còn nữa, tôi cũng đủ tiền để phá.”

Những thứ anh mua về, trừ cái mình thích, còn lại anh thường bán đi, kiếm lời, ánh mắt từ vậy mà luyến thành, đâu có vì cái gì.

Hoa Thần cười khẽ, nhớ tới hôm nay hội đấu giá tổ chức chương trình ‘chọn ra bình hoa thật’, anh không biết giám định đồ sứ và thường thức nhưng lại chọn đúng, nếu thật muốn hỏi bằng chứng, đại khái ở hoa văn trên bình, không đủ tự nhiên.

Anh vẫn luôn tự tin về ánh mắt của mình, nhìn đồ vật cũng tốt, nhìn phụ nữ cũng tốt.

Nói phụ nữ, Hoa Thần hơi nghiêng đầu, không hề ngoài ý muốn phát hiện ra ánh mắt của người khác giới từ góc sáng sủa nào đó.

Đó là một người phụ nữ 20 tuổi, không, cô không coi là đàn bà, là một cô gái.

Cô gái kia anh đã từng gặp qua hai lần: Lần đầu tiên là ở trong nhà ăn của công ty, cô gái kia chủ động bắt chuyện với anh, lần thứ hai là ở tiệc sinh nhật, cô đòi anh cho số điện thoại.

Không biết có phải cô gái này lấy được tin tức của mình ở đâu không, gần đây cô ta thường xuyên xuất hiện trước mặt anh.

Ánh mắt Hoa Thần đảo qua người cô: mái tóc đen óng ả, khuôn mặt tươi mát, trẻ trung, mang theo vài phần dễ thương, còn đáng người, phụ nữ luôn

quần quanh anh ít có ai hoạt bát, tươi trẻ như thế này, cô gái tựa như cơn mưa xuân vừa mới trút xuống, mặc dù rất bình thường, nhưng lại làm cho người ta nhận không được muốn hái.

Ngoại hình rất được, nhưng, khi nhìn khuôn mặt của cô, anh liền rõ, đây không phải là một cô gái dễ dãi, cô gái nhỏ này không phải là vì vật chất, mà là vì tình yêu, khó khạo tin vào nó.

Mà tình yêu là cái gì? Tay Hoa Thần bắt giác lướt qua chiếc nhẫn trên ngón tay cái —— tình yêu là một loại đồ vật, rất ngu ngốc, anh không muốn nghĩ đến, cũng không muốn bị vướng vào.

Cho nên cô gái trước mắt, anh không hề muốn trêu chọc.

Hoa Thần khởi động xe, định rời đi, bên kia, tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên, cô gái nhận máy, đứng sau cây cột nghe điện thoại.

Bãi đỗ xe quá mức im lặng, dù cô gái đề thấp giọng, nhưng nội dung rơi vào tai Hoa Thần không thiếu một chữ: “Chị họ à, em nói với chị là em thích một người rồi, đừng giới thiệu bạn trai cho em nữa. Gì. Người ta thấy em chóng mặt, em biết. Em biết là người ta không thích em, nhưng cũng chưa chắc đó là sự thật. Chỉ là, đòi người ngăn cản, dù gì cũng nên thử mạo hiểm theo đuổi một lần, có phải không?”

Theo đuổi? Cô quả nhiên đang theo đuổi anh, Hoa Thần mỉm cười, bắt giác lấy điện thoại trong túi ra, màn hình hiện lên tin nhắn từ cô.

Bình thường tin nhắn gửi đi vào lúc 11, 12 giờ, nội dung trừ giới thiệu, thì là tâm sự đôi điều hoặc bàn ăn chuyện công việc.

Tin nhắn của cô chỉ hỏi một câu hỏi rất bình thường, muốn anh trả lời, nhưng anh chưa từng mắc câu bao giờ, tuy rằng, có vài thứ, anh đều trả lời qua tin nhắn.

Nếu là cô gái khác, có thể anh có thể bồi chơi một chút, nhưng mà. Đáng tiếc.

Hoa Thần gỡ điện thoại, lấy sim ra, quyết định quăng đi.

Anh muốn, cắt đứt mọi liên lạc với cô, không bao giờ gặp lại nữa, nhưng anh không biết, một năm sau, đối phương lại đem hồ sơ lý lịch đến điện ảnh và truyền hình Hoa Liên, trở thành nhân viên của anh.

Lại nói tiếp, điều cô làm trợ lý của anh, tuy là do anh tự mình phân phó, nhưng khi đó, anh cũng không biết đó là cô.

Đó là lần đầu tiên Hoa Liên tổ chức lễ trao giải điện ảnh, Hoa Thần là tổng giám đốc của Hoa Liên đương nhiên phải đi, bạn gái lúc ấy của anh là Christy.

Christy lúc ấy mới chỉ là một tài năng trẻ, cố gắng bắt lấy mọi cơ hội tuyên truyền bản thân, không ngờ, ngày ấy trang phục của cô lại xảy ra vấn đề —— vấy bị cái tên nào đó không an phận xé rách.

Trang phục của cô vì buổi lễ hôm nay mà đặc biệt thiết kế riêng, tạo hình rất khác biệt, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không tìm ra bộ thứ hai giống vậy.

Christy tìm anh oán giận, anh ngại phiền toái, mở miệng nói: “Vây đổi bộ khác đi.”

Có sao đâu, có anh ở đây, cô lo lắng cái gì?

Christy từ trước đến nay đều rất an phận, tuy có hờn giận, cũng sẽ không ở trước mặt anh biểu lộ ra ngoài, gọi trợ lý chuẩn bị trang phục khác cho cô, ngay lúc này có một nhân viên của công ty tự nhận là mình biết một nhà thiết kế trang , có thể nhờ người ấy sửa dùm.

Christy nửa tin nửa ngờ, một mặt đưa lễ phục cho tiểu viên chức kia, một mặt tìm trang phục khác, ai ngờ 1 tiếng sau, tên đó quả thực đem bộ lễ phục đã được sửa chữa tốt trở lại.

“Cô biết Joey? Tôi nghe nói cô ta tính tình rất quái đản, ít khi chừa mặt mũi cho người khác.” Christy kinh ngạc.

“Không có, tôi cũng chỉ thử hết sức một lần, có thể Joey cũng là fan của cô. “ Tiểu viên chức đeo khẩu trang, hình như là bị cảm, giọng hơi khàn, lộ ngoài khẩu trang là đôi mắt to ngập nước.

Làm hết phận sự, không tranh công, mang bệnh cũng đi làm, thật là một nhân viên tốt, Hoa Thần nhớ ra Ada đi rồi, bên người mình cũng đang cần một nữ trợ lý mới, nên, anh bổ nhiệm cô vào vị trí đó.

Đem đối phương đến bên người mình, Hoa Thần mới biết cô gái kia tên là Jess, tuy không thông minh lắm, nhưng làm việc rất ân cần, tính cách hoạt bát sáng sủa, sẽ không làm vấy vị trợ lý khác của anh ghét bỏ vì năng lực không đủ.

Jess trước đây cũng chưa từng làm trợ lý cho anh, nhưng tựa hồ lại hiểu rõ mọi sở thích bình thường của anh, mấy công việc vặt không cần anh phân phó cô cũng sẽ giải quyết ổn thỏa, giúp anh chọn gì đó cũng cực kì phù hợp với khẩu vị và thẩm mỹ.

Hoa Thần đối với Jess rất là vừa lòng, trừ việc, lúc cô cười rộ lên nhìn có hơi giống Hoa Ngưng, không phải ngũ quan, mà là ý tứ và hàm xúc mà nét mặt biểu hiện ra —— khờ dại, ngây thơ, cũng hơi ngốc.

“Về sau là việc nghiêm túc một chút, đừng cả ngày ở trước mặt Hoa Thần cười hi hi ha ha.” Jeff nhìn ra Hoa Thần không thích, âm thầm nhắc nhở Jess.

Jess nghĩ đến việc Hoa Thần bắt nạt về thái độ làm việc của cô, từ nay về sau mỗi ngày ở trước mặt Hoa Thần đều rất cẩn thận. Như vậy làm cho Hoa Thần cảm thấy mình thật là đáng sợ.

Hoa Thần không thích loại cảm giác này, anh quyết định xích quan hệ của hai người lại gần một chút, làm cho đối phương chẳng cần phải câu nệ.

“Cô tên là gì?” Một ngày đẹp trời nào đó, sau khi nhận cả phê từ tay cô, anh hỏi cô.

“Tôi?” Cô hơi kích động, đờ người một hồi lâu mới lấy lại phản ứng: “Tổng giám đốc, tôi gọi là Giản. . . . Jess.”

“Tôi biết tên tiếng Anh của cô.” Anh hơi buồn cười.

“A, tên tiếng Trung —— tôi tên là Giản Hân, đơn giản: Giản, vui sướng: Hân.” Cô vội vàng báo cáo tên.

Giản Hân, người cũng như tên, đơn thuần, sáng sủa.

Hoa Thần im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên cảm thấy tên này hình như có hơi quen thuộc, anh ngừng đầu, tỉ mỉ đánh giá người trước mắt một phen, mở miệng nói: “Có phải chúng ta đã từng gặp mặt?”

“Tổng giám đốc, tôi lớn lên giống khá nhiều người.” Giọng cô có chút chột dạ.

Trong chớp mắt, nhìn bộ dạng cô giấu đầu hở đuôi làm anh nhớ đến cô gái xin số điện thoại của anh năm kia.

“Phải không?” Anh nở nụ cười xấu xa, lấy ra chiếc điện thoại Vertu trước kia.

Bên trong tuy cũng đã có nhiều thay đổi, nhưng nội dung tin nhắn đó anh vẫn còn giữ. Anh gọi cho dãy số trong quá khứ kia, quả nhiên thấy cô kích động, rồi sau đó một tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 41: Thổ lộ khi say

Edit: Dạ Huyết

Khi Hoa Thần biết được vị trí của Giản Hân thì trời cũng đã rạng sáng, hai người Giản Hân với Tần Lộ cư nhiên lại dám thuê phòng ở quán ba uống say không còn biết gì.

Nếu không phải Tần Lộ uống nhiều quá, phải gọi lái xe đến đưa cô về, Hoa Thần còn không biết hai người đến loại địa phương này.

Hoa Thần vội vàng đi đến, đi thẳng vào phòng, sắc mặt rất khó coi, cúi đầu kiểm tra quần áo trên người Giản Hân một lượt, xác nhận không có việc gì mới mở miệng nói: “Theo anh trở về.”

Giản Hân mở to đôi mắt sưng mù, không biết có nhìn rõ người tới hay không, lớn giọng phản đối: “Không——”

Hoa Thần nhú mày, Giản Hân cầm lấy ly rượu bên cạnh, cụng vào ly của Tần Lộ: “Uống không hết là con chó nhỏ.”

Thấy cô bưng ly rượu đem đến gần miệng mình, Hoa Thần đoạt lấy, một hơi uống hơn nửa ly vào bụng, sau đó đem cái ly nặng nề thả trên bàn, ánh mắt Tần Lộ cả kinh: “Hoa Thần? Sao anh tìm đến đây?!”

Hoa Thần coi cô như không khí, mắt cũng chưa nhìn cô chút nào, thấy lái xe của cô chạy đến, lúc này mới đỡ Giản Hân đi.

“Quay về khách sạn.” Trên xe, Hoa Thần vừa mới mở miệng, Giản Hân đã vội vàng lắc đầu: “Không, em muốn về nhà.”

Hoa Thần nhìn Giản Hân, xoa xoa huyệt Thái Dương, cuối cùng đành thỏa hiệp.

Đỡ Giản Hân lên lầu, lấy chìa khóa trong túi cô ra mở cửa, bỗng nhiên cô gái đang say bí tỉ kia đẩy anh ra, lao đảo chạy vào phòng vệ sinh.

Nghe âm thanh cô thống khổ nôn mửa, Hoa Thần chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng sâu.

Úc chế tức giận, anh bung cốc nước đưa đến để cô súc miệng, Giản Hân trừng đôi mắt mờ hồ đánh giá anh: “Sao anh còn không đi?”

“.....”

Hoa Thần cắn răng, nhắc nhở chính mình không cần so đo với người say rượu, vươn tay ôm lấy Giản Hân, cả người cô mềm nhũn, hai chân một chút khí lực cũng không có.

“Làm gì?”

“Giúp em tắm rửa.”

Hoa Thần muốn ôm cô vào bồn tắm, nhưng đối phương lại không chịu phối hợp, giãy dụa thân mình nói: “Em có thể tự làm.”

Tự làm? Say thành như vậy, không sợ chết đuối ở bồn tắm? Hoa Thần cắn răng, đè Giản Hân lại, bắt đầu cởi quần áo giúp cô: “Đừng nhúc nhích! Nếu không anh không chắc mình sẽ làm gì em đâu.”

Giản Hân bị lời nói uy hiếp của anh thanh tỉnh trở lại, cô mềm mại ngồi xuống, ngoan ngoãn để đối phương lột sạch quần áo của mình: “Tổng giám đốc, hôm nay em hắt nước vào người anh, anh không tức giận sao?”

Ý kiến không tồi, cô gái ngày chưa hỏi rõ nguyên do đã hắt nguyên ly nước vào người anh, không có đầu óc, lá gan cũng rất lớn. Động tác trên tay của anh không dừng, mở miệng nói: “Em cảm thấy thế nào?”

“Em cảm thấy không nên, tổng giám đốc ngài độ nhân độ lượng như vậy, sẽ không chấp vặt với một cô gái đầu nhí?” Giản Hân vội vàng tăng tốc Hoa Thần.

“Giản Hân, đầu em rối cuộc được cấu tạo như thế nào?” Say nhưng vẫn còn có chút thông minh? Hoa Thần nhớ tới ly nước lúc chiều kia: “Lúc trước làm sao em thông qua được bộ phận nhân sự vậy?”

“.....” Giản Hân nghẹn lời không có gì để chống đỡ, sau một hồi mới mở miệng nói: “Anh không biết con gái khi yêu thì chỉ số thông minh rất thấp sao?”

Lần này đến phiên Hoa Thần trầm mặc, thông thả giương mắt nhìn về phía cô, sắc mặt khó coi rồi cũng hơi dịu đi, im lặng một lúc rồi mới nói: “Chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm. Chờ em tỉnh táo lại chúng ta bàn tiếp. . .” Còn chưa nói xong, Giản Hân đã ôm cổ Hoa Thần, không chút khách khí hôn lên môi anh.

Giản Hân vừa mới hôn, mặc dù đã súc miệng, nhưng miệng vẫn mang theo mùi vị rượu, cùng với một chút hương vị của đồ ăn, Hoa Thần nhũn mị, rất khó không đẩy cô ra.

“Hoa Thần, em yêu anh.”

Giản Hân ôm cổ anh, tựa đầu vào vai anh, giọng hơi run rẩy: “Hoa Thần, em thích anh, thích anh ngay từ lần gặp đầu tiên, em cũng không biết vì sao, chỉ biết từ khi thấy anh, trong mắt em đã không còn nhưng người con trai khác. . . . Sau này em mới biết được thân phận của anh, em không còn giám hy vọng xa vời là anh cũng thích em nữa, khi đó, em đến Hoa Liên là vì muốn được nhìn thấy anh, bị điều đến bên cạnh anh, có thể nhìn anh cười, nghe anh nói chuyện. Đối với em, thế là quá đủ. . . . Đêm đó, em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, em sợ anh tức giận, không cho phép em xuất hiện trước mặt anh nữa. . . . Khi anh nói kết giao, em như nằm mơ, đắm chìm trong hưng phấn. . . . Trong khoảng thời gian này anh có biết em rất vui không, em vui như có được cả thế giới vậy, Hoa Thần, em thích anh đến điên rồi. . . .”

Con buồn nôn ập đến, Giản Hân nghĩ chắc mình đã rất say rồi, mới có thể đem hết tình cảm trong lòng biểu lộ ra, cô không biết Hoa Thần có thể bị dọa hay không, nhưng cô muốn nói, tuy rằng lời nói có hơi nghẹn ngào và đứt quãng.

Cô cảm nhận được anh chấn động, thân thể buột chặt, động tác trên tay và cả người bỗng chốc cứng đờ.

Quả nhiên bị mình dọa sợ rồi, Giản Hân cảm thấy mình đem một mảnh tâm đặt trước mặt, như một chú nhím đem cái bụng đặt trước mặt anh, nếu anh nhẫn tâm, nhất định có thể bị mất mạng.

Trầm mặc một giây rồi lại một giây, mỗi một giây trôi qua lòng cô lại lạnh hơn một phần.

Cô phát hiện mình thực dọa người, xấu một lần rồi, còn muốn tiếp tục lần thứ hai.

Giản Hân từ trong ngực Hoa Thần ngẩng đầu, chậm rãi gỡ bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình.

Còn chưa gỡ được, tay đã bị anh bắt lấy, giọng anh khàn khàn, có chút thất bại: Giản Hân, anh phải làm như thế nào, thì em mới chịu tin tưởng anh đây?”

Chưa kịp tiêu hóa hết lời của anh, anh đã cúi người xuống, một tay nắm thắt lưng cô, một tay vỗ về lưng cô, anh cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của Giản Hân.

Hương vị cồn tràn ngập khắp khoang miệng, động tác của anh rất nóng lại triền miên, cơ thể ấm áp bao vây chặt chẽ lấy cô, đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào khoang miệng, tàn sát bừa bãi, Giản Hân bị hôn toàn thân mềm nhũn.

Đến lúc cô hoàn toàn xụi lơ , lồng ngực phập phồng dựa trong lòng Hoa Thần, cô mới nghe đối phương nói: “Anh chưa từng thích người khác, em là người đầu tiên.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 42: Ngoại truyện về Hoa Thần (2)

Edit: Dạ Huyết

Lúc trước Hoa gia có một người con gái nuôi, tên là Hoa Ngưng.

Hoa Ngưng được nhận nuôi, Hoa Thần cũng đã bảy tuổi, anh thấy cô gái kia, vừa đen lại vừa gầy, cả người mang dáng vẻ quê mùa. Anh không rõ hành động của ba mẹ mình —— vì có gì mà lại nhận nuôi một con bé xấu xí như vậy.

Chẳng lẽ đây là con gái bên ngoài của ba? Đối phương nếu có cùng một nửa gien của ba, theo lý thuyết cũng không hẳn là xấu như vậy?

Cô bé lớn lên không đẹp, chỉ có duy nhất đôi mắt là trong suốt như thủy tinh, nhìn thấy anh lại càng sáng rọi như ánh ngọc. Hân hoan, lấy lòng, thèm muốn, như chú chó nhỏ thấy đồ ăn.

Bộ dáng mình giống miếng thạch như vậy sao? Hoa Thần phẫn nộ, nhưng từ nhỏ anh đã được giáo dục để không đem sự tức giận của mình biểu lộ ra ngoài, hé mắt, thấy ba mẹ thúc thúc tay mình, anh đành chào hỏi đối phương cho có lệ, đối phương lại giống như gặp được chuyện gì cao hứng lắm, kích động túm lấy tay anh.

Người này đầu óc không bình thường! Hoa Thần nhủ mày, cẩn thận rút tay ra khỏi móng vuốt của đối phương.

Chỉ là Hoa Thần không nghĩ tới, Hoa Ngưng đầu óc không bình thường này lại rất được ba mẹ yêu thích. Rõ ràng anh mới là con trai cả của Hoa gia, vậy mà có chuyện gì tốt, ba mẹ trước tiên đều nghĩ đến Hoa Ngưng rồi sau đó mới thuận tiện nhớ đến anh.

Đồ ăn vặt là vì Hoa Ngưng thích ăn, quần áo là vì Hoa Ngưng muốn mua, công viên trò chơi là vì Hoa Ngưng muốn đi, đồ chơi là vì Hoa Ngưng muốn chơi.....

Cái này cũng chưa tính, từ lúc Hoa Ngưng bước chân đến, Hoa Thần thường xuyên giáo huấn:

“Thần Thần, nhìn xem Ngưng Ngưng ngoan như vậy, sao con không học tập chút đi.”

“Thần Thần, Ngưng Ngưng ngủ rồi, con đừng chơi trò chơi điện tử nữa.”

“Tiểu Thần, không được ức hiếp con gái, đi, đi xin lỗi Hoa Ngưng.”

.....

Hoa Thần tự nhận mình là nam tử hán, không so đó với Hoa Ngưng, nhưng lại không ưa được Hoa Ngưng, đối phương như cố tình không nhìn thấy anh hết kiên nhẫn, không có việc gì lại kè kè lấy anh, ở nhà còn chưa đủ, ở trường học cũng vậy.

Bọn con nít thương chọc anh: “Yêu, Hoa Thần, đây là con dâu nuôi từ bé mà ba mẹ bạn chọn sao, nhìn thế nào cũng thấy quê mùa.”

Nói đến cũng kỳ quái, tiểu nha đầu này không gọi anh là anh trai, cũng không gọi là em trai, trước giờ toàn gọi thẳng tên, lúc nào cũng theo sát anh. Anh đối xử tốt với cô một chút, cô liền mừng rỡ như được lên trời, anh mắng nhẹ cô vài câu, cô liền cúi đầu nhìn đất, giống như cô vợ nhỏ bị chọc tức.

Hoa Thần thực sự chịu không nổi.

Lúc bốn tuổi, anh xin nhảy một lớp , từ nay về sau giữ chút khoảng cách với Hoa Ngưng, nhưng mỗi lần về nhà vẫn tránh không khoây đây dựa.

Mười một tuổi, Hoa Thần không để ba mẹ an bài trường học, xin vào trường công, ở tại kí túc xá, thỉnh thoảng Hoa Ngưng vẫn đến, đứng trước cửa lớp, gây ra không ít vụ bàn tán.

Mười bốn tuổi, Hoa Thần xin ra nước ngoài học trung học, đến tận đây, cuối cùng anh mới thoát khỏi Hoa Ngưng.

Học trung học xong, anh vốn định ở nước ngoài học tiếp đại học, nhưng thân thể cường tráng của ông cụ Hoa bỗng nhiên suy yếu, làm đứa cháu mà ông

thương yêu nhất, Hoa Thần đành phải về nước tiếp tục chuyện bài vở, để có nhiều thời gian bồi ông cụ.

Ba năm trôi qua, bây giờ Hoa Ngưng cũng đã trở mã, trở thành một thiếu nữ.

Quả nhiên con gái mười tám thay đổi, Hoa Thần nhìn Hoa Ngưng da thịt trắng nõn, tươi mát, củ chi tao nhã, khéo léo, thật sự rất khó đem cô liên hệ với cô bé đen đen, gầy teo trong trí nhớ của anh.

Hoa Thần bây giờ đã mười bảy, không còn ngây thơ như hồi bảy tuổi, anh điều tra sâu thêm một tí liền phát hiện lúc trước Hoa gia nhận nuôi Hoa Ngưng là vì có mục đích.

Biết chân tướng trong lòng anh hơi áy náy, thái độ đối với Hoa Ngưng cũng hiền hòa lên. Nhưng thay đổi này của anh, lại làm cho Hoa Ngưng bắt đầu chứng nào tật nấy.

Khi đó Hoa Thần là thiếu niên mười bảy tuổi, anh cũng phải qua lại với bạn gái, nhưng Hoa Ngưng lại cố tình quẩn quít lấy anh, phá rối các buổi hẹn của anh, mặc kệ anh nói với nữ sinh khác cô là chị gái của anh hay anh là anh trai của cô, cô liền phản bác, nói hai người không phải người thân.

Vài ba lần, Hoa Thần rốt cục phát bạo: “Hoa Ngưng, có phải cô đang trả thù tôi lúc trước bắt nạt cô không?”

Hoa Ngưng ngây ngốc nhìn anh: “Bắt nạt em? Khi nào vậy?”

Được rồi, anh hoàn toàn chịu thua chỉ số thông minh của cô, đồng thời trong lòng anh đột nhiên dâng lên cảm giác bất an, không phải cô trả thù chẳng lẽ.

Hoa Thần nhìn Hoa Ngưng: “Cô. Không phải là thích tôi chứ?”

Hoa Ngưng sùng sốt nhìn anh, kích động gật đầu nói: “Rốt cục anh cũng đã nhìn ra.”

Hoa Thần càng thêm khiếp sợ: “Hoa Ngưng, chúng ta là anh em, là anh em đó nha.”

Hoa Ngưng: “Vậy anh gọi em một tiếng ‘chị’ đi.”

Loại chỉ số thông minh này, dựa vào cái gì bắt anh gọi là chị gái, Hoa Thần không thuận theo.

Hoa Ngưng lại nhìn anh: “Nếu không anh gọi em một tiếng ‘em’?”

Em gái? Em gái ngu xuẩn như vậy, anh cần sao.

Thấy Hoa Thần không lên tiếng, Hoa Ngưng cười nhìn anh, cười đến ngốc lảng: “Anh xem, anh không chịu gọi em là ‘chị’, cũng không chịu gọi là ‘em’, chẳng lẽ không phải có tình ý với em?”

Hoa Thần cảm thấy hoàn toàn không thể nói lí với Hoa Ngưng, anh quyết định kiểm nhanh một người bạn gái cho cô hết hi vọng.

Mấy năm nay ba mẹ rất sùng ái Hoa Ngưng, coi cô cũng như Đại tiểu thư chính quy của Hoa gia, hơn nữa đáng người Hoa Ngưng của rất tốt, Hoa Thần lại muốn tìm bạn gái để đá kích cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, đủ xinh đẹp, đủ kiều ngạo, làm cho Hoa Ngưng lép vế, cũng chỉ có vị tiểu thư Tàn gia kia.

Đêm đó, Hoa Thần liền gọi điện thoại hẹn Tàn Lộ ở trong trường học ra.

Nhanh chóng nói vào vấn đề chính là muốn cô làm bạn gái mình, vị tiểu thư luôn kiều ngạo, vô pháp vô thiên Tàn Lộ lại bỗng dưng biểu hiện sợ hãi.

“Anh Thần, việc này không tốt đâu, người ta đang học trung học, còn không có tốt nghiệp.” Tàn Lộ mười sáu tuổi biểu lộ bộ dạng không biết làm sao, cúi đầu, hai tay vãn về nhau: “Anh mấy năm nay đều ở bên nước ngoài, thích em từ lúc nào vậy, không phải trước đây anh đã thầm mến em chứ, sớm như vậy?”

Hoa Thần quệt mồ hôi, trả tiền cơm rồi chạy lấy người, ra cửa ngoại phát hiện để quên áo khoác, anh quay lại lấy anh, chợt nghe thấy Tàn Lộ nói với bạn qua điện thoại:

“Yên tâm, mình không đáp ứng anh ta. Bạn nên đeo kính đi, mình thấy Hoa Thần anh ta ngoài mặt thì đứng đắn, bên trong là cảm thú, cơ thể phát dục sớm rất sớm, cậu nên thử qua.”

A, ai phát dục sớm? Hoa Thần cười hừ hai tiếng, làm Tàn Lộ sợ tới run bần bật, ném điện thoại bỏ chạy.

Trải qua sự việc này, Hoa Thần đã hoàn toàn hết hi vọng vào việc tìm bạn gái, đối với Hoa Ngưng tránh được thì tránh. Ở trường đại học, nữ sinh theo đuổi anh nhiều vô số, nhưng mà, mỗi khi đối phương lại quá mức chủ động, anh liền cảm thấy phiền toái, giống như nhìn thấy Hoa Ngưng.

Ngày sinh nhật mười tám tuổi sinh, mấy công tử bạn thân giúp anh tiệc, gọi mấy chai rượu uống say, anh bị đưa vào một căn phòng ở khách sạn gần đó.

Hoành Đại Lục ít hơn anh vài tuổi, nhưng đã chơi đùa qua vô số đàn bà, còn có đàn ông, đêm đó, là hắn sắp xếp an bài Hoa Thần đi khách sạn, hắn nói có lễ vật muốn tặng anh.

Hoa Thần tự nhiên đoán ý tứ của đối phương, anh không cự tuyệt, dù sao anh cũng đến tuổi này rồi, nói không có nhu cầu, mới là không bình thường.

Trong rượu có chút thành phần hồ tử, Hoa Thần hơi khô nóng nằm ngửa trên giường, đợi thứ được gọi là lễ vật kia, vừa mới chuẩn bị tắm rửa để đi ngủ, Hoa Ngưng tìm nhân viên mở khóa, lập tức tiến vào.

“Sao lại là cô?” Thấy rõ người tới, Hoa Thần có chút kinh ngạc.

“Anh nghĩ là ai?” Hoa Ngưng ủy khuất nhìn anh, quay đầu nói thầm: “Gái bao anh cũng dám tìm, không sợ bị lây nhiễm bệnh sao.”

“Hoa Ngưng, cô nên tìm một người bạn trai.” Cả người Hoa Thần khô nóng, không kiên nhẫn nói: “Không cần rảnh rồi là đến làm phiền tôi.”

“Em không phải đang tìm ở đây sao.”

Hoa Ngưng nói xong, quay đầu nhờ nhân viên khách sạn đỡ Hoa Thần ra xe.

“Hoa Ngưng.” Ngồi ở vị trí phó lái, Hoa Thần thành thật mở miệng: “Không cần quần quít lấy tôi, tôi không thích cô, cũng không có ý định sẽ thích cô.”

“Két” Hoa Ngưng dừng xe đứng ven đường, quay đầu nhìn Hoa Thần: “Anh cũng không thích người khác, em còn cả đời để tranh thủ.”

Cả đời, vậy anh kết hôn với người khác rồi vẫn còn cùng cô vẫn còn dây dưa không dứt sao, Hoa Thần xoa huyết Thái Dương nhói đau: “Cô muốn tôi làm thế nào cô mới chịu bỏ cuộc?”

Hoa Ngưng cười xấu xa: “Không bằng để em ném qua mùi vị, nếu không được tốt lắm có thể em sẽ bỏ cuộc.”

Đó là lời một cô gái mười tám tuổi nên nói sao, chắc chắn là lần trước Tần Lộ đưa ra chủ ý! Hoa Thần còn muốn nói thêm, đối phương lại lập tức ngồi xuống trên người, thổi nhẹ vào lỗ tai anh: “Có câu chán ghét một người, cơ thể cũng sẽ chán ghét, không bằng anh cho em thử xem——”

Cô cọ cọ trên người anh, động tác không tính là thuần thực, cũng không biết học được từ đâu, Hoa Thần hé mắt, đẩy cô xuống: “Đi xuống cho tôi!”

Nhưng anh cũng đã xem nhẹ Hoa Ngưng, đối phương được nhận nuôi nhằm mục đích ‘đổi mệnh’ cho anh, thể chất cũng không quá kém, từ nhỏ Hoa Ngưng đã được ba Hoa mẹ Hoa đưa đi học quyền đạo, đấu kiếm, thân thủ làm sao mà kém được.

Cô dùng một chút kỹ xảo, đè nặng cánh tay Hoa Thần, cúi đầu liếm hầu kết đang lẫn lộn của anh.

Hoa Thần là một người đàn ông bình thường, nhưng lại chưa từng trải qua chuyện nam nữ, làm sao chịu đựng được trêu chọc như vậy, không phải anh thích Hoa Ngưng, nhưng anh vẫn có phản ứng đáng xấu hổ.

“Thần.” Thấy đối phương có phản ứng, tâm trạng khản trương của Hoa Ngưng thả lỏng đôi chút, gỡ cúc áo Hoa Thần, luồn tay vào bên trong ngực sờ sạo.

“Hoa Ngưng!” Lúc Hoa Ngưng đang chuyên tâm. Bàn tay từ từ tiến công xuống dưới, Hoa Thần dùng một tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cô, nhìn chăm chăm cô, con ngươi âm trầm đáng sợ: “Chơi đủ chưa?”

Nói xong, anh sửa soạn lại quần áo, chuẩn bị mở cửa xuống xe, lúc này, điện thoại anh và Hoa Ngưng bỗng nhiên vang lên.

“Ngưng Ngưng, mau tới bệnh viện, ông nội sắp không được rồi.” Mẹ Hoa ở đầu điện thoại bên kia, giọng tràn ngập lo lắng.

“Tiểu Thần, đến bệnh viện nhanh.” Ba Hoa ở đầu điện thoại bên kia vội vàng phân phó.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định gác lại chuyện xấu hổ lúc nãy, vội vàng lái xe đến bệnh viện.

“Hoa Ngưng, cô lái được không?” Trên đường, bỗng nhiên Hoa Thần nhớ tới một vấn đề, Hoa Ngưng không có bằng lái xe.

“Yên tâm, em lấy tính mạng của mình ra giỡn, cũng sẽ không lấy mạng anh ra giỡn.” Đối phương quay đầu về phía anh.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe có rèm che bỗng nhiên vượt đèn đỏ lao tới, Hoa Ngưng vội vàng phanh xe, sau đó Hoa Thần chỉ nghe thấy một âm thanh va chạm thật lớn, anh bị hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43: Ngoại truyện về Hoa Thần (3)

Edit: Dạ Huyết

Tai nạn xảy ra, Hoa Thần đánh mất hơn nửa mạng, nhưng còn Hoa Ngưng lại mất hết cả.

Vì để tránh cho Hoa Thần bị cột đèn đập vào, Hoa ngưng lao đến chắn trước người anh, tình nguyện hi sinh bản thân để cứu anh.

Cũng không biết tốt cùng là va chạm vào chỗ nào, túi hơi an toàn không có bắn ra. Hoa Thần nằm ở bệnh viện nửa tháng, khi ý thức khôi phục, Hoa Ngưng đã thành tro cốt.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi Hoa Ngưng, nhưng Hoa Thần lại không có cảm giác được giả thoát, ngược lại cảm thấy đó đã thành thói quen, có chút áy náy, còn có chút. . . . Khó chịu.

Anh nhớ đến Hoa Ngưng luôn bám lấy anh không dứt, không ngờ ngay lúc nguy hiểm cô lại đem an nguy của anh đặt trước mạng cô, sẵn sàng chấp nhận hi sinh bản thân để cứu anh.

Tình yêu này, thật đúng là ngu xuẩn.

Nằm ở bệnh viện dưỡng bệnh nửa ngày, Hoa Thần ý thức được mình nhớ đến Hoa Ngưng rất nhiều, anh nghĩ, có lẽ mình nên tìm bạn gái.

Cơ thể khỏe lại, được xuất viện, anh phát sinh tình cảm với cô nàng thiết kế sư hơn mình 3 tuổi, nhưng, sau khi quan hệ của hai người phát triển đến mức nhất định, anh lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng —— anh hình như ‘không được’.

Nhà gái phát hiện việc này, cũng không nói gì, ngoảnh lời chia tay. Sau đó Hoa Thần liên tục đổi bạn gái, cuối cùng bị ai phát hiện mình thực sự không dựng lên được.

Hoa Thần gặp qua rất nhiều bác sĩ, tâm lý, sinh lý, uống rất nhiều thuốc, nhưng vẫn không thấy có hiệu quả.

Chức năng sinh lý bình thường, là tại tai nạn xe cô lưu lại bóng ma? Hoa Ngưng lưu lại bóng ma trong mình? Hoa Thần thắc mắc, cuối cùng đi đến gặp thầy bói.

Thầy nói, lúc trước vốn là Hoa Thần đổi mệnh với Hoa Ngưng nên mới có cơ thể khỏe mạnh, giờ Hoa Ngưng đã chết, anh có chút bệnh cũng là bình thường.

Cho nên sau này mình không thể sống cuộc sống của một người đàn ông bình thường?

Hoa Thần phát điên, đối phương lại đưa ra chủ ý —— đem tro cốt Hoa ngưng mang theo bên người, có thể hóa giải ít vận rủi.

Hoa Thần vốn không tin quỷ thần, nhưng nhớ đến những điều từng trải qua trước đây, anh vẫn quyết định thử một lần, dù sao trên đời này cũng có một số việc không thể lý giải được.

Chỉ là chuyện đem theo tro cốt người chết bên người như vậy quá kinh khủng, cuối cùng Hoa Thần lựa chọn đem tro cốt Hoa Ngưng đi làm thành nhẫn kim cương, đeo trên tay.

Đây thực ra là một lời nguyện —— cô muốn luôn được ở bên anh, quán lấy anh, vì thế nên thông qua phương thức quý dị này, cuối cùng mong ước cũng được đáp ứng.

Hoa Thần một mặt kỳ vọng chiếc nhẫn có thể chữa khỏi căn bệnh khó nói của anh, một mặt tiếp tục tìm phụ nữ: đáng đáp mê người, bộ dạng xinh đẹp, có đủ phong tình. . . . Nhưng chung quy vẫn không có nửa điểm tác dụng.

Hoa Thần lúc đầu còn lo lắng chuyện mình ‘không được’ sẽ lan truyền khắp nơi, nhưng lâu sau mới phát hiện, chuyện này không hề bị truyền ra.

Phụ nữ kết giao với anh, có ham hư vinh, có nhút nhát, có tiểu thư khuê cát, có. . . . Tóm lại phần lớn hoặc là không có ý định với việc kia, hoặc là biết nguyên nhân nhưng vẫn nói dối, để bảo toàn sức quyến rũ của mình, cũng như bảo toàn thể diện.

Trong lúc vô tình anh nghe thấy người hầu thổi phòng khả năng giường chiếu của mình, Hoa Thần cười cười, vuốt ve chiếc nhẫn, muốn tháo xuống, nhưng cuối cùng vẫn để nó ở lại trên tay —— Quên đi, nếu đây là nguyện vọng cuối cùng của Hoa Ngưng, anh sẽ đeo nó, rốt cuộc là anh thiếu Hoa Ngưng

Hai năm trôi qua, Hoa Thần rốt cuộc quyết định đem hết thời gian và tinh lực dùng cho công việc, không nên nghĩ nhiều nữa.

Thiên phú kinh doanh dần dần lộ ra, mất ba bốn năm, Hoa Thần tự cướp lấy tập đoàn Hoa Liên từ trong tay bác hai.

Lúc này đây, anh không hề tùy tiện như mấy năm trước nữa, càng chú trọng tính cách và phạm hạnh của phụ nữ. Anh nghĩ nếu thực sự hợp, có thể kết hôn, chỉ cần đối phương không chê anh ‘không được’.

Cứ như vậy vài năm, Hoa Thần vẫn chưa tìm được người thích hợp:

Phụ nữ đứng trước mặt anh tỉnh tỉnh mặc dù tốt, nhưng trước mặt người khác lại dễ dàng để lộ bản tính, Tần Lộ thích gây rối cũng giúp anh loại bỏ vài người không thích hợp

Mà một số phụ nữ khác, các phương diện kia coi như vừa ý anh, nhưng lại không có khả năng giúp đỡ anh trong công việc.

Còn loại phụ nữ, anh đối đãi tốt với đối phương, đối phương lại nghĩ rằng anh thích cô ta, ví dụ như Christy.

Nói thật, lần đầu tiên Hoa Thần nhìn thấy Christy, thấy cô rất có tư chất của ngành giải trí: xinh đẹp, hư vinh, có dục vọng mãnh liệt với tiền tài vật chất.

Ngay từ đầu, Hoa Thần là thật tâm muốn bồi dưỡng cô, nhưng đối phương lại không an phận, vài lần cố ý quyến rũ anh, muốn cùng cô quan hệ lẫn nhau. Làm cơ thể Hoa Thần ngoài ý muốn nổi lên chút hứng thú với phụ nữ.

Vì thế, Hoa Thần quyết định để Christy ở lại cạnh mình. Anh cho cô cơ hội, cho cô hậu phương, đem cô từ một cô gái bình thường trở thành một ngôi sao nổi tiếng, đôi lấy chỗ đó của anh có chút thức tỉnh.

Hoa Thần đương nhiên sẽ không cưới Christy, nhưng lưu cô lại ở bên làm tình nhân, anh có thể cho cô mọi thứ cô muốn, tuy rằng nhiều lần Christy có hỏi chuyện cái nhân, nhưng Hoa Thần không giải thích, anh thà để cô tin là mình đối với Hoa Ngưng tình thâm, cũng không nguyện để cho đối phương biết mình phương diện kia ‘không được’.

Một là vì danh tiếng, một là vì khó có thể mở miệng, hai người cứ như vậy làm bạn tình của nhau một năm.

Vốn mọi chuyện cứ bình thường như vậy, không ngờ bỗng nhiên nửa đường lại xuất hiện một cái Giản Hân.

Không, phải nói trước đây Giản Hân đã xuất hiện rồi, Hoa Thần chưa bao giờ lường được, anh lại thích một cô gái, nhất là cô gái kia còn có nụ cười làm anh chán ghét—— ngày ngốc, có vài phần giống nụ cười của Hoa Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44: Ngoại truyện về Hoa Thần (4)

Edit: Dạ Huyết

Từ trước đến nay Hoa Thần luôn chán ghét người khác tiếp cận mình vì có mục đích riêng, mặc kệ vì cái gì.

Khi phát hiện trợ lý bên người có vài nét rất giống Hoa Ngưng, anh không ghét bỏ, nhưng khi phát hiện Giản Hân chính là người trước đây từng chủ động bắt chuyện với mình, nhất định sự tình sẽ khác.

Một Hoa Ngưng đã là ác mộng, anh đối với phụ nữ quá chủ động không có cảm tình gì.

“Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?” Hoa Thần nhíu mày, lấy di động ra gọi đến dãy số lúc trước, quả nhiên điện thoại cô reo lên.

“Tổng giám đốc, tôi thực sự không phải cố ý, tôi chưa từng nghĩ đến sẽ gặp được anh ở Hoa Liên, thật đó!” Giản Hân tay chân lúng túng tắt điện thoại, khuôn mặt tội nghiệp nhìn anh, bộ dạng cực kì vô tội.

“Chẳng lẽ cô không đọc báo?” Sắc mặt Hoa Thần không được tốt lắm.

“Tổng giám đốc. . . . Anh so với trong báo đẹp trai hơn rất nhiều, tôi không nghĩ là cùng một người.” Giản Hân cười làm lành.

Hoa Thần lười vạch trần cô, cười lạnh một tiếng mở miệng nói: “Tự mình xin từ chức, tôi có thể giúp cô viết thư đề cử.”

Giản Hân cúi thấp đầu, còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt không thương lượng của anh, nhất thời im lặng.

“Cảm ơn tổng giám đốc.” Giản Hân ừ ừ nói, không có tinh thần ra văn phòng. Nhìn thấy bóng dáng cô đơn của cô, Hoa Thần nhất thời cảm thấy hơi áy náy.

Nhưng mà cũng chỉ là trong phút chốc, Hoa Thần cũng không nghĩ nhiều.

Giản Hân làm việc ở công ty chưa lâu, nhưng trên tay vẫn có tương đối nhiều đồ, cũng mới được cử đến làm trợ lý giao tiếp mấy ngày.

Trong mấy ngày làm cô làm trợ lý có khoảng thời gian Hoa Thần bị bệnh. Đột nhiên lại cảm, không xuống giường được.

Nằm trong phòng VIP khách sạn Châu Tế, Hoa Thần không nghĩ tới, người đầu tiên đến thăm anh lại là Giản Hân.

“Tổng giám đốc cơ thể anh thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?” Giản Hân cũng không thấy ngại, vừa vào liền giúp anh dọn dẹp phòng, một mặt chào hỏi anh: “Tôi đã gọi điện cho bác sĩ, lát nữa bác sĩ sẽ tới đây.”

Hoa Thần mơ mơ màng màng, miễn cưỡng mở mắt nhìn cô: “Là ai bảo cô đến?”

“Alex bảo tôi tới.” Giản Hân lễ phép nói: “Tổng giám đốc anh yên tâm, tôi không có ý đồ gì, chỉ là các đồng nghiệp khác ai ai cũng bận bịu. . . . Hôn nữa chuyện chăm sóc tổng giám đốc, giao cô vẫn là thích hợp nhất.”

Hoa Thần bị bệnh nên không có khí lực so đo với cô, vừa nhắm mắt lại đã ngủ, mơ mơ màng màng, chỉ biết là bác sĩ đến kiểm tra cơ thể mình, dặn dò một đồng điều phải chú ý, Giản Hân đứng ở một bên, cảm sở nhỏ nghiêm túc ghi.

Chờ bác sĩ đi, Giản Hân gọi khách sạn đem lên một ít rau dưa cùng hoa quả, bung nứt hoa quả cùng bánh mì vừa nướng xong đến phòng anh. Cô kéo tủ đầu giường lại, đem khay bánh để lên, sau đó đánh thức anh.

Hoa Thần im lặng nhìn cô một lúc lâu, khó khăn hạ lệnh: “Mở cửa sổ.” Giản Hân không đồng ý: “Bên ngoài đang có tuyết rơi.” Anh từ trong cổ họng phát ra giọng khàn khàn: “Nói cô mở thì cô mở đi.” “Anh là bệnh nhân, phải nghe lời bác sĩ dặn.” Giản Hân không thêm nề mặt mũi, cầm ly sữa bò còn nóng đưa cho anh: “Tổng giám đốc ăn chút gì đi.”

Mày Hoa Thần nhăn lại: “Đồ đó đi, tôi sẽ ăn, cô ra ngoài trước đi.” Giản Hân: “Ừm” một tiếng, đặt ly sữa xuống bàn, đi tới cửa còn quay đầu nói: “Tổng giám đốc, anh có muốn ăn cái gì nữa không, nói cho tôi biết, tôi mua giúp anh.”

“Cháo trứng muối thịt nạc.” Hoa Thần thuận miệng làm khó dễ: “Của nhà hàng XX.”

Giản Hân nhìn anh định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn ra ngoài gài cửa lại.

Hoa Thần không ngờ tới, trời động giá rét, Giản Hân thực sự lái xe vòng quanh nửa thành phố để mua cháo cho anh. Dùng bình giữ nhiệt mang về.

Chờ lúc cô mở cửa phòng, anh cũng đã ăn xong bữa sáng rồi. Nhìn Giản Hân trong tay xách đồ vật, có chút kinh ngạc.

Giản Hân cũng không giận, hỏi anh: “Tổng giám đốc, anh còn muốn ăn cháo nữa không?”

“Không muốn ăn.” Hoa Thần ho hai tiếng, chống người ngồi ở đầu giường.

“Ừm, vậy tôi tự ăn.”

Giản Hân ôm bình giữ nhiệt ra ngoài. Sau đó bung nước ấm và thuốc tới, chỉ đạo anh uống thuốc. Uống xong, Hoa Thần để Giản Hân mở máy tính giúp anh.

Cảm cúm nên Hoa Thần hoa mắt chóng mặt, nhìn màn hình một lát đã cảm thấy mệt, Giản Hân muốn khuyên anh nhưng không dám khuyên, cuối cùng mở miệng nói: “Tổng giám đốc, anh mệt, không bằng để tôi giúp anh đọc.”

Hoa Thần gật đầu, Giản Hân lại gần giúp anh đọc.

Giọng nói trong trẻo, từng chữ đều như sợ anh nghe không rõ, đọc vô cùng rõ ràng. Khi Hoa Thần xử lý xong công việc, anh mới nhận thấy giọng Giản Hân đã hơi khàn.

“Cỗ họng không thoải mái sao cô không nói?” Hoa Thần nhử mi nhìn cô, cô thế nhưng một chén nước cũng chưa uống qua.

“Tổng giám đốc cơ thể của anh. . . . So với công việc còn quan trọng hơn.” Giản Hân vội vàng bung cốc nước lên uống.

Thật đúng là xuẩn, Hoa Thần liếc mắt nhìn cô, không tiếp tục nói chuyện với cô, nằm xuống nghỉ ngơi.

Buổi chiều, Giản Hân theo thường lệ đốc thúc anh ăn cơm uống thuốc, thuận tiện còn đem canh gừng cho anh.

Hoa Thần nhìn cô giầy vò nửa ngày, hỏi cô: “Cô không uống sao?”

“Tuy đây là lần đầu tiên tôi nấu, nhưng tổng giám đốc cứ yên tâm” Giản Hân thấy anh hỏi như vậy, biểu tình trên mặt rất phong phú, thấy anh kì quái nhìn cô, giải thích nói: “Vì nấu chén canh này, tôi đã thử đi thử lại nhiều lần rồi, tổng giám đốc anh có thể yên tâm uống.”

Khóe môi Hoa Thần giật giật: “Tôi nói là cô có khả năng bị tôi truyền bệnh.”

Cho nên, tốt nhất cũng uống chút canh gừng.

Não cô đến tộ cùng là nhỏ như thế nào?! Hoa Thần không muốn tiếp tục nói chuyện với cô, uống xong canh gừng rồi đi ngủ.

Buổi tối anh ho khan mấy lần, Giản Hân sợ anh buồn nôn muốn ới, có thể cần uống nước, nên có động tĩnh gì lớn là lại chạy vào nhìn anh. Hành hạ như

thế trời qua, đến hơn nửa đêm, Hoa Thần mới chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thần tỉnh lại, đã bớt nóng, mở cửa phòng liền thấy Giản Hân nằm ngủ trên ghế sofa.

Cô nhờ khách sạn đem lên một bộ chăn mền, ở trên ghế sofa ngủ thiếp đi, hình như hơi lạnh, cơ thể cô co lại thành một khối, lại tựa hồ rất mệt mỏi, cô cũng không bị tiếng động của anh làm tỉnh.

Hoa Thần sửa soạn xong chuẩn bị rời khỏi phòng, lúc đóng cửa nhìn thấy Giản Hân co thành một khối, mảy cau lại, rất cuộc nhìn không được đi tới, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo khoác đắp lên chân Giản Hân.

Ngày đó Hoa Thần cho Giản Hân nghỉ phép một ngày, mấy ngày sau này Hoa Thần không hề nhìn thấy bóng giáng Giản Hân.

Hoa Thần có chút không quen, anh bắt bẻ trợ lý một pha cả phê khó uống, đặt đồ ăn không hợp khẩu vị, làm việc không tích cực. . . . Jeff có chút khó khăn: “Hay là điều Jess trở lại?”

“Không phải cô ấy từ chức rồi sao?” Hoa Thần hơi kinh ngạc.

“Gần đây trợ lý của Cổ tiểu thư bị bệnh, cô ấy bảo tôi điều Jess sang cho cô ấy dùng vài ngày.” Jeff giải thích nói: “Jess đồng ý, thế nên tôi để bộ phận nhân sự đẩy kì hạn rời chức của Jess về sau vài ngày.”

Để Giản Hân làm trợ lý cho Christy? Hoa Thần nhú mày: Mặc dù Christy ở trước mặt anh rất nghe lời, nhưng đối với các nhân viên bình thường khác, tính tình có tiếng là khó hầu hạ. . . .

Hoa Thần nghe Jeff nói như vậy, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, giao phó Jeff: “Sau này nếu có loại sự tình này, nhất định phải hỏi qua tôi.”

Nói xong Hoa Thần đầu tiên là sững sờ.

Anh làm sao vậy? Theo lý thuyết, Christy là bạn gái của mình, đối với yêu cầu của cô, Jeff làm vậy cũng là bình thường. Vì cái gì phản ứng đầu tiên của mình lại là Jeff không nên làm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45: Ngoại truyện về Hoa Thần (5)

Edit: Dạ Huyết

Hoa Thần biết Christy cũng không phải là một cô gái tốt tính, nhất là sau lưng mình, thái độ kia không biết đắc tội bao nhiêu người, người người vì e ngại mình mà không dám phát cẩu với Christy, đối với người bên cạnh cô thì khỏi nói.

Giản Hân này thật ngu xuẩn, vậy mà lại dám đồng ý làm trợ lý của Christy, chẳng lẽ cô nghĩ làm trợ lý của Christ cũng dễ dàng như khi làm trợ lý của Hoa Thần anh?

Quả nhiên, lúc Hoa Thần đến đoàn làm phim tìm Christy, xa xa, thấy cảnh Giản Hân đang bị mắng.

Hoa Thần cảm thấy Giản Hân tuy không thông minh, nhưng từ trước đến nay đều rất đúng mực, tích cực. Cô ở bên người anh làm trợ lý lâu như vậy, chưa từng phạm phải sai lầm gì lớn, anh nghĩ không ra đối phương sao lại tức giận như vậy, không hề để tâm đến Christy, đi thẳng về phía Giản Hân.

“ Tôi nói này cô làm trợ lý kiểu gì vậy, Christy không hiểu chuyện, cô cũng không hiểu sự?! Nhiều người chờ như vậy, cô có biết cô đã làm chậm trễ biết bao thời gian của mọi người! Không chịu khổ được thì đừng làm trợ lý của nghệ sĩ, đừng tưởng rằng lớn lên có chút tư sắc sẽ có thể gặp được cơ hội ——”

Giản Hân cô lúc nào thì muốn lẫn lộn trong vòng giải trí hỗn loạn? Tuy không có nhiều ưu điểm nhưng cô tuyệt đối luôn làm tốt bổn phận. Đạo diễn nói khó nghe như vậy, cô cư nhiên cúi thấp đầu, không hề có một chút bộ dạng phản bác.

Hoa Thần thật sự nghe không nổi nữa, ho hai tiếng, cắt ngang hai người.

“Tổng giám đốc.”

“Hoa tổng.”

Hai giọng nói cùng vang lên.

“Jess là của trợ lý của tôi, tạm thời để cho Christy mượn dùng, nếu có việc gì làm không tốt, mong đạo diễn thông cảm.”

Hoa Thần ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng khẩu khí lại không khách khí, thấy sắc mặt đạo diễn thay đổi, lúc này mới khéo léo thay Giản Hân nói lời xin lỗi, rồi kéo cô xoay người rồi đi.

“Tổng giám đốc cảm ơn anh, đúng rồi, tổng giám đốc anh đến tìm Christy sao, cô ấy còn có đoạn phim cần phải quay, có lẽ phải chờ thêm một lát nữa ——” Sau lưng Giản Hân bước nhanh đuổi theo anh, vừa nói lời cảm ơn, vừa báo cáo hành tung của Christy.

Cô thật sự có ý với mình? Lúc này anh giúp cô giải vậy, cơ hội tốt như vậy cũng không biết lợi dụng, chỉ số thông minh và EQ đúng là. . . . (Cạn lời)

“Tổng giám đốc, hay trước tiên anh tìm một chỗ để ngồi một lát.” Giản Hân đi theo một hồi, bỗng nhiên dừng bước, khó xử mở miệng nói: “Tôi còn có công việc cần phải làm, trước mắt không thể cùng anh ——”

Còn có công việc? Vừa rồi bị mắng còn chưa đủ, còn muốn tự tìm khổ? Hoa Thần rốt cục đứng lại, xoay người nhìn Giản Hân nói: “Giản Hân, có phải cô ăn no rồi hơi nên chạy đến làm trợ lý của Christy?”

Giản Hân sững sốt, ngượng ngùng cúi đầu, “Vừa rồi làm tổng giám đốc mất mặt.”

“Cô cũng biết mình làm tôi mất mặt?!” Vậy mà lại đứng ngây ngốc cho người ta mắng, Hoa Thần nghĩ đến chuyện lúc này liền cảm thấy tức giận.

“.” Giản Hân không đáp lại, đầu càng rũ xuống thấp, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tổng giám đốc, kỳ thực cũng không phải tôi vô dụng như vậy, chỉ là đạo diễn nổi giận với Christy, cho nên. . . . Nhưng quả thật cũng là do tôi IQ không đủ, xử lý không tốt việc này. Qua hai ngày nữa, tôi sẽ nộp đơn từ chức. Tóm lại, cảm ơn tổng giám đốc đã chiều cô tôi trong khoảng thời gian này.”

Đây là sự khác nhau giữa anh và cô sao? Vì cái quái gì ý tứ của anh lại bị cô xuyên tạc thành như vậy? Với chỉ số thông minh này, ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta si nhục.

Hồi tưởng lại tình hình vừa rồi, tưởng tượng đến Giản Hân có thể ở công ty khác bị người ta lớn tiếng trách cứ, Hoa Thần liền cảm thấy không thoải mái. Qua một lúc, anh mới mở miệng nói:

“Tìm được công việc mới rồi?”

“. Còn chưa.”

“Vậy tạm thời ở lại Hoa Liên đi.”

“Hử? !”

“Với chỉ số thông minh hiện tại của cô, đi ra ngoài tôi sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Hoa Liên.”

Cứ như vậy, Giản Hân lại lần nữa bị triệu hồi đến phòng thư ký, mà lần này Hoa Thần lại phát hiện rất nhiều chi tiết trước kia anh chưa từng chú ý:

Ví dụ như, cô sẽ nhìn lên anh lúc anh đang làm việc, vừa tiếp xúc với ánh mắt anh, cô lại cuống quýt che dấu; ví dụ như, cô cẩn thận nghiên cứu sở thích của anh, rồi lại như tùy ý giúp anh lựa chọn; ví dụ như cô rất chú ý đến sức khỏe của anh, giúp anh an bài tốt việc ăn uống, mặt dày mày dạn giải thích đó là bổn phận của trợ lý.

Bởi vì bóng ma Hoa Ngưng lưu lại, Hoa Thần từ trước đến nay luôn chán ghét phụ nữ chủ động, nhưng đối với những hành động này của Giản Hân, Hoa Thần ngoài ý muốn phát hiện mình không hề ghét, thậm chí, ánh nhìn thoáng còn thích đùa cô một chút, ví dụ như cố ý lộ ra ánh mắt cảnh cáo, vạch trần ý định của cô, chỉ vì muốn nhìn cô trở tay không kịp, mở to mắt bịa chuyện.

Anh như con mèo nhỏ, phát hiện Giản Hân là cuộn len, vì thế thỉnh thoảng lăn lăn vài cái, chỉ là không ngờ tới, cái cuộn len này lại cuốn lấy móng vuốt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: Ngoại truyện về Hoa Thần (6)

Editor: Linh Ngọc

Bữa tiệc kỉ niệm của điện ảnh Hoa Liên được tổ chức, từ trước đến nay tập đoàn giải trí Hoa Liên luôn cao quý, ngoại trừ điện ảnh Hoa Liên, cũng còn có các công ty con khác, những công ty khác luôn đưa những tình anh đến dự, nhằm có thể quan hệ gần gũi cùng thần tượng.

Đêm đó Christy có một buổi họp báo điện ảnh quan trọng, vì thế Hoa Thần thiếu người đi dự cùng, anh vốn định mời người khác, nhưng chẳng biết tại sao, ánh mắt lại rơi xuống người Giản Hân, đột nhiên anh không còn hứng thú mời người khác.

“Lễ mừng công ty cô có tham gia không?” Gọi Giản Hân vào phòng làm việc, Hoa Thần hỏi cô.

“Đương nhiên.” Giản Hân gật đầu, vẻ mặt rất mong đợi.

Hoa Thần thấy vậy, cũng không nói cho cô biết chuyện sẽ mời cô làm đi dự cùng, anh sợ làm ảnh hưởng khả năng phát huy của cô, quyết định tối nay sẽ làm cho cô ngạc nhiên. Vì vậy, anh chỉ đơn giản nhắc nhở cô một câu, “Đêm đó nhớ mặc đẹp một chút.”

Giản Hân rất nghe lời, tiệc tối hôm đó cô trang điểm mình thật đẹp, để khiến cho anh bất ngờ.

Bữa tối đêm đó, Giản Hân mặc một chiếc váy màu lam nhạt cùng với chiếc quần dài thật mỏng, trên váy có hoa văn điểm xuyên. Chiếc quần dài phô ra những đường nét trên cơ thể cô, bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài, đặc biệt quyến rũ, chỉ cần liếc mắt, Hoa Thần đã cảm thấy cơ thể mình có chút nóng.

“Tổng giám đốc tôi mặc như thế này được chứ?”

Cô giờ hay lần váy lên, ánh đèn của bữa tiệc chiếu lên làn da trắng muốt như tuyết của cô. Cô nhìn anh, trong mắt tựa như một hồ nước trong suốt, đôi mắt hồn nhiên ấy không ngừng quyến rũ khiến người khác muốn phạm tội.

Hoa Thần luôn “không được” nhưng lúc này thân thể của anh có chút biến động. Dáng vẻ như vậy thật là kích thích, đặc biệt quyến rũ hơn Christ.

Trong lòng Hoa Thần như con sóng, nhưng nét mặt không hề thay đổi, chỉ “Ừ” một tiếng.

Giản Hân rũ mắt xuống, hơi có chút thất vọng.

“Đi thôi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Hoa Thần vừa định đưa tay bảo Giản Hân khoác tay anh, ánh mắt chợt nhíu lại khi thấy Christy xuất hiện ở cửa.

“Sao em lại tới đây?” Đợi được Christy đến gần, Hoa Thần nhíu mày, có chút không vui vì sự xuất hiện của cô.

“Anh không vui sao? Em chỉ đến đó một chút liền đi, em đây chính là vì anh mà trở về gấp đó.” Christy khoác tay anh hờn dỗi, lại vừa ghen vừa cười giỡn nói, “Vừa rồi, em thấy anh đứng cạnh một người đẹp, chẳng lẽ anh đã tìm được bạn đi cùng rồi sao?”

Là anh đã tìm được bạn đi cùng rồi. Hoa Thần muốn trả lời cô như thế, nhưng mà khi quay đầu lại, chẳng biết Giản Hân đã đi đâu không thấy tung tích.

Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, Hoa Thần không thể làm gì khác hơn là dẫn theo Christy bước vào. Chờ anh phát biểu xong, rồi cùng một vị khách J quan trọng nói chuyện xong, thoát khỏi dây dưa của Christy, lúc tìm được Giản Hân thì thấy cô đang trò chuyện cùng với Tiểu Tiên R.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, hình như là đã uống rượu.

Ánh mắt như thế còn dám uống rượu say khướt, cô không biết bản thân mình rất mê người sao? Hoa Thần nổi lòng chiếm hữu, khi hần đi đến gần thì nghe được cô nói chuyện với tiểu thịt tươi R.

“Em rất xinh đẹp, vào Hoa Liên sao không đi làm minh tinh, dáng vẻ này của em rất thích hợp thể hiện trước ống kính.” Trong góc bữa tiệc, tiểu thịt tươi R hoàn toàn không chú ý tới Hoa Thần ở cách đó không xa, mở miệng hỏi Giản Hân.

Giản Hân sững sốt một hồi: “Trước ống kính, tôi không có hứng thú, cậu xem bộ dáng của tôi có thích hợp trên giường không?”

Tiểu thịt tươi R nhất thời đỏ mặt ho khan hai tiếng, “Chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt, cái này không tốt lắm đâu?”

Giản Hân cau mày, tựa hồ có chút không rõ ý tứ của anh ta, tiểu thịt tươi thấy cô vẫn còn nhìn anh, lại ho khan hai tiếng, “Nếu em đã nhiệt tình như vậy, chúng ta có thể đi đến khách sạn. . .”

Nói xong, tiểu thịt tươi R móc điện thoại ra, cũng không biết là có phải điện đặt phòng hay không, mà theo Giản Hân thấy, hình như anh ta có ý định đặt phòng.

Về mặt của Hoa Thần nhất thời đen lại, tiến lên kéo Giản Hân, nói với Jeff, viện danh nghĩa công việc, dẫn Giản Hân đi khỏi tiểu thịt tươi R kia.

“Tổng giám đốc Hoa, Jess hình như say rồi. Nếu không để tôi đưa cô ấy về?” Jeff hỏi ý kiến anh.

Đưa về nhà? Với bộ dáng bây giờ của Giản Hân, anh tự hỏi Jeff có thích hợp đưa cô ấy về hay không, Jeff có thể đảm bảo được mình có thể nhìn? Hoa Thần không nghĩ ra được ai có thể an toàn hơn mình, vì vậy nói: “Anh đưa cô ấy đến phòng của tôi, đợi cô ấy tỉnh ngủ, tôi sẽ cho tài xế đưa cô ấy về.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47: Ngoại truyện về Hoa Thần (7)

Editor: Linh Ngọc

Hoa Thần phân phó cho Jeff xong, sau đó tiếp khách ở đó một lát, rồi lập tức đi đến phòng khách sạn của mình.

Bật đèn lên, Hoa Thần phát hiện Giản Hân đang ngủ trên giường lớn, quần áo trên người cô lộn xộn, mái tóc xòa lung tung lộ ra bờ vai tròn bóng, đôi chân thon dài của cô bởi vì tư thế ngủ không lịch sự cho lắm mà lộ ra, hết lần này đến lần khác người đang nằm trên giường đều không yên, chu cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng lại cọ cọ, bộ dáng đó quả thật rất mê người.

Đột nhiên Hoa Thần có chút nóng, anh ném cà vạt qua một bên, cởi nút áo sơ mi ra, nhưng cái nóng trong cơ thể vẫn không giảm bớt.

Làm đàn ông, Hoa Thần rất rõ cái này là cái gì, anh quay đầu đi không muốn nhìn thấy Giản Hân, không muốn dưới tình huống này mà làm ra chuyện cảm thù với cô. Nhưng là một người đàn ông, Hoa Thần lại không không chế được bản thân nhìn Giản Hân, anh thực sự rất muốn cảm thụ một lần, dù sao anh nhiều lần đối phụ nữ, là muốn kích thích phương diện đó của anh.

Trong lúc rầu rĩ, điện thoại của Giản Hân kêu lên, cô mơ màng lục lọi nghe, ừ, được, đã biết, nói vài tiếng liền cúp máy.

Cúp điện thoại, Giản Hân cảm nhận được bên giường còn có người, nhìn một chút, mới thấy bản thân mình không ổn, cô lập tức kéo chân bao quanh mình, chống tay ngồi dậy.

“Tổng giám đốc? !” Thấy rõ người tới, Giản Hân rất kinh ngạc.

“Ừ.” Hoa Thần trả lời một câu, cũng không biết nên nói cái gì.

“Sao anh lại ở đây?” Giản Hân lại hỏi.

“Nơi này là phòng của tôi.” Khóe miệng Hoa Thần giật giật.

Giản Hân nhìn bốn phía, về sau càng thêm mờ mịt: “Sao tôi lại ở đây chứ?”

“Cô uống say.” Hoa Thần nhấn nháy giải thích một câu.

“Tôi uống say? Sao tôi lại không có cảm giác gì vậy.” Giản Hân vẫn còn chưa tỉnh táo, sau khi suy nghĩ một lát mới hiểu mấu chốt của vấn đề, về mặt bỗng nhiên hoảng sợ nhìn Hoa Thần, “Anh nói là tôi uống say, tự xông vào phòng của anh sao, sao tôi có thể không nề nếp như thế?”

Cũng may, dù sao cô cũng không nói với anh là cô nề nếp.

“Không phải.” Hoa Thần xoa nhẹ trán, “Đúng là cô uống say, còn muốn tìm bạn giường, nên tôi dẫn cô về đây trước---”

“Cái gì? !Anh nói là tôi uống say sau đó còn muốn tìm bạn giường.” Hai chữ “tỉnh rượu” Hoa Thần còn chưa nói hết, đã bị bộ dáng kinh ngạc của Giản Hân cắt đứt lời nói của anh, “Cho nên tôi ở phòng anh, là anh đồng ý sao?”

Nếu như cô có ý này, anh cũng không phản đối, nhưng...

Hoa Thần suy nghĩ một chút tình huống của mình, cuối cùng vẫn giải thích tình huống rối ren của bữa tiệc tối kia. Thấy Giản Hân vẫn ngây ngốc như cũ, anh lại nhắc nhở, “Cô hỏi đối phương là bộ dáng của cô có thích hợp trên giường không. Cô không nhớ à?”

Đôi mắt Giản Hân chuyển động, hình như có chút ấn tượng, một lát sau, cô nhìn anh vội vã giải thích: “Tổng giám đốc, anh đừng hiểu lầm, từ trên giường của tôi không phải là ý đó.”

“Chẳng lẽ là đáp chẵn nói chuyện trong sáng sao?” Hoa Thần có chút buồn cười.

“Không không --” Giản Hân khoát khoát tay, gục đầu xuống “Trên giường của tôi, cũng không phải là anh ta.”

“A?” Hoa Thần hứng thú, “Vậy đó là ai?”

“....” Khuôn mặt Giản Hân ửng hồng, dựa vào cảm giác say rượu, cô mới dám nói, “Ý của tôi chính là giường của tổng giám đốc.”

Tuy rằng sớm có thể đoán được, nhưng khi nghe chính miệng Giản Hân nói ra lại là một chuyện khác, Hoa Thần nhất thời cảm thấy mình không còn bình tĩnh nữa, sự khó chịu nóng rát trong cơ thể ngày càng không ổn, hết lần này tới lần khác, Giản Hân vẫn không từ bỏ, cô rời khỏi giường tiến đến cạnh anh.

Thấy anh không lui bước, cô đặt tay lên gò má của anh, bàn tay mềm mịn nhỏ bé, nhón tay mát lạnh khẽ đặt lên mặt anh, cô ngửa đầu, hơi thở mềm mọng, ánh mắt si mê, “Tổng giám đốc, em thích anh. . . . Anh có thể cho em một lần không? Chỉ một lần thôi.”

Nói xong cũng không để ý đến sự đồng ý của anh, đã đưa đôi môi đỏ mọng hôn thật sâu lên cằm của anh.

Có lẽ là do ánh mắt của cô quá mê người, có lẽ là do âm thanh của cô, có lẽ là do trên người cô tỏa ra hương thơm ngát, một khắc đó Hoa Thần lập tức cứng rần.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chưa từng thử qua tư thế này

Anh không có thích qua người nào hết, Giản Hân, em là người đầu tiên.”

Giản Hân ngồi trên giường cười khúc khích, ánh nắng chiếu qua cửa vào thật rực rỡ, cô nghiêng đầu thỏa mãn nhìn Hoa Thần đang ngủ bên cạnh mình, hạnh phúc nhưng lại hoài nghi đây có phải là mộng không.

Cô đưa tay nheo, muốn để bản thân tỉnh lại.

“Dậy rồi?” Hoa Thần vừa mở mắt đã thấy vẻ mặt cười ngây ngô của Giản Hân.

“Không không.” Giản Hân lắc đầu, bộ dáng giống như là chưa hoàn hồn lại, “Em nghĩ đây đều là mơ.”

Cô nhớ tới qua lúc Hoa Thần biểu lộ những lời này với cô, là lúc cô đang nửa tỉnh nửa say, cô không nhớ quá rõ, chỉ biết là Hoa Thần hẳn nãi giải thích ngọn nguồn, cũng nói cho cô biết, trước khi biết cô, anh không cùng bất kỳ người con gái này phát sinh quan hệ.

Không cùng người con gái nào phát sinh quan hệ.... Giản Hân quay đầu nhìn Hoa Thần, bỗng nhiên nói, “Hoa Thần, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Ừ?” Hoa Thần bỗng nhiên có dự cảm xấu.

“Anh nói Hoa Ngưng làm anh...” Giản Hân do dự một hồi, vẫn là mở miệng nói, “Chẳng lẽ nói, đêm đó em say, cũng là lần đầu tiên của anh.”

Hoa Thần không trả lời, sắc mặt có chút nhục nhĩ.

“Thật sự là lần đầu tiên của anh?” Giản Hân có chút kinh ngạc.

Sắc mặt Hoa Thần càng thêm khó coi: “Rốt cục em muốn nói cái gì?”

“Không có gì, em không có ý gì khác. . .Chẳng qua em cảm thấy rất vui!” Giản Hân cười hớn hở, sau đó lại ngượng ngùng cúi đầu nói, “Kỹ thuật của anh như thế, em thật sự khó có thể tưởng tượng được lần đó lại là lần đầu tiên của anh.”

Hoa Thần không nói gì chỉ xoa nhẹ trán, có chút hối hận vì đã nói cho Giản Hân nghe. Giản Hân không phát hiện ra suy nghĩ của anh, còn hỏi Hoa Thần một vấn đề khó mở miệng nữa, “Anh nói, có khi nào một ngày nào đó bệnh tình của anh tái phát không...”

“Em đang lo lắng anh sẽ không được sao?” Hoa Thần nheo mắt lại, vẻ mặt có chút nguy hiểm.

“Không có, không có. . .” Giản Hân lờ lờ, đứng dậy vội xuống giường, lập tức bị Hoa Thần ngăn cản.

Hoa Thần bỏ chăn ra, cởi quần áo Giản Hân, ôm cô đứng dậy, áp thân thể cô vào cửa sổ thủy tinh, “Em đã lo lắng như thế, sau này mỗi ngày trước khi xuống giường chúng ta kiểm tra một chút.”

Tuy rằng Giản Hân cũng có chút muốn, nhưng cô thích nằm trên giường để thoải mái, tựa vào cửa sổ trong suốt sát mặt đất thể này cảm thấy rất kì quái? Giản Hân còn muốn thương lượng với Hoa Thần, Hoa Thần lại để lưng cô dựa vào cửa sổ, kéo chân của cô quần ngang hông mình, dục vọng gắng gượng này giờ chẳng biết từ lúc nào đã đưa vào trong cơ thể cô.

Không có bước dạo đầu, trong nháy mắt bị lấp đầy khiến cho Giản Hân càng thêm hoảng sợ, cô nhịn không được hét lên một tiếng.

“Thế nào, độ cứng có hài lòng không?” Đôi mắt Hoa Thần nặng nề, chôn ở cổ cô hỗn hển nói: “Có muốn tiếp tục trải nghiệm đã đạt tiêu chuẩn chưa?”

Dưới thân hoàn toàn bị vật thô to của Hoa Thần nhét đầy, miệng huyết bao chặt vật nam tính của Hoa Thần, có chút đau, có chút ngứa, thoải mái nhưng

cũng khó chịu nổi.

Cô muốn nói không được, nhưng thân thể nhảy cảm này quá thành thực, bầu ngực như khát vọng, run rẩy đứng lên, tiểu huyết co rúc lại, giống như thèm ăn mà không được nên chảy nước.

Động tác Hoa Thần không tiếp tục nữa, anh nhìn nơi kết hợp của hai người, nhìn lỗ nhỏ của Giản Hân hút trọn vật to lớn của anh, cảm giác được chỗ sâu thăm ảm áp mà chật hẹp của cô, nơi đó đang co rút, chèn ép anh.

Anh dời ánh mắt khỏi nơi tư mật của hai người, nhìn lên gò má đã động tình của cô, đôi mắt đầy mê hoặc, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Sao rồi, còn muốn tiếp tục kiểm tra không?”

“Không, không, em sai rồi, anh chỗ nào cũng tốt, không cần kiểm tra....” Giản Hân vội vã xua tay, ôm hông của anh, liên tục uốn người, giọng nói mang theo ý cầu xin và làm nũng, “Chúng ta đổi tư thế đi.”

“Đổi tư thế?” Anh nở nụ cười, cầm lấy bắp đùi của cô, để cô chống hai tay trên cửa sổ, áp sát trán cô, giọng nói tà ác nhưng lại vô cùng dịu dàng: “Lỡ một ngày nào đó bệnh tình của anh tái phát, nhưng vẫn không cho em thử tư thế này thì rất đáng tiếc đó.”

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49: Đàn anh.

Hoa Thần vận động một lúc, cô nhất định là đến công ty trễ rồi.

Nhưng mà đi trễ cũng có chỗ tốt, ít nhất những đồng nghiệp khác đều đang làm việc nên sẽ không lén bàn luận vì sao Giản Hân lại đi cùng Hoa Thần.

Lúc chờ thang máy, hai người gặp phải Tần Lộ, đối phương tránh ánh mắt của Hoa Thần, nhưng lại đảo mắt qua Giản Hân, vẻ mặt như là “Cô có khỏe không? Hoa Thần có XXOO cô hay không?”

Ánh mắt như thế làm cho Giản Hân vốn da mặt dày cũng phải đỏ mặt, cả người không tự chủ nhích lại gần Hoa Thần.

“Tần Lộ, gần đây Triển Lê đã trở về nước cô biết không?”

“Cái gì?!” Tần Lộ quay đầu lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hoa Thần, “.... Đây là chuyện lúc nào thế? Bây giờ anh ấy ở đâu? Có hỏi anh về tôi không?”

“Lần trước cậu ta đi qua nhà họ Tần nhưng không thấy được cô còn tưởng cô lại ra nước ngoài.” Hoa Thần mặt không thay đổi mở miệng nói, thấy Tần Lộ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bỏ một dao xuống nói, “Hôm qua tâm tình tôi không tốt, không cẩn thận nói lộ hết rồi nói cho anh ta biết cô đang ở Hoa Liên.”

Tần Lộ quay đầu, kinh ngạc nhìn Hoa Thần, mắt mở to: “Không, Hoa Thần, anh cố ý. . .Anh nhất định là cố ý!”

Hoa Thần ngầm thừa nhận, sau đó nhắc nhở: “Tôi khuyên cô vẫn nên tránh đi.”

Tần Lộ cắn răng, cuối cùng vội vã chạy ra thang máy, Giản Hân thấy bộ dáng đó của Tần Lộ, chỉ cảm thán nói, “Không nghĩ tôi là đại tiểu thư Tần cũng có sợ người ta.”

Hoa Thần hừ một tiếng, chỉ nói một câu, “Vô quýt dày có móng tay nhọn.”

Giản Hân nghĩ loại chuyện này hỏi Hoa Thần, không bằng cô trực tiếp hỏi Tần Lộ, nên cũng không tiếp tục truy cứu.

Chỉ là thấy Tần Lộ như thế, Giản Hân bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu Hoa Ngưng đã chết, vậy hôm qua Hoa Ngưng mà Tần Lộ ngộ nhận là ai.

Cô trực tiếp hỏi thắc mắc này.

“Hoa Ngưng có một em gái song sinh, mấy năm trước anh mới biết.” Hoa Thần sợ cô lại nghĩ bậy bạ, lại giải thích thêm một câu, “Anh đưa chiếc nhẫn của Hoa Ngưng cho cô ấy, lúc đó vừa lúc cô ấy trật chân, anh chỉ giúp đỡ một chút.”

Giản Hân nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhớ tới thêm một chuyện nữa: Bệnh của Hoa Thần đã khỏi rồi, nhưng anh lại có phản ứng với cô? Rút cuộc là chỉ với cô hay là với cô gái khác cũng có?

Giản Hân lại trực tiếp hỏi ra nữa.

Hoa Thần nhếch môi, cười nhìn cô: “Em rất muốn biết đáp án?”

“Cũng không phải là rất muốn. . .” Giản Hân vội vã khoác tay, “Nếu như nhất định phải hành động mới có đáp án, chúng ta vẫn là lưu nó lại để kiểm nghiệm đi.”

Hoa Thần nhếch môi, không nói tiếp.

Kỳ thực vấn đề này, Hoa Thần cũng có quan tâm. Trước đây Tần Lộ gọi điện chuyển tới âm thanh của AV, anh cũng không ngắt máy, chính là muốn mình có thể có phản ứng với người con gái khác không.

Nhưng mà người con gái vô cảm như Tần Lộ vậy, còn ở bên đầu kia rên rỉ cả buổi, cũng không bằng lúc Giản Hân nhảy lên người anh.

Đương nhiên chuyện như vậy, anh cũng không có dự định nói với Giản Hân. Anh chuyển tầm mắt, ngồi vào bàn bắt đầu làm việc, Giản Hân không có chuyện gì khác, bèn trở về phòng làm việc của mình.

Lúc xế chiều, Hoa Thần có việc đi ra ngoài, mãi đến lúc tan tầm cũng chưa trở về, Giản Hân luôn cảm thấy hình như có chuyện gì mình quên nói với Hoa Thần thì phải, đúng lúc điện thoại vang lên, Giản Hân nhận điện thoại, mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật của mình.

Hằng năm vào ngày này, Giản Hân đều trải qua cùng người nhà, hôm nay cha mẹ không ở thành phố C, chỉ có chị cô Giản Di nhớ kỷ niệm ngày này, nên đã đặt nhà hàng mời cô.

Gửi tin nhắn hỏi Hoa Thần đang ở đâu, đối phương cũng không trả lời, Giản Hân đoán Hoa Thần chắc đang vội.

Giản Hân nhắn tin nhắn cho Hoa Thần nói muốn cùng người nhà ăn tối, nên quay về khách sạn thay quần áo, sau đó đi.

Từ lúc Giản Hân ở cùng Hoa Thần, Giản Hân phát giác ra quần áo của cô dần thay đổi, Giản Hân tìm được một cái váy và áo khoác trong tủ.

Chờ cô tới nhà hàng, phát hiện ra chị và anh rể đã sớm tới, để cho cô kinh ngạc hơn chính là, trong phòng ngoại trừ vợ chồng hai người, còn có người thứ ba, là đàn ông.

Giản Di đứng dậy giới thiệu một câu, trong nháy mắt Giản Hân phản ứng lại, trong lòng không khỏi cảm thán, chị cô quả nhiên là chị ruột mà, không bao giờ quên giới thiệu đối tượng cho cô.

Giản Hân chào hỏi xong bèn ngồi xuống, kéo góc áo của Giản Di, nhỏ giọng nói, “Chị, năm nay dự định đưa đàn ông làm quà sinh nhật cho em à...”

“Nói bậy gì thế.” Giản Di trừng mắt nhìn Giản Hân, “Đây là đàn anh của em mà cũng nhìn không ra sao!”

Đàn anh? Giản Hân nhìn đối phương một chút, thật ra có chút quen thuộc, nhìn thật kỹ mới phát hiện ra mình đã gặp mặt qua.

“Đàn anh, cậu ấy vất vả đến thành phố C một chuyến, vừa lúc cùng nhau ăn một bữa cơm.” Giản Di kéo Giản Hân ngồi xuống, “Ngày mai cuối tuần, nếu em rảnh rồi thì cùng cậu ấy đi dạo thành phố C đi.”

Hả.... Giản Hân trong lòng khó xử, nét mặt cũng hơi thay đổi: “Ngày mai em tặng ca.”

Dù sao cũng coi như là người quen. Giản Hân cũng không thể không nể tình. Cô một mặt thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với đối phương, mặt khác nghĩ nếu như Hoa Thần biết hôm nay cô đi ra ngoài để gặp mặt, thì làm sao đây.

Đang trò chuyện thì Hoa Thần gọi điện thoại tới.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50: Ăn bánh ga-tô Pháp.

“Ở đâu?” Hoa Thần

Giản Hân vội vã nói tên nhà hàng, sau đó nói với Hoa Thần là cô đang ăn cùng chị và anh rể mình. Vốn cô nghĩ nếu như Hoa Thần tới kịp còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, nhưng tình huống bây giờ, tất nhiên sẽ không thích hợp/

Bên kia, Hoa Thần nghe được ý của cô, cũng không nói gì nữa, nhưng bên tai đang mơ hồ truyền đến tiếng của người bán hàng đang nói bánh ga tô gì đó.

Giản Hân vô cùng kinh ngạc, “Anh đang ở tiệm bánh à?”

Hoa Thần yên lặng, một lúc sau mới nói, “Tới lấy bánh.”

Bánh ga - tô gì mà Hoa Thần phải đích thân đi lấy, sao không kêu người khác làm. Giản Hân nghi hoặc, chợt nghĩ đến điều gì, kinh ngạc mở miệng nói: “Anh biết hôm nay là sinh nhật em à?”

Giản Hân có hai ngày sinh nhật, chỉ vì sinh trên giấy của cô sai rồi. Sau này lớn lên điền hồ sơ, cô luôn điền ngày trên giấy chứng minh, vì thế cô mới có hai ngày sinh nhật, ngày sinh thật sự thì để ăn mừng với người nhà, còn ngày trên thẻ để ăn cùng với bạn bè.

Trước đây hồ sơ của lý lịch của Hoa Liên cô điền ngày sinh trên thẻ, sau đó Giản Hân cũng không nói qua chuyện này với Hoa Thần, sao anh đoán được thế?

Biết được cô đang nghi hoặc, Hoa Thần nói một câu:

“Em nhấn tin nói đi ăn nên anh biết.”

“....”

“Tất cả mặt khẩu của em đều dùng ngày này.”

Giản Hân sùng sốt, thì ra là như vậy... Nhưng mà Hoa Thần còn mừng sinh nhật cô, cô có chút ngọt ngào.

“Chờ em, em sẽ trở về.”

Nói xong một câu như thế, Giản Hân vội vã cúp điện thoại, hận không thể mau chóng ăn com xong rồi trở về bên cạnh Hoa Thần.

Từ lúc nhận điện thoại xong, Giản Hân ăn rất nhanh chóng, mọi người đều nhìn cô.

“Hôm nay em sao thế?” Giản Di hỏi cô.

Giản Hân cười, “Hôm nay com rất ngon.”

Giản Di biết khẩu vị của Giản Hân, tuy rằng các món ăn ở đây làm đều ngon, nhưng Giản Hân thích hương vị cay của Tứ Xuyên hơn, nên cô càng nghi hoặc, tuy nhiên đối phương vẫn cầm đầu ăn.

“Em có chuyện gì không cho chị biết à?” Giản Di hỏi.

Giản Hân không nói chuyện của cô và Hoa Thần cho Giản Di nghe. Trước đó là bởi vì không dám chắc rằng Hoa Thần nghiêm túc, không muốn gặp mặt người lớn. Hôm nay không nói ra, thứ nhất, là Hoa Thần là người như vậy, Giản Di chắc sẽ không tin, thứ hai, mặc dù không nói rõ nhưng cô cảm nhận được Giản Di đang giới thiệu cô cho người kia.

Thế là Giản Hân lắc đầu, tiếp tục ăn, chuẩn bị hôm nào thích hợp sẽ để Hoa Thần gặp Giản Di, để hai người nói chuyện.

Thấy thái độ của Giản Hân như việc, bữa ăn cũng không duy trì quá lâu đã kết thúc, không thể nào lay chuyển được ý của Giản Di nên Giản Hân đành lên xe vị đàn anh kia.

Thật ra Giản Hân có lái xe đến, nhưng vì uống hơi say nên cô vốn định gọi taxi.

Nói tên của khách sạn, đàn anh kia có chút ngần người, “Anh nghe chị em nói em ở nhà trọ XX.”

“Nhà trọ đang lắp đặt thiết bị, sáng mai mới xong, nên em ở khách sạn gần công ty.” Giản Hân nói.

“Em đi làm ở điện ảnh Hoa Liên sao? Đàn anh lại thay đổi đề tài, “Cái này rất chuyên nghiệp đó.”

“Ha ha, thật ra cũng bình thường thôi” Giản Hân đáp lại, thật ra tất cả đều nói dối.

Cứ như vậy, hai người nói chuyện, cuối cùng cũng tới khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Thấy đã đến nơi, Giản Hân cởi dây an toàn ra, mở cửa, rồi đóng lại, vẫy tay một cái, xoay người như muốn rời đi.

“Quên hỏi số của em, thường thì chúng ta hay dùng mạng, nhưng đã lâu rồi không thấy em onl.”

Dù sao cũng là người quen, cô vẫn nên giữ mặt mũi cho họ, hơn nữa đối phương chắc cũng không có ý gì với cô, bây giờ anh ta cũng chỉ là công tác ở thành phố C thôi, sau này có trở lại nơi này không cũng là một chuyện.

Thế là Giản Hân không thể làm gì khác hơn là cho anh ta số điện thoại, sao đó nói vài câu rồi mới xoay người đi vào khách sạn, mới vừa bước vào cô đã gặp Hoa Thần.

Đứng ở đây chẳng lẽ anh đã thấy hết rồi? Thấy Hoa Thần nhìn mình chằm chằm, Giản Hân vội vã giải thích.

Hoa Thần nghe xong, sắc mặt có chút không ổn, “Em chính là nói, em chưa từng nói chuyện hai chúng ta quen nhau ra?”

“Cũng không phải, chỉ là chưa từng đề cập với người nhà. . . Được rồi, thật ra ở thành phố C em không có bạn bè gì... Nên cũng không có nói cho ai biết được.” Giản Hân cười cười, thấy sắc mặt Hoa Thần ngày càng đen, cô lại giải thích, “Thật ra trước đó em không nghĩ là anh nghiêm túc, càng không nghĩ chúng ta còn có thể đi gặp mặt trường bối, cho nên chưa có nói...”

“Em không biết nhấn kim cương nói lên điều gì à?” Hoa Thần nhướn mắt nhìn cô.

Lúc này Giản Hân mới nhớ tới, Hoa Thần có đưa cô chiếc nhẫn, chẳng qua lúc đó lòng dạ cô chỉ nghĩ đến chuyện của Hoa Ngưng.

Thang máy đến, Hoa Thần không thèm để ý cô nữa, đi thẳng vào thang máy, Giản Hân vội vã chạy theo, mãi đến cửa phòng, Hoa Thần cũng chỉ mím môi không nói lời nào.

Anh sẽ không giận chứ? Vào phòng, nhìn sắc mặt Hoa Thần vẫn không thay đổi, Giản Hân không khỏi có chút khẩn trương, vội vã nói: “Như thế nào mà muộn vậy mới vừa về, anh đã ăn cơm chưa?”

Sau khi hỏi xong câu này, cô liền hối hận bởi vì cô nhìn thấy bánh ga tô ở phòng khách.

Thấy Hoa Thần đi vào phòng tắm, Giản Hân vội vã kéo anh lại, “Sắp đến mười hai giờ.”

Tuy Hoa Thần im lặng, nhưng vẫn giúp cô lấy nến. Giản Hân tắt đèn, kéo Hoa Thần ngồi xuống, thổi nến cầu nguyện.

Cuối cùng cô cắt bánh, sau đó đưa đến trước mặt Hoa Thần.

Hoa Thần không thích ăn đồ ngọt, lại đang tức giận, nên không có ý định ăn, nhưng nhìn chữ “Giản Hân” trên bánh nên mới ăn.

Thấy anh ăn, chắc là sẽ không giận nữa đâu nhỉ. Kỳ thực Giản Hân không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, chiều này cũng là cô học được từ chị và anh rể.

Giản Hân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cắt cho mình một miếng bánh, mới vừa múc muỗng bơ vào miệng, Hoa Thần đã lại gần cúi người hôn cô.

Một nụ hôn dài, sau khi phục hồi tinh thần lại, Giản Hân thấy mùi vị ngọt ngào trên miệng lúc nãy đã bị Hoa Thần nuốt hết, mà mình thì đang ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 52: Không phải em muốn anh ăn em sao?

Giản Hân: “Hoa Thần, anh đang làm gì thế?”

Hoa Thần không trả lời, tháo lỏng tay áo đi.

Giản Hân: “Anh không đói bụng sao, ăn gì đó trước không?”

Hoa Thần vẫn yên lặng như cũ, bắt đầu cời cà vạt ra.

Giản Hân: “Nếu không thì chúng ta tắm trước... Anh nói một câu đi mà, đừng yên lặng như vậy, không phải là em không chịu nói cho chị em biết quan hệ của chúng ta, anh đừng phản ứng lớn như thế có được không?”

Lần này, cuối cùng Hoa Thần cũng chịu mở miệng.

“Phản ứng lớn là như thế nào?” Anh bước lên phía trước, cởi áo somi ra, để trần ôm Giản Hân vào lòng. “Lần trước người nào tự mình đưa tới hả?”

Giản Hân thật muốn che lỗ tai mình lại.

Hoa Thần nắm chặt bả vai của cô, híp đôi mắt lại, nói, “Còn dám thận mật với người đàn ông khác?”

Giản Hân vội vàng lắc đầu. Sắc mặt Hoa Thần càng khó coi, anh cúi đầu, sờ nhẹ lông mi dài của cô, hé miệng nói: “Giản Hân, miệng của em dùng để làm gì, không biết giải thích, cự tuyệt là gì sao?”

“Em...”

Giản Hân vừa định cãi lại, thì cảm giác đau đớn từ môi xuất hiện, Hoa Thần không chút khách khí cúi đầu cắn. Cô ngã đầu lên gối, vai thì bị anh đè lại.

“Hoa Thần.” Giản Hân giả bộ đáng thương cầu xin tha thứ.

Sắc mặt Hoa Thần nhàn nhạt, buộc hai tay cô lại, để hai chân cô chống xuống nệm.

Giản Hân không dám phản kháng, bị nệm làm cho cả người cong lại, đối diện với cô, người đàn ông chậm rãi, cời từng nút áo....

“Không phải muốn anh ăn em sao?” Một tay anh ôm cô, một tay chạy dọc trên thân thể cô: “Muốn anh ăn từ nơi này à?”

“Không không, em chỉ là muốn anh ăn bánh ga-tô thôi.”

Giản Hân có chút hối hận, hận bản thân tự cho mình thông minh, cô phủ nhận hành vi của mình, Hoa Thần lại đem bánh ga tô đến đầu giường: “Em muốn anh ăn bánh ga - tô à.”

Giản Hân khản trương nhìn Hoa Thần, chẳng biết trả lời như thế nào, một giây kế tiếp, Hoa Thần múc một muỗng bánh, để trên bầu ngực của cô.

Trơn trượt, mềm mềm, Giản Hân không kịp chống đối lại, Hoa Thần đã vùi trước ngực cô, cái miệng đói khát tìm chỗ ngâm, nút.

Bầu ngực, bụng, rốn, thậm chí cả bên trong chiếc đùi.

Nụ hôn nóng rực đã nhanh chóng khiến Giản Hân mềm nhũn, Hoa Thần tùy ý chà xát, đã làm cô thở gấp, đôi mắt mơ màng nhìn Hoa Thần.

Ngón tay Hoa Thần dọc theo cánh tay của cô đi về phía trước, đỡ bờ vai của cô nói: “Muốn sao?”

Giản Hân khó chịu gật đầu.

“Đừng nóng vội, bây giờ anh sẽ cho em ngay.”

Lời nói Hoa Thần mang theo ý tứ, Giản Hân giật mình một cái. Sau đó, Hoa Thần xách cô lên.

“Quỳ gối ở chỗ này, tay vịn tường!”

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 53: Món quà

Không có tiếng nói chống cự, thấy Hoa Thần có chút run run. Giản Hân chỉ đành thuận theo ý anh, dùng đôi tay nhỏ bé của mình chống xuống tường đỡ thân thể của mình.

Sau cô truyền đến hơi thở nóng hổi của đàn ông, thân thể anh dính sát cô.

“Đừng. . .”

Hoa Thần hôn lên cổ cô, cái miệng trắng nõn bị tay anh sờ soạng, sau đó thì vuốt ve.

“A a. . . Không nên. . .”

Hô hấp Hoa Thần ngày càng loạn, lực vôn về miệng của cô càng lúc càng nhanh, giống như muốn xé nó ra.

Vật cứng rắn từ từ chen vào tiểu huyệt, bị anh động đến điểm nhạy cảm, Giản Hân giống như là chạm vào điện vậy, toàn thân cứng nhắc, ngẩng cao đầu,

thét lên đầy kích thích.

Sau khi tiến vào cạ sát vài cái, Hoa Thần lại rút ra, sau đó lại tiến vào, quá trình cứ như vậy mà tiếp diễn, Giản Hân run rẩy chịu đựng Hoa Thần, bản thân sắp không chịu nổi.

“Quý xuống.”

Hoa Thần cắn bả vai của Giản Hân, đè hai tay cô lên tường, giúp cô chống đỡ thân thể, cố gắng đưa phía dưới của mình vào sâu trong tử cung của cô.

Vách thịt bên trong dính chặt vào dục vọng của anh, sức lực của anh rất lớn, hung hăng tiến vào, Giản Hân không nhịn được mà rên rỉ.

“Gọi tên của anh.” Hoa Thần nói.

“Hoa. . . Thần. . . Hoa. . . Thần. . . A. . . Thần. . . A a. . .”

“Sẽ hư đó. . . Hoa Thần Anh..... Anh Nhẹ một chút. . . Quá lớn rồi. . . Sẽ hư mất. . .”

Giản Hân không chịu nổi nên kêu lên, nhưng không ngờ càng kêu càng kích thích anh. Hoa Thần siết chặt bầu ngực của cô, rút ra khỏi cô thể cô, nhử mắt nhìn cô.

Anh đổi tư thế cho cô, áp hai chân cô trước ngực, tạo hình hình chữ M, để nơi bí ẩn hiện ra.

Bởi vì tư thế hai chân mở rộng, hơn nữa trước đó còn bị dục vọng của anh tiến vào, tiểu huyết của Giản Hân không cách nào khít lại, huyết thịt bị sưng đỏ, nước mật chảy ra ướt đầm, cửa động còn tuôn ra dòng nước trắng.

Hoa Thần thấy cổ họng mình căng lại, sau đó tiếp tục đưa dục vọng của mình tiến vào. Không chờ Giản Hân thích ứng anh đã lập tức rút ra, sau đó lại hung hăng xen vào, không chút thương tiếc nào.

' Giản Hân nhịn không được thét chói tai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có nét đau khổ vừa có nét sung sướng, hai mắt mù mịt, khẽ thở nhẹ nhàng. *Diễn đàn Lê Quý Đôn*

Hoa Thần thích thú động đậy, lửa nóng của Giản Hân kịp chặt anh. Anh cảm giác mình bên trong cô càng lớn, ma sát ngày càng nóng.

Tiểu huyết Giản Hân ép chặt dục vọng của anh. . . .

Giản Hân núp chặt vào lòng Hoa Thần thờ dục, đợi lấy lại sức xong, cô phát hiện anh vẫn đang mình, không hề mở miệng tiếng nào. Cô không khỏi có chút khản trương, lẽ nào Hoa Thần vẫn chưa hết giận?

“Hoa Thần. . .” Cô kêu thử một tiếng.

Nhưng đối phương chỉ ôm chặt cô, một hồi lâu bỗng nhiên anh móc một cái hộp ra từ đầu giường, lấy vật gì đó đeo vào tay cô.

“Quà tặng.” Hoa Thần nhàn nhạt nói một câu

Giản Hân cảm thấy ngón tay trái lạnh lạnh, giơ tay lên cô liền thấy một chiếc nhẫn kim cương, trong không gian như vậy nó tỏa ra một ánh sáng mộng ảo.....

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.